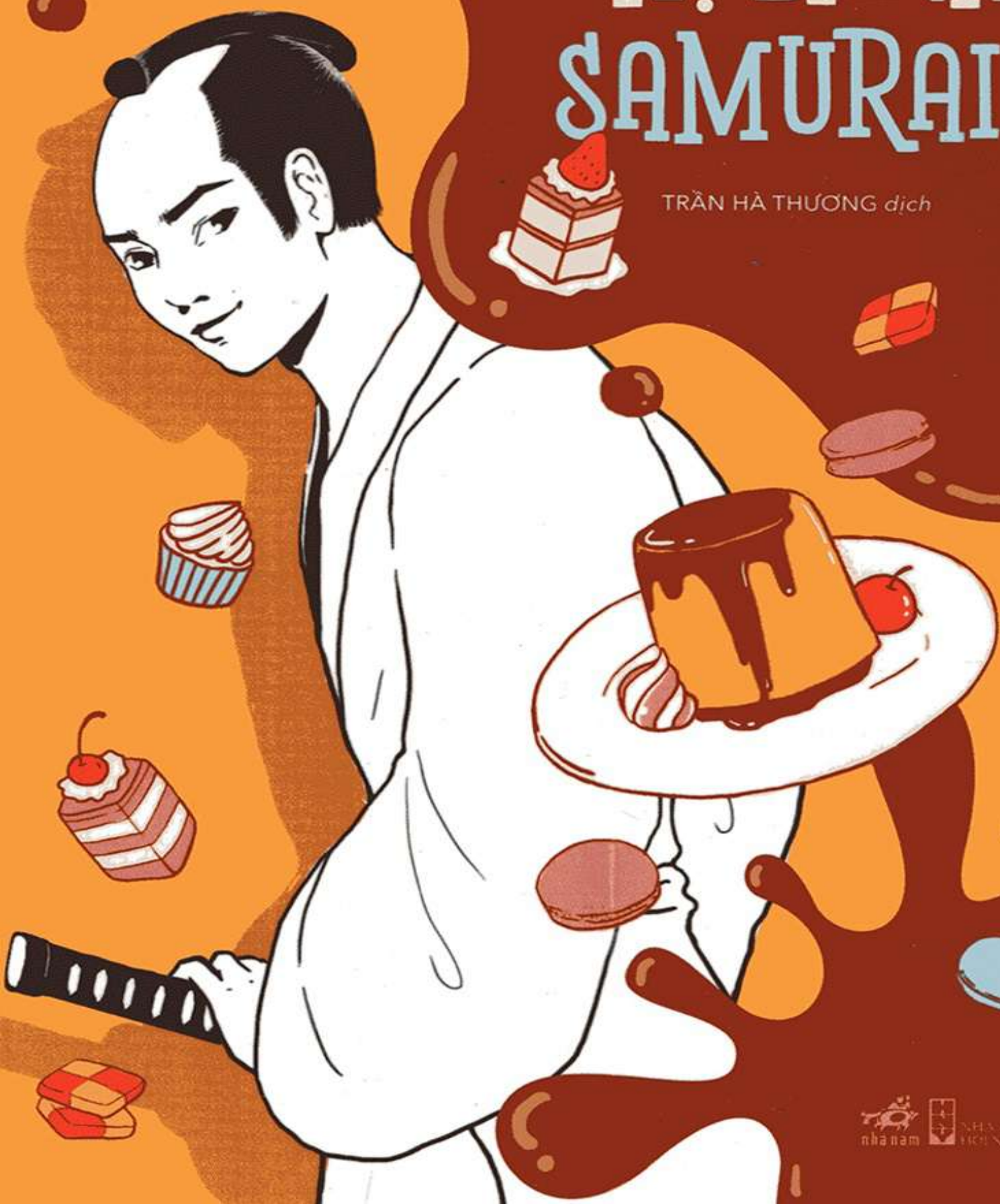

ARAKI GEN

THỢ BÁNH SAMURAI

TRẦN HÀ THƯƠNG dịch

THỢ BÁNH SAMURAI

Tác giả: Araki Gen

Người dịch: Trần Hà Thương

Phát hành: Nhã Nam

NXB Hội Nhà Văn 06/2017

ebook®vctvegroup

31/10/2019

Yusa Hiroko không thể dừng lại quan sát kỹ người đàn ông nọ, bởi lẽ cô đang rất vội.

Thế nhưng phải nói bộ dạng anh ta lạ lùng quá thể. Tomoya thoát trông thấy anh ta thì reo lên vẻ thích thú lắm “Mẹ ơi, người ngày xưa kìa!”. Nhưng Hiroko chỉ giục con “Rồi, mẹ biết rồi, nhanh chân lên nào con” rồi liếc “người ngày xưa” một cái. Quả thật, trước cánh cửa cuốn hăng còn đóng kín mít của siêu thị Tomiya, có một người đàn ông đang đứng sừng sững, với lối phục sức ngỗ như vừa bước ra từ một bộ phim dã sử.

Anh ta có một chòm tóc búi *chonmage** cột trên đỉnh đầu, mặc chiếc quần ống rộng *hakama** bên ngoài áo kimono, hình như trên thắt lưng còn đeo hai thanh kiếm. Nói “hình như” không phải bởi Hiroko chẳng hứng thú gì lắm với người đàn ông nọ mà vì cô đang phải mãi mốt cho kịp giờ. Cô chỉ kịp liếc anh ta một cái, đáp lại Tomoya một câu cho có “Ơ đúng thật nhỉ, người ngày xưa kìa”, rồi hốt hải kéo tay con chạy đi.

Sáng nay Hiroko phải tất tả như thế, nguyên do chính là bởi cô ngủ dậy muộn. Tối qua cô phải căng mắt đến gần ba giờ sáng để giải quyết mớ công việc mang về nhà, nhưng để đến mức dậy muộn rồi tới trễ vào ngày dã ngoại của nhà trẻ thì đương nhiên không thể biện minh được. Hiroko vội vội vàng vàng làm cơm nắm từ cơm còn thừa hôm qua, rán xúc xích, trứng cuộn cho vào hộp cơm rồi đặt cả vào ba lô. Đáng lý ra cô đã có thể xoay xở đến kịp

giờ tập trung tại nhà trẻ, nhưng đúng lúc vừa chuẩn bị bước ra khỏi nhà thì Tomoya kêu toáng lên “Đi ị!”.

“Đến nhà trẻ rồi hăng đi con?”

“Không được đâu mẹ.”

“Không nhịn được thật à?”

“Ra quần mất mẹ ời!”

Tomoya đứng ngay tại chỗ, tụt một lúc cả quần dài và quần sịp xuống. Hiroko thần thờ nhìn theo cặp mông như hai trái đào của thằng bé biến mất vào toilet.

“Tại sao ban nãy không đi hả con?”

Hiroko rên rầm như sắp khóc tới nơi trước cửa nhà vệ sinh. Ấy vậy mà Tomoya nói vọng ra, chẳng tỏ vẻ sốt ruột gì: “Nhưng mà bây giờ con mới buồn thì biết làm thế nào được?” Thằng bé ở trong nhà vệ sinh lâu thật lâu. Đến lúc xong xuôi cũng phải mất tận sáu phút, xỏ quần sịp rồi quần dài vào lại mất thêm một phút nữa. Khi hai mẹ con tới được nhà trẻ thì lớp Hoa Ly đã khởi hành tới ga Otsuka mất rồi.

“Nếu nhanh lên khéo vẫn kịp giờ tàu chạy đấy!”

Nghe giáo viên ở lại trực nói thế, Hiroko cúi gập đầu cảm ơn, đoạn cầm tay Tomoya lao ra khỏi nhà trẻ. Cô hối hận vì đã không đi xe đạp, nhưng bây giờ về chung cư lấy xe thì lại muộn quá. Hôm nay bọn trẻ đi dã ngoại tại công viên Otomeyama ở Mejiro. Nếu không bắt kịp tàu ở ga Otsuka chắc Hiroko phải tự đưa con ra tận đó mất. Như thế thì sẽ muộn giờ làm. Dữ liệu phải có trong sáng sớm nay nên tối qua Hiroko thức khuya giải quyết cho xong, chính vì thế cô mới ngủ dậy muộn trễ rồi mọi sự thành ra nông nổi này. Nhỡ không kịp giờ họp nữa thì... Cô đúng là kẻ dở hơi điển hình.

Tâm trí ngổn ngang nên Hiroko chẳng còn hơi sức đâu để tâm đến người đàn ông kia nữa. Đàn ông có bộ dạng dị hợm bây giờ có phải chuyện hiếm đâu. Nhất là ở cái đất Tokyo này, nếu cứ ngạc nhiên về mấy chuyện con con kiểu đó chắc thần kinh cũng chẳng trụ được lâu. Kể cả có bận đồ như samurai hay hóa trang thành Godzilla đi lại trên phố thì cũng chẳng phải chuyện phạm pháp gì. Có khi anh chàng kia đang đóng phim dã sử ở một ngôi đền quanh đây cũng nên. Mà thực ra Hiroko cũng chẳng biết rõ liệu có đền chùa gì gần đây hay không.

Buồn thay, tất cả những việc Hiroko thầm mong sẽ tránh được đều biến thành sự thực hết. Chỉ có Tomoya cứ nghĩ mẹ cũng đi dã ngoại cùng mình nên hớn hờ vui sướng lắm. Chẳng bù cho tâm trạng của mẹ nó bây giờ đang đục ngầu như bùn ở vịnh Tokyo. Bị sắp mắng, Hiroko lại khúm núm cúi đầu xin lỗi, đến giờ nghỉ trưa cũng chẳng thiết ăn uống gì. Nhưng có buồn nữa thì công việc cũng chẳng vui đi cho. Khi nhận ra thì việc phải xử lý đã lại dồn đống như núi. Mà cũng chẳng làm thêm giờ được vì còn phải đi đón Tomoya. Sao một ngày lại ngắn như thế được nhỉ.

“Đi làm thì muộn mà đi về đúng giờ thế?” Hiroko rời công ty với câu nói mát mẻ của sếp văng vẳng bên tai. Cô lết đôi chân mỗi một, một lần nữa đứng trước sân ga Otsuka. Người đàn ông kỳ lạ ban sáng đã hoàn toàn biến mất khỏi tâm trí Hiroko. Trước khi tới ga cô có tạt qua siêu thị Tomiya để mua há cảo, rau diếp, bánh flan hiệu Pucchin và sữa tươi nhưng anh chàng kia đã không còn ở đó nữa. Hiroko cũng chẳng hề nhớ tới anh ta. Trước khi mở cổng nhà trẻ, Hiroko giấu tạm túi đồ cô mới xách về từ Tomiya vào bụi cây rậm rạp gần đấy. Ghé mua đồ trước khi đón con tiện hơn nhiều thật, nhưng vẫn là trái quy định. Nhưng nếu tuân thủ đúng quy định,

Hiroko sẽ phải dắt con từ nhà trẻ vòng lại Tomiya. Chưa kể cô cũng không thích thú gì viễn cảnh bị Tomoya vùi vỉnh đòi mua kẹo hình nhân vật yêu thích.

Phát hiện ra mẹ đang đứng đợi trên sân trường, Tomoya liền chạy như bay tới. Thằng bé tíu tít “Con chào mẹ ạ”, rồi ôm chầm lấy cô. Trong giây phút ấy, bao nhiêu mệt mỏi tích tụ trong Hiroko bỗng dung tan biến hết cả.

“Hôm nay đi dã ngoại có vui không con?”

“Vui lắm mẹ ạ!”

“Vui chừng nào?”

Tomoya dang hai cánh tay ra, hào hứng nói “Mẹ mà đi cùng thì còn vui nữa cơ”. Hiroko chỉ còn biết gượng cười.

Hai mẹ con nắm tay nhau, cùng đi bộ quãng đường từ nhà trẻ về chung cư mất tầm năm phút. Đến nửa đường, Tomoya rủ mẹ chơi trò đuổi bóng*.

“Để tôi đây làm quỷ mẹ nhé.”

Con trai tuổi này, đứa nào cũng hay tự xưng là “tôi đây”. Mấy đứa lớn hơn nói chữ “tôi” nhẹ hơn rồi dần dần nhấn vào chữ “đây”. Chữ “tôi” của bọn trẻ con tầm tuổi Tomoya lúc nào cũng cao vút lên, đến chữ “đây” thì lại trầm hẳn xuống. Dù có hỏi bọn trẻ tại sao lại như thế thì chúng cũng chẳng giải thích rõ ràng được, nhưng hình như đứa nào cũng nói kiểu đó cả.

Tomoya reo hò sung sướng, đuổi theo chiếc bóng của mẹ đồ dài trên nền đất dưới ánh nắng xế chiều. Hiroko chạy từng bước ngắn, nhưng đến đoạn phải băng qua con đường có nhiều ô tô, cô cố tình để bị bắt, sau khi cùng con đi sang vỉa hè bên kia đường, đến lượt Hiroko làm “quỷ”. Thằng bé hăm hở chạy đi, sau khi vào cửa chung

cư, nó cứ thế lao qua sảnh tới chỗ tầng dùng làm bãi đỗ xe nhiều cột. Vẫn còn ham chơi đây mà. Nghe tiếng mẹ gọi “Con ơi chơi thế thôi nào”, Tomoya cười khúc khích rồi lại trốn tiếp.

“Mẹ bắt con đi! Bắt nốt lần này thôi.”

Khi Hiroko chỉ còn một bước nữa là giẫm được vào bóng Tomoya, thằng bé ngồi thụp xuống bên cạnh chiếc xe ô tô ngay gần đấy. Bóng của chiếc xe chồng lên bóng nó.

“Con chơi xấu nhé.”

“Không chơi xấu mà!”

Hiroko nấp đằng sau cột, đợi Tomoya tự thấy sốt ruột mà đi tìm mẹ thì tấn công bất ngờ luôn.

Đúng như dự tính, thằng bé bước ra khỏi bóng chiếc xe ô tô, nhìn dáo dác rồi bắt đầu đi loanh quanh, đoạn chậm chậm tiến lại gần chỗ Hiroko đang nấp. Sàn bê tông sơn màu cam trải ra trước mắt cô. Giờ thì chỉ việc đợi thằng bé đến gần sát rạt rồi nhảy một bước giẫm vào bóng nó là xong.

Đúng lúc ấy, Hiroko nhận ra có gì đó ở giữa hai chiếc xe đỗ phía đối diện. Không biết nó tự rơi xuống hay người ta để đấy. Thoạt nhìn vật đó trông có vẻ khá là to.

“Ôi trời ơi!”

Tiếng la thất thanh của Hiroko vọng lên tới tận trần nhà bê tông. Tomoya nhìn thấy mẹ, hớn hờ quay lưng chạy đi, nhưng thấy Hiroko không đuổi theo, thằng bé liền dừng chân, quay đầu lại tựa hồ như thắc mắc chuyện gì đang xảy ra.

Thứ ở giữa hai chiếc xe ô tô nhìn Hiroko chằm chằm. Không phải một “thứ”, mà là một người, đang ngồi thụp trên sàn, hai tay ôm đầu gối.

“A. Người ngày xưa! Cái chú sáng nay mình gặp kì mẹ!”

Tomoya reo lên, chẳng biết thằng bé đã đứng bên cô từ bao giờ. Hiroko ôm lấy con theo phản xạ, vừa nhìn người đàn ông chăm chăm vừa lùi về phía sau một bước. Đúng là anh ta, kẻ dị hợm đứng trước siêu thị Tomiya sáng nay.

“Anh làm gì ở đây vậy?”

Anh ta không trả lời, chỉ thu người lại, không động đậy.

Đích thực là một gã dở hơi rồi. Cô định bụng báo cho cảnh sát hay quản lý tòa nhà, nhưng sau đó lại tự nhủ, tốt nhất là không dây dưa gì với con người này. Cứ mặc kệ rồi anh ta sẽ đi chỗ nào khác. Mà kể cả không phải thế đi nữa thì chắc cũng sẽ có người làm gì đó với anh ta thôi.

Thấy Tomoya rướn người về phía người đàn ông nọ, Hiroko giục con “Đi thôi nào”, đoạn chậm chậm chuyển hướng.

“Đợi đã, người đàn bà kia.”

Hiroko như đông cứng lại trong tích tắc. Khi cô rụt rè nhìn về phía anh ta, người đàn ông đã ngẩng mặt lên.

Anh ta có lẽ khoảng tầm bốn mươi tuổi. Mắt nhỏ, mũi tẹt và hếch, quai hàm vuông, rắn chắc, trông thô đến mức thời buổi này hiếm lắm mới thấy một gương mặt như thế.

Thế nhưng cách hóa trang của anh ta, càng nhìn càng thấy rất chuẩn. Cái kiểu bần và sồn cũ trông rất thật. Chòm tóc giả của anh ta cũng không chệ vào đâu được. Chỗ phần da đầu đã cạo còn dính thêm cả những sợi tóc con mọc lún phún.

“Đây là chốn nào vậy?”

Người đàn ông cất giọng yếu ớt.

“Chốn nào ấy à... Là quận Toshima ở Tokyo. Nếu anh muốn hỏi

địa chỉ thì phường 1, Tây Sugamo...”

“Sao cơ, Sugamo ư!”

Hiroko chưa dứt câu, người đàn ông đã thét lên. Giọng to đến giật mình.

“Người có chắc chắn đây là Sugamo không?”

“V-vâng, chắc chắn.”

“Đây là Sugamo ư? Chuyện gì đã xảy ra thế này. Có lẽ nào bị nhân đang mơ? Hay đã bị kẻ nào ếm bùa?”

Người đàn ông than vãn, đoạn thở dài. Anh ta chùng vai xuống như thể đã mất hết sức lực.

“Chú ấy nói ‘bị nhân’ kìa mẹ. Diễn viên hài cũng có người như thế này nữa mẹ nhỉ.”

Tomoya nói, có vẻ lấy làm buồn cười lắm. Hiroko bụng bảo dạ, chắc phải trình báo cảnh sát thôi.

“Anh ơi, nếu có vấn đề gì thì anh thử nói chuyện với cảnh sát xem thế nào? Kiểu gì người ta cũng đưa anh về đến tận nhà.”

“Cảnh sát? Là cái gì thế?”

“À... thế này nhé. Cảnh sát ấy mà, là những người hay đi bắt kẻ xấu. Nhưng chẳng hạn lúc mình gặp tai nạn hay có chuyện gì đó họ cũng giúp đỡ nhiều. Đúng rồi, họ còn giúp những người bị lạc nữa đấy. Tóm lại những người như anh, tốt nhất nên tới gặp cảnh sát.”

Thấy người đàn ông khoanh tay dăm chiêu suy nghĩ, Hiroko nghĩ nên thúc anh ta thêm chút nữa, đoạn cô lại tiếp tục khuyên anh ta đến chỗ cảnh sát.

“Tôi nói thật đấy, cảnh sát không có gì đáng sợ đâu mà. Chắc chắn người ta sẽ tử tế với anh. Đồn cảnh sát ngay gần đây thôi, tôi đưa anh đến đó nhé.”

“Người đàn bà kia!”

Anh ta bỗng nhiên cất lời, giọng trầm trầm.

“Người là ai?”

“Là ai ấy à? Chỉ là một người bình thường thôi.”

“Không. Người chắc chắn không thể chỉ là một người đàn bà bình thường được.”

Anh ta đứng vụt dậy, tay nhanh như cắt chạm vào phần thắt lưng. Hiroko vừa nhủ thầm “Lẽ nào lại thế” thì người đàn ông đã chĩa mũi kiếm vào cổ họng cô. Thanh kiếm phản chiếu ánh chiều tà, sáng lấp lánh.

“C-cái đó...”

Là đồ chơi thôi nhỉ, Hiroko định nói thế nhưng dừng lại. Trực giác mách bảo cô đó là đồ thật. Khi cô cố đảo mắt nhìn quanh xem Tomoya đang ở đâu, người đàn ông quát lên: “Không cử động!”

“Người là yêu tinh? Hay hồ ly tinh? Hay loài lửng chó? Hay yêu quái phương nào?”

“Chẳng cái nào đúng hết. Anh thôi ngay đi!”

“Nếu thế thì người cũng dừng ngay trò gian trá này cho ta!”

“Cái gì là gian trá chứ?”

“Tất cả mọi thứ. Ở đây tất cả đều quá điên rồ. Nghĩ thế nào cũng không thể tin đây là hiện thực được. Hãy mau trả mọi thứ về nguyên trạng!”

Hiroko hối hận vì đã nghĩ chẳng có gì nguy hiểm mà xem nhẹ tình hình. Cô cầu mong ai đó đi ngang qua đây nhưng lạ lùng thay, bình thường giờ này vẫn đông người đi ra đi vào mà hôm nay tuyệt nhiên chẳng có lấy một bóng người.

Ngay lúc ấy, có gì đó đâm sầm vào chân cô. Là Tomoya. Trời ơi cái gì thế này. Đã mất công chạy thoát thân rồi mà còn quay lại làm gì nữa không biết, thằng bé ngờ nghệch này. Hiroko giận lắm, cô định quát nó một trận. Nhưng nhìn thấy con bám chặt lấy chân mình, cô không còn nói được nên lời. Từng cái run rẩy truyền từ cơ thể thằng bé sang chân mẹ làm Hiroko cảm nhận được nó đang sợ hãi đến thế nào. Hốt hoảng là thế nhưng Tomoya vẫn cố ở lại bên mẹ.

“Đừng động vào con tôi!”

Hiroko hét lên. Người đàn ông giữ nguyên tư thế, nhìn từ Hiroko sang Tomoya và cân nhắc một lúc. Đoạn anh ta hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi rút kiếm vào bao. Hiroko ngồi thụp xuống, ôm ghì Tomoya vào lòng.

“Chỉ đường cho ta.”

“Chỉ đến đâu cơ?”

Người đàn ông nhìn lên, vẫn với ánh mắt đáng sợ như ban nãy và nói: “Chuyện đó mà cũng phải hỏi nữa sao.” Tay anh ta vẫn chưa rời chuôi kiếm.

“Đương nhiên là tới chỗ chủ của ngươi rồi.”

“Ở đây không có chủ tớ nào hết. Tôi sống với con trai tôi thôi.”

“Nếu thế thì mau dẫn ta đến nơi ở của ngươi.”

Hiroko còn đang bối rối chưa biết đáp lại thế nào thì người đàn ông đã đập tay vào thanh kiếm hăm dọa. Cô chẳng còn cách nào khác ngoài nghe theo. Hiroko cũng nghĩ đến chuyện lừa dẫn anh ta đến chỗ cảnh sát nhưng tưởng tượng đến lúc bị phát hiện ra, cô sợ quá chẳng dám nữa.

Sảnh chung cư cũng vắng tanh. Thật xui xẻo cho hai mẹ con. Khi

Hiroko nhấn nút, thang máy này giờ vẫn ở tầng một ngay lập tức mở ra. Người đàn ông hơi giật mình.

“Cái gì thế này!”

Thực tình cái nhà anh này, có mà phải hỏi anh là cái giống người gì mới đúng.

“Anh vào đi. Anh muốn đến nhà tôi mà phải không?”

Hiroko ngán ngẩm nói rồi cùng Tomoya bước vào thang máy trước. Người đàn ông có vẻ không thoải mái. Khi thang máy bắt đầu chuyển động, anh ta rùng mình thẳng thốt, hai gò má đỏ lên. Cửa mở, anh ta lại một lần nữa hoảng hốt, nhưng Hiroko thôi không nghi ngờ nhất cử nhất động của anh ta nữa.

Người đàn ông dựa vào lan can ban công tầng tám, mặt ngây ra. Anh ta nhìn xuống khoảng sân trong và cảnh vật đằng xa. Hai mẹ con Hiroko mở cửa rồi gọi người đàn ông.

“Anh có vào không?”

“Ta tới đây, tới ngay đây.”

Người đàn ông mãi một chạy tới, ngó vào cửa căn hộ nhập nhòa tối.

“Ồi!”

Khi ánh đèn điện bỗng dưng ngập tràn cả căn phòng, có vẻ anh ta bị giật mình nên ngồi thụp xuống. Thế nhưng sau đó anh ta vẫn đi trước hai mẹ con Hiroko vào trong nhà. Đoạn anh ta cẩn thận rà soát từng góc ngách trong căn hộ 3LDK*. Anh ta mở hết những thứ dùng để đựng đồ trong nhà ra, đến cả bồn tắm lẫn nhà vệ sinh cũng tỉ mỉ nhìn ngó không sót chỗ nào. Anh ta mắt tròn mắt dẹt khi thấy nước từ trong vòi chảy ra. Nhìn thấy chiếc ti vi trong phòng khách, anh ta hỏi: “Đây là thứ gì vậy?”. Đến lúc bật công tắc lên rồi,

anh ta lại chăm chú nhìn vào màn hình, miệng há hốc.

Cuối cùng, bước vào căn phòng kiểu Nhật truyền thống được dùng làm phòng ngủ, anh ta bật ra một tiếng “Ồ” nho nhỏ. Đoạn anh ta quỳ gối xuống, tay vỗ vỗ lên chiếu. Tìm thấy mấy tấm nệm trong tủ tường, anh ta lại cảm thán: “Ồ”.

“Mau ngồi xuống!”

Bị ra lệnh, Hiroko liền ngồi thụp xuống như muốn ôm lấy Tomoya này giờ vẫn bám dính lấy mình. Người đàn ông cũng tháo kiềng ra, thẳng lưng ngồi quỳ gối. Cử động của anh ta rất nhịp nhàng. Hiroko nhớ cô giáo dạy mình một chút về trà đạo hồi cấp ba cũng ngồi kiểu này.

“Ta sẽ hỏi lại một lần nữa. Nơi này có đúng là Sugamo không?”

Hiroko gom hết can đảm, nhìn thẳng vào người đàn ông và đáp.

“Đúng thế. Tôi nói dối anh làm gì.”

“Sugamo đã như thế này từ khi nào vậy?”

“Xin anh thứ lỗi nếu tôi có thất lễ, nhưng tôi không thể hiểu nổi từ này đến giờ anh nói gì. Chắc chắn anh đang hiểu lầm gì đó. Mà nói thẳng ra anh có hơi...”

“Vô lễ!”

Hiroko rút cổ lại, nhưng lần này người đàn ông không làm gì nữa. Sau đó anh ta hướng ánh nhìn xuống sàn nhà.

“Có lẽ đúng là bị nhân có vấn đề gì đó thật rồi.” Anh ta nói khẽ, giọng buồn buồn.

Lời nói thốt ra từ miệng người đàn ông nọ làm xoay chuyển cảm nghĩ của Hiroko theo một hướng không ngờ tới.

Những kẻ nghi ngờ rằng bản thân có gì đó bất thường thực ra chẳng có gì bất thường cả. Câu nói thường được nghe ấy bỗng

hiện lên trong đầu Hiroko. Khi cô nhìn người đàn ông với suy nghĩ đó, ánh mắt cùng cử chỉ của anh ta đều toát lên vẻ đường hoàng đĩnh đạc. Cô có cảm giác anh ta là người có ý chí kiên định, hay nói đúng hơn là không dễ lung lạc. Mà nói gì đi nữa, không thể bỏ qua sự thật rằng anh ta đủ nhạy cảm để không nỡ chĩa mũi kiếm vào một đứa trẻ.

Nhưng quả thực ngoại hình của anh ta rất lạ lùng. Từ nãy đến giờ Hiroko đã nhìn thật kỹ cái đầu của anh ta rồi buộc lòng phải đưa ra kết luận đó không phải tóc giả. Thêm vào đó, cách anh ta nói năng, hành xử cũng không bình thường. Cực kỳ không bình thường. Nhưng chẳng hiểu sao tất cả những nét khác người đó lại rất đối tự nhiên.

Trước tiên có lẽ phải tìm hiểu thêm về người đàn ông này, Hiroko tự nhủ.

“Thành thật xin lỗi anh. Có lẽ tôi đã nói những điều không phải và chưa chịu lắng nghe chuyện của anh.”

Hiroko nói, giọng điệu đã thay đổi.

“Thực tình đã có chuyện gì xảy ra với anh vậy? Anh có nhầm lẫn gì về chuyện trước đây anh ở Sugamo không? Nơi này thì chắc chắn là Sugamo rồi. Về ga thì ga Otsuka gần hơn ga Sugamo nhưng nói chung cũng na ná nhau. Mà kể cả thế đi nữa, thì anh biết nơi này mà nhỉ? Đúng chứ? Anh có thể giải thích cho tôi biết tại sao sự thể lại thành ra như thế này được không?”

Thế nhưng người đàn ông lại lấy lại thái độ ngạo mạn, khịt mũi “Hừm” một tiếng.

“Đừng có xác xược, người đàn bà kia. Hà có gì ta phải kể những chuyện như thế với một kẻ như người kia chứ?”

Hiroko cảm thấy bức mình. Cô đã cố gắng trò chuyện thật tử tế, vậy mà...

“Thành thật xin anh thứ lỗi, nhưng tôi cũng có tên tuổi đang hoàng đấy. Tôi là Yusa Hiroko. Liệu anh có thể gọi tôi bằng tên không?”

“Sao kia. Cô có họ ư? Cô là võ gia à?”

“Gì cơ?”

“Ta đang hỏi cô có phải thuộc võ gia không.”

“Tôi không rõ mấy chuyện kiểu đó đâu.”

“Đừng có giả ngây giả ngô. Làm sao có chuyện cô không biết được.”

“Anh bảo thế nhưng tôi không biết thật thì đành chịu.”

“Trong tên cô có chữ ‘ko’, không lẽ nào là công gia* ư?”

“Tôi không biết.”

“Là y sĩ hay người nhà chùa à?”

“Tôi đã nói tôi không biết mà.”

Hiroko to tiếng, cô chịu hết nổi rồi.

“Tên tôi tôi đã nói rồi, giờ anh cũng xưng tên đi. Anh là ai, ở đâu tới?”

“Bỉ nhân sẽ gọi cô là cô Hiroko. Dù có lẽ cô chỉ là bách tính hay lái buôn gì đó...”

Người đàn ông nói, vẻ bất đắc dĩ.

“Đương nhiên bỉ nhân cũng có tên. Bỉ nhân tên Kijima Yasube, là jikisan.”

“Jikisan” là gì nhỉ, Hiroko lục tìm định nghĩa từ đó trong từng ngăn kéo của não bộ. Chắc chắn cô đã học hồi cấp hai hay cấp ba

gì đó. À nhớ rồi, hình như cùng nghĩa với từ “hatamoto” đúng không nhỉ? Là người trực tiếp phục vụ cho Mạc phủ, gia tộc Tokugawa.

Càng lúc những lời anh ta nói lại càng hợp lý. Người này ít nhất cũng mang tâm hồn của một samurai đích thực.

“Tên của phụ thân cô là gì vậy, cô Hiroko?”

Hiroko vẫn còn càu nhàu. Anh ta còn hỏi cả cách viết Hán tự của “Yusa”. Có vẻ anh ta rất quan tâm. Được người khác nghĩ mình xuất thân danh giá kẻ cũng thích hơn thật, thế nên cô lẳng lặng xuôi theo, nhân lúc hỏi lại đầu đuôi sự tình.

Người đàn ông tên Kijima Yasube cuối cùng cũng chịu mở lời.

Tối hôm qua anh ta rời nhà ở Azabu đi tới Itabashi. Sống ở khu Azabu thì cứ như là mấy ngôi sao nổi tiếng ấy, nhưng cô không rõ thời Edo thì thế nào. Gác lại chuyện đó thì về mặt địa lý, Hiroko có thể đồng ý là được nửa đường, anh ta tới khu Sugamo.

Khi ấy màn đêm đã hoàn toàn buông xuống nhưng trăng rất sáng, soi tỏ cả một vùng đồng lúa đã bắt đầu đơm bông bạt ngàn như biển. Hóa ra làng Sugamo thời ấy là nơi như thế sao.

Yasube dừng chân khi nhìn thấy một vật lấp lánh phản chiếu ánh trăng nằm ngay giữa đường, nhìn tựa tựa như vũng nước đọng. Khu này vừa nãy đâu có mưa, anh ta nghĩ thế rồi tò mò nhìn xuống thì hóa ra đó không phải vũng nước, mà là một cái hố xem chừng khá sâu.

Vì anh ta nói đường kính của nó khoảng nửa *ken** nên có lẽ là dưới một mét, có vẻ na ná giống cái giếng nhưng nước đã ngập cả rìa miệng hố. Có lẽ gần với một con suối hơn chẳng. Bóng trăng in trên mặt nước tựa như viên ngọc sáng đang chìm dần xuống. Nước trong veo nhưng không thể nhìn thấy đáy. Cảm giác như nó bị chìm

trong sắc chàm đang dần đặc quánh lại, nổi với nơi nào đó rất xa. Lần trước anh ta có đi ngang qua nơi này nhưng chưa bao giờ thấy con suối nào như vậy. “Quả là kỳ lạ,” Kijima thốt lên.

Ngay lúc đó, bóng trắng trong nước bắt đầu rung rinh. Anh ta cứ ngỡ đó là do mặt nước đang xao động, nhưng không có gió cũng chẳng có gợn sóng nào. Bóng trắng khi nở khi co đều đặn tựa như đang rung chuyển.

“Giống như nhịp tim đập vậy.”

Trên mặt nước xuất hiện gương mặt của chính Yasube. Trong lúc anh ta đang chăm chú nhìn vào đó như bị mê hoặc, cơ thể anh dần dần vươn ra trên mặt nước. Đến khi nhận ra điều đó, anh ta đã rơi vào cái hố mất rồi. Khoảnh khắc anh rơi xuống, nước cuộn xoáy dữ dội. Chẳng kêu lên được tiếng nào, anh cứ thế bị lôi xuống tận đáy, đến giữa chừng thì ngất đi.

“Bởi quá ồn ào nên bị nhân tỉnh lại và nhận ra mình đã thiếp đi trên nền đất rất cứng hay nền đá gì đó. Bị nhân còn ngỡ mình đang mơ. Mọi người đi đi lại lại, ai nấy đáng vẻ thật kỳ lạ. Rồi còn cả những cái hộp di động nữa chứ. Tiếng ồn chính là do chúng gây nên. Số lượng chúng nhiều chẳng thua số người, vừa chạy tới chỗ này chỗ kia vừa tạo ra những âm thanh kinh hoàng. Khắp nơi đâu đâu cũng thấy lầu đài bằng đá đã khiến bị nhân kinh ngạc rồi, vậy mà khi quay người lại bị nhân suýt ngất thêm lần nữa. Thiên địa quỷ thần ơi, tòa lầu đài đó phải chạm tới trời. Thứ đó rốt cuộc là cái gì thế?”

Hiroko hiểu ngay thứ anh ta đang nói tới chính là tòa chung cư ba mươi tầng được xây từ mấy năm trước ngay bên cạnh siêu thị Tomiya. Hai mẹ con Hiroko trông thấy Yasube sáng nay khi anh ta đang đứng chôn chân tại đó, hoảng loạn không biết phải phản ứng

ra sao với bao điều mới lạ.

Đầu tiên anh ta thử xem xét khu vực quanh đó. Một người đàn ông rón rén bước đi với chỏm tóc đặc trưng của samurai trên đầu chắc hẳn đã thu hút chú ý ngang với gấu trúc, nhưng anh ta chẳng bị ai bình luận gì. Thế nên anh ta cứ đi vờ vẩn quanh cửa Bắc của nhà ga Otsuka. Mọi điều mắt thấy tai nghe đều làm anh ta ngạc nhiên vô cùng tận. Đặc biệt là “con rồng bạc” lướt đi trên cây cầu đá cùng thanh âm rền vang như sấm, hay như tên gọi thông thường là tàu điện tuyến Yamanote. Yasube còn định miêu tả nhiều những điều gây sốc nữa, nhưng Hiroko run run ngắt lời và nói anh ta tiếp tục câu chuyện.

Trong vòng vài tiếng, có vẻ như Yasube đã thám hiểm được thêm một cây số về phía Tây. Vậy thôi cũng khiến anh ta bài hoải cả người. Phải công nhận rằng một mẻ về mặt tinh thần đôi khi làm con người ta kiệt quệ hơn nhiều so với một mẻ về thể xác. Khi sự căng thẳng vượt qua ranh giới chịu đựng thì đến việc đứng thôi cũng khó. Thế nên anh tìm chỗ nghỉ chân. Chốn này toàn những tòa lâu đài bằng đá kỳ dị chen chúc nhau, đến cả bầu trời cũng dường như bị cắt ra thành từng mảnh, vậy mà thi thoảng đây đó cũng có những nơi tựa tựa như khu vườn, cây cỏ xanh tốt, lại xếp nhiều chiếc bục có vẻ ai ngồi lên cũng được. Thế nhưng ngoài những chỗ đó ra, mặt đất quanh thành phố được phủ kín bằng đá đen, hoàn toàn chẳng thấy đất cát gì ráo, muốn tin cũng chẳng thể nào tin được.

Dù vậy công viên cũng không phải nơi anh ta có thể yên tĩnh nghỉ ngơi. Cũng như Hiroko, mọi người đều giả vờ không để ý gì, không ai trách cứ việc anh ta tha thần quanh chỗ này chỗ nọ, nhưng họ không ngừng ngoái nhìn tò mò và nghi ngại sau lưng người đàn ông

dị hợm kia. Đến cả những người vô gia cư lang vảng nơi ghé đá công viên sau khi quan sát anh ta cũng nháy mắt ra dấu với bạn bè mình, rồi tụm lại phía xa, xì xầm với nhau những gì không ai nghe rõ.

Yasube lại tiếp tục lang thang. Chó sủa nặng lên khi nhác thấy bộ dạng anh ta, lũ trẻ cười nhạo chế giễu. Chính lúc đó anh ta băng qua khu chung cư nơi hai mẹ con Hiroko đang ở. Đứng từ vỉa hè có thể nhìn thấy bãi đỗ xe. Ở đó cơ man là những chiếc hộp biết chạy xếp thành hàng. Yasube mơ hồ nhận thức được đó là phương tiện di chuyển của con người, khi không có người trong đó thì chúng sẽ không chạy. Nếu vậy nhân lúc không có ai, tranh thủ ẩn mình đi có lẽ cũng không nguy hiểm gì. Ở đâu không quan trọng, Yasube lúc ấy chỉ muốn trốn đi mà thôi. Nhìn quanh để chắc chắn không ai thấy, anh ta nhanh chóng chạy vào tầng trệt có nhiều cột trụ.

“Bỉ nhân cứ thế ngồi im đó không biết trong bao lâu.”

“Đúng lúc ấy thì hai mẹ con tôi tới nhỉ?”

“Đúng là như vậy.”

Hiroko thở “phù” một tiếng. Vậy là cô đã chăm chú nghe anh ta kể chuyện như nuốt lấy từng lời. Tất nhiên cô chẳng thể nói “Vâng, vậy ư” và tin tưởng hoàn toàn vào những điều Yasube kể, nhưng cách anh ta thuật lại chuyện vô cùng chân thực. Chắc chắn anh ta không hề có ý lừa gạt hay trêu đùa.

Biết làm sao bây giờ?

Bỗng cô nghe thấy tiếng bao tử ai đó sôi ùng ục có phần khổ sở. Khi ngược lên nhìn, cô thấy Yasube mặt đỏ lựng đang cắn răng chịu đựng. Thế nhưng bụng anh chàng thì cứ vô tư réo to hơn nữa.

“Từ sáng đến giờ anh chưa ăn gì mà.”

“T-thật mất mặt.”

“Thôi được rồi.”

Hiroko đứng dậy.

“Tôi sẽ nấu cho anh, nhưng chỉ là có gì ăn nấy thôi. Ăn xong rồi tính tiếp.”

Sau khi nghe ngằn ấy thứ, làm sao có chuyện cứ thế tổng anh ta ra ngoài đường được. Cô đã xác định tinh thần như vậy.

“Nhưng nếu anh làm gì kỳ cục nhé, anh hiểu ý tôi chứ? Tôi sẽ gọi cảnh sát. Vừa nãy tôi có nói về chuyện bắt người xấu đấy.”

“Giống như Sở Phụng Hành* có phải không?”

Anh ta hiểu chuyện nhanh đấy. Nhưng cô nghĩ cùng lắm dọa anh ta một chút cũng chẳng sao. Khi Hiroko nói quá lên rằng cô chỉ cần hét lên một tiếng, ngay lập tức sẽ có người tới, anh ta có chạy trốn cũng không nổi vì những chiếc hộp biết chạy sẽ đuổi theo đến tận cùng thế giới, thì Yasube nghệt mặt ra nghe.

“Còn nữa, anh đưa kiếm cho tôi giữ tạm đi.”

“Thanh kiếm là linh hồn của võ sĩ.”

“Cứ cho là vậy, nhưng nếu có chuyện gì như ban nãy thì tôi xin kiếu. Mới cả anh thấy rồi đấy, đâu có ai ra đường mà mang thứ đó bên người đâu.”

Yasube ngập ngừng. Cứ ngỡ giải thích rằng riêng chuyện mang kiếm theo người đã khiến anh thành đối tượng nằm trong vòng kiểm soát của cảnh sát sẽ hiệu quả hơn, nhưng phải đến khi Hiroko nói nếu không đưa kiếm cô sẽ không làm cơm, anh ta mới miễn cưỡng trao cả trường kiếm và đoản kiếm cho cô. Hiroko đặt tất cả lên nóc tủ rồi bắt tay vào nấu nướng. Thực ra cũng chẳng thể gọi là nấu nướng được. Cô chỉ rán há cải đông đá vừa nãy mới mua lên, lấy

cơm trong ngăn đông ra rồi cho vào lò vi sóng. Trải qua bằng đầy chuyện vậy mà kỳ lạ thay, Hiroko vẫn khư khư giữ túi xách cùng túi đựng thực phẩm từ siêu thị. Chỗ há cỏ đó mà chia ra cho ba người kể cũng hơi thiếu, nhưng trong tủ lạnh vẫn còn trữ bánh khoai tây nhồi thịt, chỉ cần cho vào trong lò vi sóng là được. Thêm ít salad rau diếp vào để trang trí, đĩa đồ ăn trông cũng có vẻ bắt mắt hơn.

“Nào, xin mời.”

“Đây là món gì vậy?”

Yasube ngồi ở bàn ăn, rút rờ cầm đũa gấp miếng há cỏ lên, sẫm soi thật kỹ. Không chỉ thế, anh ta còn đưa nó lên mũi ngửi ngửi, mặt nhăn lại. Nhưng sau khi quyết tâm cho miếng há cỏ vào miệng, gương mặt anh ta rạng rỡ hẳn lên.

“Đ-đây là...”

Ấy là gương mặt “Quá ngon” không hề giả tạo của người dẫn chương trình ẩm thực. Thế rồi anh ta vươn đũa tới chiếc đĩa lớn với khí thế kinh hồn. Có lẽ vì anh ta đã đói ngấu, nhưng nhìn cảnh ấy Hiroko thấy vui nên cô lẳng lặng để anh ta ăn luôn hơn nửa phần của mình. Cả với bánh khoai tây anh ta cũng nhiệt tình hưởng ứng.

Có lẽ lơ tay vụ nấu nướng một chút cũng không sao.

Hiroko hơi mâu thuẫn. Vì quá bận rộn nên một tuần cô cũng chỉ nấu được cho Tomoya một bữa ăn tử tế. Nhưng cũng là vì Tomoya thích những món đơn giản. Nói đến đồ ăn khoái khẩu của thằng bé, trước tiên phải kể tới cà ri đóng gói. Phần cà ri cho trẻ con chẳng có gì nhiều nhận, nhưng bù lại có kèm theo mô hình nhân vật nào đó, nên cứ chìa ra trước mặt Tomoya là thằng bé phấn khởi lắm. Tiếp theo là mì hộp, mì xào ăn liền, cả xúp đặc ăn liền nữa. Nghe mẹ bảo thỉnh thoảng phải ăn cái gì bình thường một chút, nó cũng chỉ

đòi trứng luộc, xúc xích, hay khá lắm là đồ đã sơ chế mua từ siêu thị như hôm nay. Khẩu vị của người đàn ông kỳ lạ này, chắc cũng ngang với lũ trẻ con chẳng?

Khi đã gần ăn xong, Tomoya đột nhiên hỏi.

“Mẹ ời, mấy giờ rồi?”

Thằng bé từ khi về nhà đến giờ, cứ bám dính lấy Hiroko miết, hầu như chẳng mở miệng nói câu nào. Chắc bởi Yasube chữa kiếm ra làm thằng bé sợ quá. Lấp đầy cái bụng rỗng xong, Yasube có phần dễ chịu hơn, không khí đó cũng truyền sang tới Tomoya khiến thằng bé không còn sợ hãi nữa. Cũng dễ hiểu thôi.

“Tám giờ kém mười rồi, hôm nay muộn quá con nhỉ.” Hiroko tươi cười đáp lời như để động viên.

“Trời, lại sao nữa thế con?”

Hai vai Tomoya bắt đầu run rẩy, miệng méo xệch đi. Dấu hiệu thằng bé chuẩn bị khóc đây mà. Dần dần môi nó mở ra nom như hình tứ giác méo mó, sau đó biến thành hình thang cân, rồi tiếng “òà” đầu tiên bật ra.

“Tự nhiên lại làm sao thế?”

Đang lúc Hiroko không hiểu đầu cua tai nheo ra sao thì Tomoya khóc nức lên: “Lỡ mất Pokemon rồi.”

“Ôi, mẹ xin lỗi, mẹ quên mất. Cũng tại hôm nay có nhiều chuyện quá.”

Thằng bé càng thút thít dữ hơn. Hiroko tặc lưỡi.

“Có chuyện gì vậy?”

“Ti vi ấy mà, có chương trình hoạt hình Pokemon.”

“Ti vi? Pô kê mô?”

“Vừa nãy anh cũng thấy cái hộp bên trong có tranh chuyển động đúng không? Trên đó có chiếu chương trình thằng bé thích, không kịp xem nên nó khóc ấy mà.”

“Không thể xem lại hay sao?”

“Nếu có thu video lại thì được.”

“Đê ô?”

Hiroko cúi kính, bắt đầu rửa thảm trong bụng.

“Xin lỗi anh nhưng bây giờ tôi không thể giải thích cho đảng hoàng được. Tomoya, biết làm sao được bây giờ, con cố chịu đi.”

“Đã không xem được ti vi thì mẹ chơi thẻ bài Pokemon với con đi!”

“Gì cơ, không được đâu con. Mẹ còn phải dọn dẹp nữa mà.”

“Không chịu đâu!”

“Thôi nào con, mẹ cũng mệt lắm.”

Nhìn thằng bé khóc to hơn, Hiroko chỉ còn biết thở dài. Yasube thấy vậy liền ngập ngừng hỏi.

“Liệu bố nhân có giúp được gì không?”

“Anh ư?”

Hiroko buông xuôi. Đến cả cơm cô cũng cho anh ta ăn rồi, nhờ chút việc nhỏ như thế chắc cũng chẳng có vấn đề gì đâu. Nói thẳng ra lỗi là do anh ta cơ mà. Tomoya hào hứng với diễn tiến bất ngờ, cùng Yasube đi ra phòng khách. Hiroko rửa bát nhưng không quên để mắt tới hai người họ. Thực ra Pokemon là một trò chơi khá phức tạp. Hiroko không biết bao nhiêu lần suýt điên đầu vì nó. Nếu Yasube có dấu hiệu bất thường gì, cô phải nhanh chóng chạy ngay ra chỗ Tomoya.

“Thế này nhé, đầu tiên cháu rút một thẻ bài.”

“Rồi bỉ nhân áp dụng những chiêu ghi trên đây có phải không?”

“Sai rồi. Mới được có một lượt từ khi xuất bài thôi mà. Chú vẫn chưa tung chiêu được đâu. Bây giờ là lượt của cháu nhé.”

“Xin cậu thứ lỗi.”

Yasube xin lỗi miết, nhưng anh ta không hề bỏ cuộc, trái lại còn hỏi han Tomoya cặn kẽ và tiếp tục chơi.

Chẳng phải anh ta kiên nhẫn hơn Hiroko tưởng nhiều hay sao? Thấy thế cô yên tâm quay lại rửa bát đĩa. Rồi bỗng dưng cô nhận ra mình nhàn hơn hẳn mọi khi. Nếu như bình thường, cô phải làm hết cái nọ đến cái kia, dù để Tomoya xem ti vi đi nữa thì giữa chừng cũng bị cắt ngang bởi những lần thằng bé gọi mẹ hỏi “Mẹ ơi chỗ này là thế nào?”, hay “Mẹ ơi đến đây mà xem này hay lắm”. Nếu từ chối, thằng bé sẽ tự động ra chỗ mẹ làm phiền. Hôm nay lại chẳng hề gặp vấn đề nào như thế. Rửa bát rồi cô vẫn thấy hình như chưa muốn nghỉ tay liền tranh thủ thay luôn cả lưới quạt thông gió mà cô đã để ý có vấn đề từ trước, còn dùng cả nước tẩy rửa đánh bếp ga cho sạch.

Đoạn cô rót trà trong căn bếp đã sạch bong rồi mang ra phòng khách. Bánh flan hiệu Pucchin là cho Tomoya, nhưng do Yasube nhìn có vẻ rất hứng thú nên Hiroko lấy thêm một hộp nữa.

“Lại là thức gì đây?”

Sau khi ăn hết chiếc bánh flan trong hai miếng, Yasube cảm thán như không kiềm chế nổi cảm xúc. Anh ta vừa nói vừa liếm mép vẻ vẫn còn thòm thèm.

“Quả thực như đang thả mình trong tiếng nhạc của thần tiên trên thiên giới. Hương vị ngọt ngào tan chảy trong miệng, bỉ nhân chưa

một lần được ném qua.”

“Chẳng có gì to tát đâu anh.”

Hiroko trả lời với nụ cười gượng gạo trên môi.

“Chơi bài Pokemon xem ra cũng thú vị đúng không?”

Được Tomoya khích lệ, Yasube gật đầu tán đồng và nói thêm: “Nhưng quả thực rất khó. Có lẽ nên gọi cậu Tomoya đây là thần đồng mới phải.

“Nhưng những con quái thú này thực ra là gì vậy? Liệu có phải nơi đây là một thế giới khác? Con người, trừ trang phục ra, thì có vẻ cũng không có gì khác biệt, nhưng những con quái thú như thế này,鄙 nhân chưa một lần nhìn thấy hay nghe qua về chúng.”

Nhìn Yasube vừa thì thào vừa chăm chú ngắm những thẻ bài trên tay, Hiroko bật cười.

“Anh Kijima à, những con vật đó ở thế giới này cũng không tìm được đâu. Vì chúng là do con người tự nghĩ ra.”

“Thật vậy ư?”

“Đúng thế. Chắc chắn động vật không có gì thay đổi so với thời của anh Kijima đâu. Đây là Nhật Bản mà. Là Sugamo thuộc Tokyo, hay như tên gọi ngày xưa là Edo.”

“Tên gọi ngày xưa là Edo?”

Hiroko gật đầu. Không biết tự bao giờ cô cũng bị cuốn vào mạch suy tưởng kỳ dị của người đàn ông này.

“Nghe tôi nói này, anh Kijima.”

“Chơi tiếp đi chú!”

Tomoya hét lên nhưng lại bị mẹ mắng.

“Mẹ đang nói chuyện với chú cơ mà.”

“Nhưng mà mẹ ơi!”

“Con phải nghe lời mẹ chứ!”

Tomoya phụng phịu ngồi một chỗ nghịch thẻ bài.

Không khóc được thì nó dỗi. Chẳng còn cách nào khác ngoài mặc kệ nó thôi.

“Anh Kijima, năm nay là năm bao nhiêu?”

Kijima trả lời, gương mặt hiện rõ vẻ ngờ vực.

“Đương nhiên là năm Văn Chính thứ Chín. Cô hỏi gì lạ vậy?”

“Năm Văn Chính à?”

Hiroko rút máy tính từ trong túi xách ra và bật nguồn. Cô kết nối vào mạng và mở trình duyệt.

“Đây cũng là một dạng ti vi đúng không?”

“Có hơi khác một chút. Tôi sẽ giải thích sau.”

Sau khi cô nhập từ khóa “niên hiệu” và “Tây lịch”, một vài trang có đăng bảng đối chiếu hiện lên. Hiroko mở đại một trang và tìm chỗ ghi năm Văn Chính.

“Năm Văn Chính thứ Chín. Nghĩa là năm 1826 nhỉ.” Cô giải thích cho Yasube đang bối rối.

“Cách tính năm ấy mà, ngoài cách nói năm Văn Chính hay năm Nguyên Lộc thứ bao nhiêu, còn có cả năm trong lịch phương Tây nữa. Nó là dãy số liên tục nên mình tiện so sánh hơn. Năm Văn Chính thứ Chín là năm 1826 trong lịch phương Tây.”

“Bỉ nhân cảm giác vừa hiểu lại vừa như không hiểu.”

“Rồi nhé, ở thế giới của chúng ta hiện giờ, trong lịch phương Tây đang là năm 2006, có nghĩa là sau năm Văn Chính thứ Chín một trăm tám mươi năm.”

“Quả nhiên bỉ nhân không thể hiểu được. Cô vui lòng đừng đùa nữa được không. Bỉ nhân đúng là có ngất đi một lúc thật, nhưng không thể nào ngất đến những một trăm tám mươi năm được.”

“Đúng như vậy đấy.”

“Vậy những điều cô Hiroko nói là không tưởng?”

“Nhưng chính anh Kijima cũng nói vậy mà.”

“Hoang đường.”

“Tôi cũng cho là vậy.”

Hiroko nói mà cảm thấy nhói lòng.

“Anh Kijima à, anh không phải samurai thời Edo đâu.”

“Thế thì bỉ nhân là gì?”

“Tôi không biết. Đúng là anh nên tới gặp cảnh sát thì hơn. Họ sẽ giúp anh tìm về nhà. Có lẽ gia đình anh đã nộp thông báo tìm người rồi cũng nên.”

“Mẫu thân bỉ nhân sẽ không bao giờ tới chỗ cảnh...” Yasube đang nói dở bỗng dừng lại.

“Cô không tin những lời bỉ nhân nói là thật.”

Giọng điệu anh ta buồn bã.

“Tôi xin lỗi.”

“Không đâu, cô Hiroko không cần phải xin lỗi gì cả.” Yasube chỉnh lại tư thế ngồi, cúi đầu với Hiroko, hai tay đặt xuống sàn.

“Ơn huệ ngày hôm nay nhất định bỉ nhân sẽ không quên.”

“Tôi đưa anh đến chỗ cảnh sát nhé.”

“Cô Hiroko không cần nhọc công vậy đâu. Chỉ đường cho bỉ nhân là được rồi.”

Thế cũng được vậy, Hiroko đáp. Nếu gò ép thêm sẽ thành ra

giống như cô không coi anh ta là người lớn, và lại có lẽ Yasube cũng bị tổn thương. Anh ta đứng dậy, dỡ hai thanh kiếm từ trên nóc tủ xuống và giắt vào thắt lưng. Hiroko cảm giác sẽ có chuyện không hay nếu anh ta mang kiếm tới đồn cảnh sát, nhưng quyết định không nói gì cả.

“Chú ơi, chú về ạ?”

Tomoya nãy giờ ngồi dỗi, ngập ngừng tiến lại gần Yasube.

“Đúng rồi con, chú phải về nhà thôi.”

“Chú có đến nữa không ạ?”

“Ừ, khi khác chú sẽ đến chơi. Nhưng không biết là bao giờ.”

Khả năng Yasube lại tới chẳng nhiều nhận gì. Kể cả có biết danh tính thực sự của anh ta đi chăng nữa, bệnh đã nặng đến mức này rồi, có lẽ không thể hồi phục dễ dàng. Biết đâu anh ta lại chẳng vừa trốn ra từ một cơ sở gần đây? Biết đâu từ nay về sau anh ta sẽ phải sống trong cảnh bị giam hãm? Thật tội nghiệp...

“VẬY BỈ NHÂN XIN CÁO TỪ.”

Hiroko cùng Tomoya tiễn Yasube ra tới tiền sảnh. Mới hai tiếng trước, cô còn nghĩ hai mẹ con xui tận mạng mới tình cờ chạm trán Yasube. Thế mà bây giờ khi chia tay, cô bỗng có chút lưu luyến. Một người sống tại khu chung cư, trở về trong bộ dạng say xỉn ném vào ba người ánh nhìn khiếm nhã khi đi ngang qua khiến Hiroko thấy bức mình.

“Anh biết đường rồi nhỉ?”

Vâng, Yasube đáp rồi nhắc lại lời hướng dẫn của Hiroko.

“Chú ơi, lần sau mình chơi bài Dual Master nhé.”

Yasube mỉm cười, cúi gập đầu thêm một lần nữa rồi nhanh chóng quay lưng lại, bước đi không nói một lời. Hai mươi giây sau,

tầm lưng ấy biến mất sau tòa nhà nằm bên góc đường cong thoai thoải.

“Nào, mình cũng về chuẩn bị ngủ thôi.”

Hiroko giục con, cùng Tomoya bước vào thang máy. Cô tự nhủ với bản thân rằng đây không phải việc mình có thể tự giải quyết. Chỉ còn cách này mà thôi.

Công ty của Hiroko nằm ở khu Awajicho. Từ ga Otsuka đi tàu tuyến Yamanote đến Ikebukuro rồi đổi sang tàu điện ngầm, tới chỗ làm chỉ mất dưới hai mươi phút nên xét về chuyện đi lại có lẽ Hiroko khá may mắn. Công ty cô đảm nhiệm nhiều hợp đồng phát triển hệ thống, một công việc có thể coi là trụ cột trong ngành. Hiroko là một SE, tức kỹ sư hệ thống.

Nghe tới kỹ sư hệ thống, chắc chắn sẽ có nhiều người không hiểu bản chất của công việc này. Tạo ra những hệ thống làm việc, đó là ý nghĩa nguyên bản của từ này. Ngày trước chuyện như thế chỉ cần những người làm trong mảng riêng của mình tự lo là được. Nhưng hiện giờ, với sự phổ cập của máy tính và những bước tiến vượt bậc của công nghệ thông tin thì không thể nói như vậy được nữa. Máy tính là công cụ không thể thiếu trong việc lập trình một hệ thống hiệu quả, nhưng không phải người nào cũng sử dụng thông thạo.

Năm này qua năm khác, tính năng của máy tính càng lúc càng cao và phức tạp hơn. Trong bất kỳ ngành nghề nào, nếu không nhanh chóng tiếp thu và liên tục cải tiến hệ thống, sẽ không tránh khỏi thua cuộc trong cạnh tranh. Chính vì vậy công việc kỹ sư hệ thống tuyệt đối không có chuyện biến mất, thậm chí gần đây còn được đánh giá là một ngành quan trọng. Thế nhưng đặt mình vào vị trí của người trong cuộc mới biết thực tế không chỉ một màu hồng. Văn phòng công ty Eaton chiếm trọn tầng ba và tầng bốn của một

tòa nhà nằm trong con hẻm trên đường Yasukuni, cách nhà ga chừng bốn, năm phút đi bộ. Phòng giám đốc cùng vài phòng tiếp khách và phòng họp nằm ở tầng bốn, còn tầng ba lại giống như một văn phòng lớn với chừng ba mươi bàn làm việc xếp sát nhau. Một nửa số đó là lãnh thổ của lập trình viên. Quanh mỗi bàn của họ đều có vách ngăn. Nhưng bàn của Hiroko, đặt ở hàng thứ ba tính từ lối vào, không phải một trong số đó. Tất nhiên cô cũng có chút kiến thức nhưng chuyên môn của cô không phải kỹ thuật viên máy tính. Cô lắng nghe nguyện vọng của khách hàng, đề xuất ý tưởng về hệ thống, sau đó làm công tác chuẩn bị cho việc lập trình. Khi phần mềm đã được hoàn thành, cô sẽ kiểm tra lại xem các tính năng đã hoạt động đúng như mong muốn hay chưa và giao hàng cho khách. Ngoài ra cô còn đảm nhận việc bảo hành sau khi giao sản phẩm. Công việc của Hiroko đại khái là như vậy.

Đạo gần đây, cô đang phụ trách dự án được một chuỗi cửa hàng dược phẩm đặt hàng. Phần mềm quản lý doanh thu đang được sử dụng trước đó bắt đầu trở nên không phù hợp với tiêu chuẩn khi số lượng hiệu thuốc mở ra càng ngày càng tăng và sản phẩm đang dần thay đổi. Chính vì thế nên khách hàng muốn phần mềm này được nâng cấp. Nói “dự án” nghe to tát là vậy, nhưng số lượng nhân viên phụ trách việc này chỉ vỏn vẹn có hai người: trưởng nhóm Yusa và lập trình viên Tanaka Motohiko.

Hệ thống Hiroko đề xuất mới được thông qua gần đây nên cô đang lập bảng thông số kỹ thuật, hay còn gọi là bản thiết kế chương trình. Cái ngày hai mẹ con cô chạm trán người đàn ông kỳ lạ nọ, sau khi cho Tomoya đi ngủ, cô lại tiếp tục làm việc. Ngày nào cũng phải cần mẫn nai lưng ra làm. Phần việc cô làm xong từ tối qua được xếp thành tập trong túi xách. Cô lấy nó ra và đi về cuối phòng.

Tanaka đang ngồi trước màn hình. Anh chàng này quả thực lúc nào cũng thấy mặt ở công ty, đến mức phải nghi ngờ có lẽ cậu ta sống ở đây. Nhưng chỉ ngồi ở công ty mà chúi mũi vào máy tính không có nghĩa cậu ta đang làm việc.

“Chào cậu.”

Tanaka chỉ liếc Hiroko, “Ờ” một tiếng gọn lỏn rồi quay lại về phía màn hình.

Chiếc áo phong không rõ là màu cam hay màu be mà cậu ta thường mặc lốm đốm những mảng vải đã bạc màu. Bên trên là gương mặt phương phi lấp sau mái tóc bóng nhẫy, cặp kính gọng kim loại đen như muốn nuốt chửng lấy gương mặt.

Hiroko tiến tới sau lưng cậu ta. Đúng như dự đoán, trên màn hình là hình ảnh CGI của trò chơi điện tử nào đó. Dưới bầu trời nơi một đàn dơi đang bay lượn, các kỵ sĩ đang bảo vệ tòa lâu đài thời Trung cổ. Trong tòa lâu đài ấy có một công chúa đang đi lại, gương mặt ngây thơ không biểu lộ cảm xúc gì và bầu ngực khổng lồ nom như sắp nổ đến nơi.

“Phần này phiền cậu giúp nhé.”

“Chị cứ để đấy cho tôi.”

Cậu ta nói mà còn không thèm quay mặt lại.

“Phần việc hôm qua tôi nhờ cậu thế nào rồi?”

“Tôi đợi tổng hợp lại rồi giải quyết luôn thể. Làm một lượt nhanh hơn. Mà tôi nghĩ chị cũng không nên chia nhỏ tài liệu kỹ thuật ra đâu.”

Hiroko đâu phải thích chia nhỏ tài liệu ra như thế. Cô cảm thấy như máu nóng đang dồn lên mặt, nhưng lại tự nhủ “mất bình tĩnh trước mặt trẻ trâu thì cũng chẳng ra sao” để tự xoa dịu bản thân.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức để giao hết tài liệu cho cậu nhanh nhất có thể. Xin lỗi vì đã phiền cậu nhưng liệu cậu có thể bắt đầu từ phần tôi đã đưa được không?”

Hiroko không đợi câu trả lời của Tanaka, cứ thế quay gót đi thẳng. Khả năng cậu ta đáp lại chẳng nhiều nhận gì, và kể cả cậu ta có trả lời đi chẳng nữa thì Hiroko cũng biết mình sẽ chỉ rước thêm bực mình. Trước đây đã có lần hai người làm việc chung, và cô cũng chẳng thích thú gì trải nghiệm đó. Thế nhưng lần đó vẫn còn đỡ vì không phải chỉ có hai người với nhau. Còn lần này phải nói là quá tệ hại.

Có phàn nàn thì cậu ta cũng chẳng bắt đầu công việc cho. Cô trở lại bàn và kiểm tra hộp thư. Thư từ công ty thuê ngoài để làm một phần việc, liên lạc trong nội bộ công ty, trao đổi về việc mượn máy móc, chi phí dự tính, đủ loại quảng cáo công cụ viết phần mềm. Phần lớn là những thứ không mấy quan trọng, nhưng số lượng tiêu đề cũng trải kín cả màn hình. Nội dung có thể không có gì, nhưng không thể bỏ qua chúng được.

Hiroko lần lượt xử lý từng thứ một. Cô mất hơn một tiếng ngụp lặn trong đó, cuối cùng cũng gần xong, bỗng âm báo có thư đến nhẹ nhàng vang lên, cùng với đó một tiêu đề mới xuất hiện trên đầu danh sách. Là thư từ khách hàng. Vừa tự nhủ “phải xem cái này trước”, Hiroko vừa nhanh chóng mở thư. Suýt nữa thì cô bật ngửa người.

Tạm thời có thể sử dụng chung hai hệ thống cũ - mới được không? Đến bây giờ mới nói làm sao người ta xoay sở kịp?

Có vẻ đối tác nghĩ chuyện này chẳng có gì to tát, nhưng ngay từ đầu hệ thống đã được thiết kế trên nền tảng là chuyển dữ liệu từ hệ thống cũ vào hệ thống mới rồi đưa vào sử dụng, nếu bây giờ muốn

dùng chung hai hệ thống, chỉ còn nước làm lại tất cả từ đầu.

Hiroko vội vàng gọi điện thoại cho khách hàng. Người phụ trách hiện giờ không ở đó. Cô không được cung cấp số điện thoại di động nên đành phải nhờ chuyển lời để đối tác gọi lại cho cô sau. Hiroko sốt ruột chờ đợi mãi, đến tận gần trưa cô mới nói chuyện được với khách hàng. Cô giải thích hết nước hết cái, rằng khó mà thay đổi thiết kế kỹ thuật được. Đối tác có vẻ nắm được đại ý, nhưng lại cứ vòng vo tam quốc mãi mà không nói thẳng ra anh ta có đồng ý hay không.

“Thực ra khi giám đốc hỏi, tôi đã lỡ trả lời là không có vấn đề gì...”

Bị Hiroko hỏi dồn, anh ta cuối cùng cũng chịu thú nhận.

“Vậy tôi muốn biết, anh có thể cho tôi nói chuyện với giám đốc được không?”

“Không được đâu, nếu giờ cô làm vậy thì tôi khó xử lắm.”

Hiroko nài nỉ thêm lần nữa nhưng đối tác không có vẻ gì sẽ nhượng bộ. Hiroko đã hoàn toàn rơi vào thế kẹt. Cô nói với anh ta “Vậy tôi cũng thử bàn luận với cấp trên xem sao” và cúp điện thoại.

Ở một góc khác hẳn với khu làm việc của lập trình viên, tách biệt với những bàn khác, có một chiếc bàn đặt ở vị trí có thể nhìn bao quát toàn bộ văn phòng lớn. Bản thân cái bàn cũng hơi to. Đó là chỗ ngồi của phó giám đốc điều hành Shirotsuki Atsushi. Anh ta chịu trách nhiệm phát triển dự án, đồng thời cũng là người hằng ngày phê bình chuyện Hiroko rời công ty đúng giờ. Nghe nói anh ta là nhân viên từ lúc công ty mới thành lập, nhưng trong một doanh nghiệp dạng này, anh ta khá trẻ so với vị trí hiện giờ, chắc chắn không nhiều tuổi hơn Hiroko là bao. Phong cách của phó giám đốc

có vẻ không có gì đặc biệt lắm, nhưng thân hình dưới bộ com lê kẻ ca rô lòe loẹt kia chắc chắn là kết quả của việc đi tập gym đều đặn. Đến gần, Hiroko còn thoang thoảng thấy mùi nước hoa. Rất ra dáng một con người thành đạt trong lĩnh vực công nghệ thông tin.

“Chuyện này không được đề cập tới trong lúc ký hợp đồng sao?”

“Có. Họ nói tinh thần là cứ thay cả hệ thống đi. Chắc bên đối tác cũng không suy nghĩ gì nhiều. Bây giờ họ mới viết thư nói chuyện tạm thời dùng chung hai hệ thống.”

“Nhưng vẫn chưa ở dạng văn bản đúng không?” Hiroko có dự cảm không lành.

“Nhưng theo lẽ thường tình thì...”

“Thường tình thế nào là tùy người nghĩ. Bây giờ tôi nói theo tôi thường tình là thế này thì cô cũng đâu thể làm gì đúng không?”

Shirosaki nói, ý như thể đã đưa ra quyết định. Hiroko vẫn cố vớt vát.

“Chính người phụ trách của bên đối tác cũng nhận thức được thay đổi này quá gấp gáp. Kể cả là chấp nhận đi chẳng nữa cũng hãy xin họ thêm khoảng một tháng!”

“Nếu có thể tăng thêm giờ làm thì tôi cũng không có ý kiến gì cả. Nhưng đã giao sản phẩm muộn rồi thì không dễ mà tính thêm phí cho đối tác đâu.”

Đối với Shirosaki mà nói, tiền vào công ty giảm sút là chuyện nên tránh. Nếu nhóm của Hiroko mất thêm một tháng cho dự án này, họ sẽ không làm được các việc khác. Anh ta tính toán, nếu như thời gian dành cho việc này ăn vào giờ làm thêm không lương thì mức độ hài lòng của khách hàng sẽ chẳng sút mẻ gì, chỉ có lợi thêm cho công ty mà thôi.

“Tôi sẽ cố gắng nhờ họ xem xét lại.”

“Nếu chỉ ý kiến với họ thôi thì không sao, nhưng nếu họ nói không được thì cô cũng nên chấp nhận đi.”

Shirosaki nói chắc nịch.

Hiroko chạy ào ra khỏi công ty. Nếu hẹn trước, đối tác sẽ tìm có thoái thác nên cô lao thẳng tới công ty của khách hàng, yêu cầu được gặp trực tiếp người phụ trách. May mắn cho Hiroko, anh ta đang ở đó. Lần này cô dùng chiến thuật hạ mình hết mức có thể, không mở miệng oán trách đối tác câu nào mà chỉ hết nước hết cái trình bày hoàn cảnh khó khăn của bên mình. Cuối cùng, người phụ trách mất hết kiên nhẫn, đành đưa ra kế hoạch thuyết phục giám đốc nâng cấp các tính năng hệ thống, đồng thời tăng thêm giờ công và đẩy lùi hạn giao sản phẩm.

Thật lòng mà nói, ngàn ấy thứ cũng chưa thể đủ được. Nhưng vẫn còn hơn chuyện thiết kế thì bị bắt thay đổi còn thời hạn vẫn giữ nguyên. Tất nhiên sẽ rất khó khăn, nhưng cô nghĩ vẫn có thể giải quyết được nên đồng ý. Cô trở về công ty, báo cáo với Shirosaki. Nếu vẫn tuân theo đúng điều kiện thì không có vấn đề gì cả nên sắp cũng xuôi theo. Nhưng Tanaka lại nổi đóa lên.

“Thế những phần tôi mất công làm bao nhiêu lâu nay tính sao đây? Chẳng phải đổ xuống sông xuống biển hết sao?”

Nhưng cậu đã dựng tay dựng chân gì đâu. Bản thông số kỹ thuật của tôi mới thành ra công cốc kia kìa.

“Do lỗi của ai mà sự thể mới thành ra như thế này? Nếu chị không giải thích được, tôi sẽ không chấp nhận đâu. Tôi không có ngu mà đi làm tiếp. Nhỡ lại xảy ra chuyện như thế này lần nữa thì sao đây? Nếu không có gì bảo đảm lần sau sẽ không vậy nữa, còn

lâu tôi mới làm việc.”

Thế mà sau khi nghe Shirosaki nói những lời tương tự, thái độ Tanaka thay đổi hẳn.

“Tôi hiểu rồi. Biết làm sao được. Chúng ta là một đội mà. Bây giờ tuy có khó khăn nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Và tất nhiên cậu ta cũng không quên nhấn mạnh sự thiếu chuyên nghiệp của Hiroko. Thế là thế nào không biết nữa? Cô chẳng đủ sức để giận dữ, chỉ thấy chán ngán vô cùng tận.

Gạt mọi rắc rối sang một bên, Hiroko lại tiến về phía trước. Cô thu thập số liệu và chuẩn bị sẵn các ứng dụng cần thiết cho công việc mới. Hiroko xem xét những thứ đã có sẵn ở công ty, cái gì không có cô phải mượn từ nhà sản xuất, rồi gặp mặt các phòng ban để cùng họ lên kế hoạch. Trong thời gian đó, Hiroko lại bị dồn cho làm một việc không liên quan đến dự án hiện tại, đó là lập kế hoạch đào tạo nhân viên mới.

Bỗng dưng cô nghĩ tới Yasube. Từ hôm gặp anh ta đến giờ đã là ba ngày, không biết bây giờ anh ta ra sao rồi. Không biết đã được giao lại cho gia đình hay bệnh viện chưa. Nếu không phải vậy thì cảnh sát sẽ làm gì nhỉ. Liệu họ có tống anh ta vào tù không. Dù Yasube chưa làm gì xấu... Thế nhưng anh ta có mang theo kiếm. Sở hữu súng và kiếm trái phép là tội khá nặng. Có thể nguy hiểm đó chỉ là dụng cụ dùng để cắt bỏ gì đấy, nhưng không phủ nhận được rằng nó rất nguy hiểm.

Hiroko không thể dừng được dòng suy nghĩ trong đầu. Cô cố gắng quên Yasube đi và tập trung vào công việc trước mắt. Lo chuyện mình đã hết cả sức rồi, đâu có thừa hơi mà lo cho người khác.

Nỗ lực của Hiroko bắt đầu có kết quả. Lại một lần nữa cô bỏ bữa trưa, nhưng cuối cùng cũng hoàn thành chỉ tiêu tự đề ra là lên đề cương những thay đổi trong thông số kỹ thuật. Đúng năm giờ cô rời chỗ ngồi. Shirotsuki lại nói gì đó, nhưng cô quyết định bỏ ngoài tai không nghe nữa.

“Tôi xin phép!”

Cô nói với giọng tươi vui hết mức có thể. Còn lâu mới có chuyện Hiroko tỏ vẻ thất chí.

Cô tới Otsuka lúc năm giờ ba mươi phút.

Nhà trẻ trông lũ trẻ tới sáu giờ. Hiroko luôn nỗ lực, đôi lúc cô phải đá bay những rào cản liên tiếp chắn đường cùng những ánh nhìn ghê lạnh để xoay sở tới đón con đúng giờ.

Cô không biết mình còn có thể tiếp tục như thế này được đến bao lâu nữa. Năm sau, khi Tomoya lên tiểu học, chắc phải gửi con cho dịch vụ trông trẻ sau giờ học thôi. Vào kỳ nghỉ hè hay nghỉ đông lại phải làm cơm hộp cho con mang theo nữa. Nghĩ đến thôi đã thấy muốn ngất rồi.

Vừa bước ra khỏi ga, Hiroko cảm giác thứ gì đó lạnh lạnh rơi vào đầu cô. Đúng lúc ấy, mây đen ùn ùn kéo đến trên bầu trời vẫn còn vương ánh hoàng hôn, tiếng sấm trái mùa rền vang. Chân cô vội vã bước, nhưng đi chưa được bao xa thì cơn mưa ào ào trút xuống, không biết làm sao cô đành tạt vào cửa hàng tiện lợi mua một chiếc ô giá những 400 yên. Ít nhất cũng để người ta đến cửa hàng 100 yên rồi hẵng mưa chứ, cô nghĩ mà bực mình.

Dưới chiếc ô, Hiroko và Tomoya nép sát bên nhau đi về chung cư. Cô thay bộ vest công sở đã ướt hết cả vạt áo, xả nước nóng

vào bồn tắm và đi vào trong bếp.

“Cơm hôm nay có gì mẹ?”

Tomoya ngồi trước ti vi, quay sang hỏi mẹ.

“Hamburger.”

Hiroko trả lời rồi tự nhủ: “Đồ đông lạnh con ạ.”

“Chú ý chắc cũng thích hamburger mẹ nhỉ?”

“Gì con?”

“Cái chú người ngày xưa hôm trước ở nhà mình ấy mẹ.”

“À, chú đó hả?”

Hiroko gượng cười. Tomoya có vẻ cũng quan tâm đến Yasube. Kể ra thằng bé cũng chưa hiểu rõ Yasube kỳ dị thế nào. Đối với Tomoya, Yasube chỉ đơn thuần là một người lớn hiếm hoi chơi với nó một cách nghiêm túc.

“Bao giờ chú ý mới đến hả mẹ?”

“Không biết lúc nào nhỉ.”

Hiroko chỉ còn cách trả lời qua quýt.

“Người lớn ai cũng bận cả mà. Mẹ không biết chú ấy có đến được không nữa.”

“Chính mẹ đã nói chú ý sẽ lại đến còn gì.”

“Có đúng mẹ bảo con như vậy không nhỉ? Nhưng mẹ cũng nói không biết khi nào chú ấy lại đến mà.”

Việc kiếm có bắt đầu trở nên khó khăn.

“Con đến xem nước trong bồn tắm hộ mẹ nào.”

“Nhưng con đang xem ti vi.”

“Đừng lằng nhằng nữa. Giúp mẹ đi con.”

Tomoya lại phụng phịu. “Nhanh nào!”, Hiroko gắt dù biết là không

nên. Đúng lúc ấy, cô nghe tiếng động ở tiền sảnh.

Lại có tiếng động tiếp. Chắc chắn là ai đó đang gõ cửa. Thế nhưng âm thanh nghe rất yếu ớt, lại còn rời rạc nữa. Không biết là ai nhỉ. Họ không để ý thấy máy liên lạc nội bộ sao. Nó được lắp đặt ở chỗ dễ thấy mà.

Hiroko nhắc ống nghe.

“Ai đấy ạ?”

“Xin chào.”

Giọng nói vang lên từ đầu bên kia khiến Hiroko suýt giật nảy mình.

“Cô nói chuyện từ chỗ nào thế?”

“Anh Kijima, là anh Kijima đấy ư?”

Hiroko đặt ống nghe về chỗ cũ, nhưng cô vội quá nên ống nghe rơi xuống, đung đưa trên đầu dây. Cô cứ thế chạy ra cửa.

“Anh Kijima!”

Yasube đứng đó, ướt như chuột lột. Nói là đứng, nhưng thực ra anh ta đang dùng trường kiếm để chống thay cho gậy. Có vẻ như anh ta chẳng còn chút sức lực nào nữa.

“Không phải anh tới cảnh sát rồi ư?”

“Quả thật bỉ nhân không còn mặt mũi nào. Bỉ nhân không thể...”

Nói đoạn cơ thể Yasube bắt đầu lão đảo, Hiroko hốt hoảng đỡ lấy anh ta rồi dìu vào nhà.

“Mang khăn ra đây, mang cái to ấy.”

Tomoya đang đứng đằng sau há hốc miệng, nghe mẹ nói thì giật nảy mình rồi chạy như bay vào nhà tắm. Hiroko nhận khăn mà như giật ra khỏi tay con, khi cô lau qua vết bẩn ở những vùng da lộ ra

trên người anh ta, chiếc khăn lấm bùn đất ngả sang màu đen sì rõ rệt.

“Anh chưa ăn gì đúng không?”

Không đợi câu trả lời, Hiroko lại chạy vào trong bếp, mang ra chiếc hamburger cô mới quay trong lò vi sóng. Yasube chộp lấy bánh nhai ngấu nghiến, nhưng mắc nghẹn rồi nôn hết cả ra.

“Không được đâu, anh đừng đột ngột ăn nhiều quá như vậy. Từ từ, từ từ thôi.”

Ánh mắt của Yasube dần dần có sức sống trở lại. Anh ta gắng gượng thốt ra từng chữ: “Bỉ nhân thật không còn mặt mũi nào.

“Bỉ nhân không còn nghĩ ra nơi nào khác để đi ngoài chỗ của cô Hiroko.”

“Lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện sau. Giờ mà cứ để thế này anh sẽ bị cảm mất.”

Hiroko lại gọi Tomoya, bảo thằng bé chỉ cho Yasube cách dùng bồn tắm. Đoạn cô lao tới siêu thị Tomiya, mua một bộ quần áo nỉ, đồ lót và áo phông. Chạy học tốc về đến nhà, cô nghe tiếng Tomoya cười khúc khích vọng ra từ nhà tắm. Hiroko nói với vào “Tắm xong rồi thì mau ra đi”, đoạn ném đồng quần áo mới mua vào chỗ thay đồ.

Lát sau, Tomoya cùng Yasube bước vào phòng khách. Yasube mặc ngược áo nỉ nhưng với thầy giáo là Tomoya thì làm được vậy đã là giỏi lắm rồi. Hiroko cuối cùng cũng hiểu tại sao Tomoya lại cười.

“Kappa*, kappa mẹ ời.”

Tomoya chỉ tay vào mái tóc bờm xờm dài gần tới hông của Yasube và ôm bụng cười. “Nào con”, Hiroko quát thằng bé, nhưng

nhìn cũng khôì hài thật. Có lẽ anh ta cũng phải vất vả lắm mới kéo được mớ tóc đó từ trong cổ áo ra. Yasube thu người lại, giờ anh ta đã sạch sẽ hơn nhưng ngược lại, trông tướng tá thật bần hàn.

Hiroko và Tomoya không còn đồ ăn nữa, nhưng ba người vẫn ngồi lại ở bàn ăn. Yasube chậm chậm kể từng chút một về những chuyện xảy ra từ ngày gặp hai mẹ con Hiroko. Anh ta đã đến đồn cảnh sát, nhưng đang lúc chuẩn bị đi vào, anh ta cảm giác mình chẳng có gì bất thường cả nên không thể nào hạ quyết tâm được. Tin rằng chắc chắn sẽ có cách quay lại chốn cũ nên Yasube tiếp tục lang thang dọc các con phố. Lần này để lẩn tránh ánh nhìn của thiên hạ, ban ngày anh ta trốn vào bụi rậm công viên hay bắt chước người vô gia cư, ẩn mình trong những chiếc hộp bằng bìa mà ngủ. Khi trời đã tối hẳn, anh ta bắt đầu đi loanh quanh. Dù Yasube không nói được chính xác, nhưng những tòa nhà anh ta kể chắc hẳn là tòa nhà chính quyền thành phố Tokyo và tháp Tokyo. Có vẻ như anh ta đã đi rất xa, theo nhiều hướng khác nhau. Thế nhưng Yasube vẫn chưa thể tìm thấy thứ mình đang tìm kiếm. Không có cách nào kiếm được đồ ăn, nên khi sắp là người đến nơi vì mệt và đói, anh ta bắt đầu đi về phía khu chung cư nơi Hiroko ở.

“Lần đầu tiên bị nhân thấy mình yếu đuối đến như vậy. Ở đây bị nhân không hiểu bất kỳ điều gì, bởi quá sợ hãi nên không dám mở lời với ai, chỉ còn có thể trông cậy vào cô Hiroko mà thôi. Quả thực bị nhân biết đây là một điều đáng hổ thẹn nhưng...”

Hiroko cảm thấy lồng ngực mình như thắt lại. Với Yasube, phải cúi đầu nhờ cậy một người đàn bà hẳn là nỗi nhục khó lòng chịu đựng nổi. Anh ta đã bị dồn ép tới nước ấy. Thật tội nghiệp. Lúc này, Hiroko chỉ nghĩ được có vậy.

“Không sao đâu. Tạm thời anh cứ ở đây.”

“Cô nói thật ư?”

Gương mặt Yasube sáng bừng lên.

“Một mình anh thì tôi có thể lo được. Tôi đã nghĩ kỹ lắm rồi. Anh Kijima chẳng có gì bất thường đâu, chắc chắn đấy.”

“Nếu không phải như vậy thì rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

“Việc anh Kijima đang sống ở thời Văn Chính mà lại có mặt ở đây chỉ có thể giải thích bằng hiện tượng ‘thời gian trượt’. Dù thực lòng mà nói, tôi không thể tin được chuyện đó có thật trên đời.”

“Thời gian trượt là gì vậy?”

“Có nghĩa là anh di chuyển vượt dòng thời gian đấy. Không biết anh Kijima đã làm cách nào, nhưng anh đã đặt chân đến thế giới một trăm tám mươi năm sau. Thời Edo đã qua lâu lắm rồi. Không còn tướng quân nữa. Cả võ sĩ, bần nông hay thị dân cũng không.”

“Không còn tướng quân nữa ư?”

Hiroko luống cuống. Chuyện này lẽ ra để sau hẵng nói. Nhưng cô đã lỡ tuôn hết ra rồi còn đâu.

“Đúng vậy. Sau năm Văn Chính thứ Chín vài chục năm, tướng quân lúc đó đã, ừm, nói sao nhỉ, nghĩ rằng, à mà không, quyết định rằng trọng trách trị vì nên được giao cho Thiên hoàng Bệ hạ, rồi giải thể chế độ Mạc phủ.”

Hiroko vòng vo, cố tình nói giảm nói tránh nhưng điều này quả thật vẫn là một cú sốc đối với Yasube.

“Vậy chuyện gì đã xảy ra với người của võ gia khi Mạc phủ không còn nữa?”

Hiroko cố gắng tìm một ví dụ tích cực nhất có thể.

“Tùy khả năng từng người mà họ làm việc ở những vị trí khác nhau trong chính phủ mới, toàn thành ông lớn cả đấy.”

“Chính phủ là gì vậy?”

“Là thể chế thay thế Mạc phủ, có nhiệm vụ cai quản đất nước. Cũng có người của công gia nhưng phần nhiều vẫn là võ sĩ nổi tiếng.”

“Vậy chính phủ này có gì khác so với triều đình?”

“Để xem nào...”

Hiroko chưa từng nghĩ đến điều này. Cô có cảm giác đến cả sách giáo khoa cũng không ghi những thứ như thế.

“Tôi xin lỗi. Tôi không đủ hiểu biết để nói cho anh. Nhưng đại khái, từ năm 1867 theo Tây lịch mà tôi đã nói với anh hôm trước, Mạc phủ không còn và cục diện đất nước thay đổi rất nhiều. Nhưng anh cứ yên tâm, ở thế giới mới này cũng có rất nhiều võ sĩ đang nghiêm túc làm công việc của mình.”

“Hừm.”

Có lẽ Yasube đang sắp xếp những suy nghĩ trong đầu.

“Và đây là thế giới mới. Không biết vì lẽ gì, nhưng dĩ nhân đã từ thời Văn Chính đến với Edo của một trăm tám mươi năm sau, hay theo như tên gọi mới là Tokyo. Có thể nói như vậy đúng không?”

“Vâng. Dù chuyện này thật khó tin.”

“Dĩ nhân phải làm sao bây giờ?”

Yasube lẩm bầm vẻ buồn bã. Tình cảnh của anh ta thật đáng thương. May mắn là vẫn còn có thể giao tiếp bằng ngôn ngữ chung, nhưng đối với Yasube, thế kỷ hai mươi mốt chẳng những giống như xứ sở ngoại quốc mà còn có thể sánh ngang với một hành tinh xa lạ.

“Không sao đâu. Chắc chắn anh sẽ tìm được đường về thôi.”

Chẳng có gì bảo đảm điều đó, nhưng Hiroko vẫn nói một cách lạc quan nhất có thể.

“Về cơ bản chuyện là như thế. Việc đã xảy ra với anh Kijima cứ như trong truyện ấy, nên sau này có lẽ cũng sẽ suôn sẻ như trong truyện thôi.”

“Vậy ư?”

“Vui lên nào. Chúng ta sẽ cùng nhau tìm cách để anh trở về với thế giới của mình.”

Hiroko nói với Yasube, người vẫn chưa tỏ ra hoàn toàn hài lòng với lời giải thích mình vừa được nghe: “Xin lỗi nhé, nhưng anh ngồi đây một lúc được không? Tôi phải cho Tomoya đi ngủ,” đoạn cô đứng dậy.

Không biết thằng bé hiểu được chuyện của người lớn đến mức độ nào. Có vẻ nó vẫn còn muốn thức thêm, nhưng khi bị giục đi ngủ, thằng bé miễn cưỡng bám theo mẹ vào phòng.

“Chỗ ở của chú ý ngày trước xa lắm hả mẹ?”

Tomoya hỏi sau khi đánh răng xong và chui vào chăn cùng mẹ.

“Nói thật, mẹ cũng không rõ lắm. Chắc là phải cực kỳ xa con ạ.”

“Xa bằng châu Phi không mẹ?”

“Còn xa hơn nữa cơ, chắc vậy.”

“Chú còn ở đây đến bao giờ ạ?”

“Mẹ không biết nữa, nhưng tạm thời chú sẽ ở đây một thời gian.”

Hiroko trả lời và hỏi ngược lại Tomoya: “Con muốn chú ở đây không?”

“Tay của chú chắc lắm mẹ ạ. Vừa nãy trong phòng tắm chú cho con sờ đấy.”

“Hờ?”

“Không biết chú có chịu làm máy bay vù vù vù cho con không nhỉ?”

“Có không nhỉ?”

“Con hỏi thử chú được không?”

“Sau đã nhé. Nhưng không được chơi trò đó trong nhà đâu con.”

“Ngày mai thì sao ạ?”

“Để xem đã. Chắc là không được đâu.”

“Tại sao hả mẹ?”

“Tomoya.”

Sau một hồi yên lặng, Hiroko nói.

“Chuyện của chú ấy, mẹ sẽ nghĩ cách để giải quyết ổn thỏa, nhưng bây giờ có rất nhiều khó khăn con ạ. Thế nên con phải nghe lời mẹ nói này.”

“Vâng.”

“Mẹ nghĩ tạm thời chú không ra ngoài được đâu con.”

“Đến công viên cũng không được sao mẹ?”

“Không được con ạ.”

“Chán thế!”

“Con cũng không được kể về chú cho ai nhé.”

“Tại sao hả mẹ?”

“Nhất định không được đấy.”

Mắt Tomoya ánh lên vẻ giận dữ và ý muốn chống đối.

“Mẹ xin lỗi. Nhưng nếu con không làm như vậy, mẹ và chú sẽ gặp nhiều chuyện phiền phức.”

“Con không thích thế.”

“Nhưng con phải chấp nhận thôi.”

Hiroko lại tốn thêm thời gian dỗ dành đứa con đang rơm rớm nước mắt. Tomoya hôm nay bướng bỉnh hơn mọi khi, kể cả khi Hiroko đã xài chiêu “mẹ sẽ mua thẻ bài cho con”, thằng bé vẫn từ chối không chịu hứa. Chỉ khi cô thỏa thuận ngày mai sẽ cho nó chơi trò “máy bay vù vù vù” với Yasube trong nhà một lúc, thằng bé mới chịu nhắm mắt đi ngủ. Thấy thằng bé đã thờ ơ, cô nhẹ nhàng chuôi ra khỏi chăn.

Hiroko khẽ khàng mở cửa trượt, quay lại phòng khách nơi ánh sáng đèn điện làm đôi mắt đã quen với bóng tối của cô hơi nhói lên vì chói.

Cô nghe thấy tiếng ngáy to như sấm. Yasube đã ngủ rồi. Vừa nãy anh ta còn ngồi ở ghế xô pha với vẻ ngượng nghịu không quen, thế mà giờ cả nửa người trên đã ngã xuống ghế, đầu đặt trên tay vịn.

Hiroko quay lại phòng ngủ. Nhà chỉ còn vỏ chăn nên cô lồng hai tấm vào nhau rồi đắp lên người Yasube.

Liên tiếp những chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Hiroko nghĩ. Cô đã thấm mệt và muốn đi ngủ luôn, nhưng vẫn còn công việc phải thu xếp. Hiện thực ấy hoàn toàn chẳng ăn nhập gì cả. Giả như người đàn ông đang nằm ngủ ở phòng bên cạnh thực sự đã vượt qua một trăm tám mươi năm để tới đây thì Hiroko sẽ trở thành người đầu tiên trong lịch sử loài người được chứng kiến một hiện tượng như vậy ư? Ngày hôm nay có lẽ sẽ được lưu lại mãi trong sách giáo khoa cũng như trong niên biểu lịch sử thế giới. So với một sự việc mang tầm vĩ mô như thế, lo là công việc

một hai ngày cũng có đáng gì đâu.

Thế nhưng, kể cả cô có gọi điện cho đài truyền hình hay tòa báo để kể về sự việc ngày hôm nay, chắc chắn cũng chẳng có ai chịu nghe một cách nghiêm túc. Rốt cuộc phải làm gì mới được đây? Cô không nghĩ ra ngay được giải pháp nào cả. Cho đến khi nghĩ ra giải pháp ấy, Hiroko đành phải một mình chịu trách nhiệm với Yasube thôi. Có lẽ đó là số phận đã được an bài cho người đầu tiên vướng vào anh ta.

Đến bây giờ Hiroko mới bàng hoàng, nhưng dù thế nào cô cũng không thể vứt bỏ công việc sang một bên được. Đôi mắt lơ đãng mệt nhưng cô vẫn cố chịu đựng, ngồi vào bàn ăn rồi lướt ngón tay trên bàn phím chiếc máy tính xách tay. Tuy vậy, những suy nghĩ về Yasube nhanh chóng xâm nhập tâm trí cô và làm giảm tốc độ làm việc. Có vẻ như cô không thể đi ngủ trước khi ngày mới sang.

Dù thế nhưng sáng hôm sau, Hiroko mở mắt sớm hơn mọi khi.

Nhìn Tomoya bình yên chìm sâu trong giấc ngủ, môi hơi hé, cô thở phào nhẹ nhõm. Trên cửa trượt, then vẫn cài. Nói gì đi nữa thì ở phòng bên cạnh cũng có một người đàn ông mới gần đây cô còn chưa quen biết, đã thế lại còn khó có thể nói là một người bình thường.

Cô đứng dậy, ngó ra ngoài phòng khách. Nhưng chiếc ghế xô pha rõ ràng hôm qua Yasube ngủ trên đó giờ lại không có ai. Ờ kìa, cô nhủ thầm. Có khi nào là mình mơ không nhỉ?

Thế nhưng cô nhìn thấy hai chiếc vỏ chăn được gấp chỉnh tề và xếp ở rìa xô pha. Hôm qua chính Hiroko đã trải chúng ra. Cũng không còn cách nào khác để giải thích việc cô chốt then cửa. Đúng không phải mơ rồi.

Bộp.

Hình như có gì vừa rơi xuống. Tiếng động vọng ra từ bếp. Hiroko vội vã chạy ra.

“Anh Kijima! Anh làm gì vậy?”

Trước cánh cửa tủ lạnh đang mở, Yasube đứng đó, ngập ngừng bối rối như gà mắc tóc. Vài chiếc hộp đựng đồ ăn nằm chổng chơ dưới chân anh ta. Cũng may chưa có gì rơi ra cả.

“Không, bí nhân chỉ đang kiểm tra xem bên trong chiếc hộp thần bí này có gì...”

“Đây là tủ lạnh. Đồ ăn đặt vào đây sẽ được làm lạnh để không bị hỏng.”

“Bí nhân cứ ngỡ Bà chúa Tuyết trú ngụ trong này chứ.”

“Không có thứ gì như vậy đâu.”

“Nhưng có vẻ như cái hộp này chứa được cả một người mà. Cô xem này, nếu dỡ những tấm ngăn này ra...”

“Anh đừng làm thế!”

Hiroko bắt Yasube ngừng ngó vào bên trong và đóng cửa tủ lạnh lại.

“Anh đừng có chui nhầm vào đó nhé. Ở trong tủ lạnh không thở được đâu. Đã từng có trường hợp một đứa trẻ bị kẹt trong này rồi bị ngạt thở đấy.”

“Thật vậy ư?”

Yasube làm bộ ngoan ngoãn, cúi đầu xuống.

“Tiện đây cho bí nhân hỏi, nhà tiêu ở đâu vậy?”

“Ở cạnh cửa.”

Hiroko lo lắng nói thêm.

“Tomoya đã chỉ anh cách xả nước chưa?”

“Rồi, bĩ nhân đã rõ như lòng bàn tay.”

Yasube vỗ ngực bước vào nhà vệ sinh. Nhưng chẳng được bao lâu, Hiroko lại nghe anh ta gào lên “Á á” như tiếng quạ kêu khi bị mèo vồ.

“Trời, lại sao nữa thế?”

Yasube lao ra khỏi phòng tắm, mặt tái xanh, thở hổn hển. Không hiểu tại sao mà mặt anh ta ướt nhẹp, nước nhỏ tong tong từ cằm xuống.

“Đúng là ngôi nhà này có yêu quái rồi.”

“Đừng nói linh tinh.”

Hiroko mở cửa ra.

“Á.”

Một cột nước vọt ra từ bên trong bồn cầu. Bệ ngồi toilet vắng một bên, không còn biết mục đích ban đầu của nó là gì nữa, sàn nhà sũng nước. Hiroko tắt công tắc đi, vội vã lấy giẻ lau nước trên sàn.

“Không phải yêu quái sao?”

“Tôi đã bảo anh đừng có đụng vào mấy chỗ không cần thiết cơ mà!”

Yasube gãi đầu nói: “Thật không còn mặt mũi nào.”

“Nước vẫn xả được bình thường nhưng bĩ nhân tò mò muốn biết cơ chế hoạt động của thứ này, có lẽ đúng lúc ấy đã lỡ tay chạm vào đó.”

“Thôi được rồi. Không có vấn đề gì đâu.”

Yasube càng lúc càng rụt người lại.

“Được cô Hiroko giúp đỡ như vậy, nhưng do có nhiều điều lạ lắm

nên bị nhân đã gây nhiều phiền hà. Dù có lẽ không đền bù được tổn thất, nhưng liệu bị nhân có thể làm gì cho cô không?”

“Anh không cần phải làm gì đâu.”

“Cô đừng nói vậy. Bị nhân rất buồn lòng, vả lại điều này có liên quan tới thể diện của bị nhân với tư cách một võ sĩ.”

Chuyện đó thì liên quan gì. Nói chung là tôi không thể chịu đựng nổi nếu anh còn làm những điều không cần thiết và gây thêm phiền phức. Cô an ủi “cứ từ từ” và dẫn anh ta đến bàn ăn. Hiroko gọi Tomoya dậy, trong lúc để thằng bé thay quần áo, cô bày bánh ngọt mua sẵn ra đĩa, có kèm theo cả chuỗi nhìn có vẻ giàu dinh dưỡng. Tomoya và Hiroko chia nhau mỗi người một nửa, nhưng Yasube ăn cả một chiếc bánh. Đúng là đàn ông có khác. Hiroko điều chỉnh máy pha cà phê rồi bật công tắc. Tomoya uống sữa. Bữa sáng của hai mẹ con lúc nào cũng vậy.

“Không biết có hợp khẩu vị của anh không?”

Hiroko nói cho phải phép, nhưng đúng như dự tính, Yasube tấm tắc khen bánh ngon. Riêng cà phê thì hình như anh ta hơi e ngại nhưng chỉ cần thêm thật nhiều đường và sữa vào là ổn.

“Giờ tôi phải đi tới công ty đây. Công ty là chỗ giống như mấy tòa lâu đài nơi võ sĩ các anh làm việc ấy. Tomoya ban ngày cũng phải tới nhà trẻ, nên anh Kijima ở đây trông nhà nhé.”

Gương mặt Yasube thoáng chút ngạc nhiên.

“Nói thật bây giờ tôi cũng muốn ngay lập tức tìm cách giúp anh về lại thời Edo, nhưng tôi không thể nghỉ việc được. Vì tôi làm việc để có tiền sinh sống.”

“Thật vậy sao?”

“Tôi nghĩ hiện giờ anh Kijima không thể ra ngoài đâu. Tôi biết anh

đang nóng ruột, nhưng chúng ta không thể vội vàng được.”

Mới xảy ra việc ban nãy nên Hiroko lại càng cảm thấy bất an về chuyện để Yasube ở nhà một mình. Thế nhưng cô chẳng còn lựa chọn nào khác. Hiroko hướng dẫn cho anh ta từng li từng tí về những điều nhỏ nhặt nhất.

Cô làm sẵn đồ ăn thật đơn giản. Nếu khát chỉ cần mở vòi, hứng nước vào cốc, uống bao nhiêu tùy thích. Trong nhà có một thứ gọi là điện thoại, có lúc nó sẽ tự nhiên kêu ầm lên, nhưng anh cứ lờ đi đừng để ý. Cũng đừng trả lời khi có chuông từ máy liên lạc nội bộ. Phải cẩn thận tránh sự chú ý của thiên hạ. Cũng không nên đứng ngoài ban công.

“Dù có hơi mất tự do nhưng anh cố chịu nhé. Tôi sẽ cố gắng về nhà lúc sáu giờ.”

Cô chỉ anh ta cách xem đồng hồ, rồi dẫn Tomoya ra khỏi khu chung cư.

Lý do cả ngày Hiroko như ngồi trên đống lửa là do cô nhớ hôm qua còn chẳng biết Yasube đã ở chỗ nào. Anh ta chịu ngồi yên cho thì không sao nhưng Hiroko quên mất chưa dặn anh ta không đụng vào bếp ga. Có khi nào về nhà lại thấy hỏa hoạn... Tại sao đang yên đang lành lại ôm rơm rậm bụng làm gì cơ chứ. Mình dở hơi rồi hay sao?

Tomoya dường như cũng không thể ngừng nghĩ đến Yasube. Nhưng, có vẻ là bởi nó muốn về sớm nhất có thể để chơi đùa. Áp lực không được kể cho ai còn khiến nó bứt rứt hơn. Hai mẹ con sốt ruột ngóng đợi cả ngày cuối cùng cũng đến chiều, họ chỉ kịp chào qua loa các cô trông trẻ rồi gấp gáp về nhà nhanh nhất có thể.

“Tôi về rồi đây.”

Hiroko thở hắt hắt phi vào bên trong, nhìn thấy nhà vẫn chưa cháy, cô nhẹ cả người. Bỗng nhiên một suy nghĩ thoáng vụt qua trong đầu Hiroko, đã lâu lắm rồi cô mới nói câu “Về rồi đây”. Từ lâu rồi đã chẳng còn ai ở nhà, điện bật sáng khi cô về.

“Cô đã về đấy ư?”

Giọng Yasube vang lên từ trong góc phòng.

“Uầy, sạch bong kin kít!”

Tomoya bước vào phòng khách, reo lên phấn khích.

Hiroko vào sau, cũng thốt lên nho nhỏ. Đồ chơi vút lung tung khắp nhà cùng đủ mọi thứ đồ linh tinh đều được dọn dẹp gọn ghẽ. Dù chưa đến mức một căn phòng kiểu mẫu, nhưng tất cả mọi thứ đều được sắp đặt đâu ra đấy. Chối đi kèm với máy hút bụi mà ngày trước Hiroko không nhớ mình để ở đâu giờ được đặt trên kệ trong phòng khách như một vật trang trí đẹp đẽ.

Và sàn nhà đúng là đang lấp lánh, sạch đến mức đặt chân lên đó cũng phải thấy ngập ngừng. Mấy bức tường cũng được lau kỹ càng, trở về với tông màu sáng sữa ban đầu của chúng. Bước vào cửa là đã thấy cả căn nhà bừng sáng lên nhưng không phải chỉ do bật điện. Cô nhìn thấy xô và giẻ trong góc phòng khách. Sạch được như thế này không biết anh ta phải thay nước đến bao nhiêu lần. Đáng lẽ ra Hiroko phải nói, anh đừng làm những thứ không cần thiết nữa, và đây chính là lúc cô phải giận dữ, nhưng cảm xúc đó trong cô đã không còn nữa.

“Chú ý đúng là thiên tài dọn dẹp mẹ nhỉ.”

Tomoya nói, như thể đã tìm được cách dùng chuẩn xác của từ “thiên tài”.

“Công nhận đấy.”

Hiroko cũng thật lòng nghĩ như vậy. Ít nhất thì những người nhiệt thành dọn dẹp được đến thế này có lẽ chẳng có nhiều.

Bản thân Yasube hình như cũng có chút tự tin, mũi phồng lên khi nghe những lời khen ngợi của hai mẹ con Hiroko, song miệng anh ta vẫn khiêm tốn đáp: “Chuyện không có gì to tát, nhưng cô Hiroko hài lòng như vậy, bĩ nhân cảm thấy rất vui.”

Cơm tối hôm đó có sashimi, cá nướng, bí đỏ luộc và xúp miso.

“Ra là nơi đây cũng có đồ ăn giống như ở thời Edo.”

Yasube chẳng mấy chốc đã ăn ngon lành không để sót lại thứ gì và nói: “Đây chắc hẳn là loại cá hảo hạng bậc nhất. Cô Hiroko đã cắt công thết đãi như vậy, bĩ nhân thật rất biết ơn.”

“Đồ mua ở siêu thị thôi mà, rẻ lắm.”

“Không đâu. Bĩ nhân chưa bao giờ được nếm miếng sashimi nào tươi như thế này.”

Hỏi Yasube mới vỡ lẽ, đồ ăn của anh ta quanh đi quẩn lại chỉ có rau luộc và dưa muối. Một tháng vài lần có đồ khô để ăn đã là sang lắm rồi. Thời đó nói gì đến tủ lạnh, cả đá còn không có nên chuyện ấy là đương nhiên thôi. Nếu suy nghĩ theo cách ấy, Hiroko có thể hiểu những đồ hằng ngày cô ăn đối với Yasube xa xỉ đến thế nào. Vậy mà Tomoya thì hầu như không động đũa mấy. Cô chợt cảm thấy hơi có lỗi với Yasube.

“Anh Kijima, còn con cái anh thế nào?”

“À vẫn chưa, bĩ nhân vẫn còn độc thân.”

“Ôi thật vậy sao?”

Hiroko chưa từng nghĩ mình sẽ nghe câu trả lời như vậy từ Yasube. Bởi khác xa với thời hiện đại, khi người trẻ thường xuyên bị kêu ca là “vẫn chưa kết hôn hả”, “không định có con sao”, thời

Edo trong tiềm thức Hiroko là thời đại tất cả mọi người tầm mười mấy tuổi đều phải kết hôn với một đối tượng cha mẹ đã định sẵn từ trước.

Hiroko băng quơ hỏi tuổi Yasube để rồi tròn mắt ngạc nhiên khi nghe câu trả lời.

“Hai mươi lăm tuổi ư?”

Hiroko giật nảy mình. Anh ta trẻ hơn cô những tám tuổi, à mà không, chắc Yasube dùng cách tính tuổi kiểu cũ nên chín tuổi mới đúng. Có nghĩa là bằng tuổi anh chàng đồng nghiệp của Hiroko, Tanaka Motohiko hay sao? Không thể tin được. Cô cứ nghĩ anh ta sẽ nói là bốn mươi tuổi chứ.

“Anh còn trẻ quá nhỉ.”

Bỗng dưng trông Yasube trẻ con đến lạ. Hiroko cảm giác như mình bị thiệt vì từ bấy đến giờ cứ rụt rè giữ kẽ quá mức cần thiết. Nhưng khi cô hỏi chuyện Yasube, đúng là không hiếm những người tuổi thiếu niên đã nối nghiệp gia đình, thế nên hai mươi lăm tuổi rồi không biết có được coi là trẻ hay không. Ở nhà Yasube, sau khi phụ thân anh ta qua đời vài năm về trước, em trai anh ta kết hôn rồi đi ở rể, chỉ còn một mình Yasube sống với mẹ. Gương mặt anh ta có lẽ ở thời Edo cũng không được ưa chuộng lắm. Nhưng nói gì thì nói, Hiroko không thể chấp nhận được chuyện hai mươi lăm tuổi không còn được coi là trẻ nữa.

Chẳng biết vô tình hay cố ý, lần này đến lượt Yasube hỏi tuổi Hiroko. Cô ra vẻ thách thức, trả lời thật với anh ta. Yasube đương nhiên là bất ngờ. Hiroko bối rối, định đổi chủ đề thì Yasube lại hỏi: “Mà nhân tiện cho bí nhân hỏi, phu quân của cô Hiroko đang đi làm ở nơi nào vậy?”

“Tôi không có chồng. Chúng tôi chia tay rồi. Hai năm trước.”

Yasube trông buồn hẳn đi.

“Bỉ nhân lại hỏi chuyện không phải phép rồi. Nói mới nhớ, cô Hiroko đã nói nhà chỉ có hai người là cô và cậu Tomoya nhưng bỉ nhân lại quên mất, cứ nghĩ phu quân chỉ vắng nhà thôi.”

“Không sao đâu. Chẳng sớm thì muộn cũng phải nói chuyện này mà.”

Quả nhiên nói ra rồi, nỗi bất an trong Hiroko bỗng tan biến, cô thấy nhẹ nhõm hẳn. Cô không có ý định giấu, nhưng bỗng nhận ra có lẽ đó là bằng chứng cho việc tâm trí cô vẫn còn vướng bận với chuyện ly hôn nhiều hơn cô nghĩ.

“Ở đây chuyện như vậy không hiếm đâu.”

“Không, ngay cả ở Edo cũng có nhiều đôi vợ chồng chia tay, nhưng...”

“Chúng tôi chia tay không phải vì lý do kiểu như không thể có con. Con tôi vẫn đang ở đây mà, anh thấy không. Cũng không phải vì tôi đã làm chuyện sai trái gì. Thực ra tôi mới là người nói lời chia tay.”

“Cô Hiroko ư?”

Yasube hỏi lại, vẻ ngờ vực. Ở thời Edo, hình như chỉ chồng mới được đâm đơn ly dị vợ. Nếu là vậy thì có lẽ những người vợ dù bị ly dị cũng phải lấy đó làm hạnh phúc.

Người chồng cô đã ly dị từng là đồng nghiệp vào công ty cùng thời với Hiroko. Tuy nói là “công ty” nhưng đó không phải công ty Eaton. Đó là trung tâm thương mại cô vào làm sau khi tốt nghiệp trường nữ sinh.

Hồi đó mình còn trẻ quá, cô bồi hồi.

“Nếu em muốn làm việc thì cứ làm đi.”

Cô đã bị lừa bởi những lời dịu dàng ấy. Mà cũng không hẳn thế, có lẽ chồng cô chưa bao giờ có ý định lừa gạt cô. Thế nhưng chỉ dịu dàng thôi thì không thể đủ để vun vén cuộc sống gia đình. Phải có ai đó làm việc nhà, và khi chồng cô không thể nhớ nổi chuyện đó dù đã ở cùng nhau bao nhiêu lâu đi chăng nữa, thì bản thân Hiroko sẽ là người gánh trách nhiệm ấy. Khi chỉ có hai người, cô còn có thể xoay xở được, nhưng khi Tomoya ra đời, tất cả mọi việc đều dồn lên đầu Hiroko, cô không còn chịu đựng được nữa.

“Anh giúp em đi.”

“Không được đâu em.”

Chồng cô chỉ nhún vai. Sự thật là anh ấy đi làm từ sáng sớm, rồi phải ở lại làm thêm giờ. Nhưng rồi anh ấy cũng hoàn thành được tất cả, sau đó càng ngày càng được giao nhiều công việc quan trọng hơn, vị trí trong công ty cũng cao dần. Ngược lại, Hiroko dù muốn cũng không thể làm việc được như vậy. Chồng cô gạt đầu cảm thông mỗi khi nghe cô cần nhờ, giận dữ cùng cô, nhưng không bao giờ đụng chân đụng tay đỡ đần Hiroko làm việc nhà.

Sau khi Hiroko hét vào mặt anh ta rằng thà đừng có anh còn hơn, chồng cô tìm được người đàn bà khác và bỏ đi. Nhờ đó mà không có tranh cãi về quyền nuôi con, Hiroko thậm chí còn nhận được cả một căn hộ chung cư nên đến tận bây giờ cô vẫn cho rằng mình rất may mắn. Dù gì đi nữa, một bà mẹ đơn thân đâu dễ dàng tìm lại được việc làm. Cho đến khi cô được Eaton tuyển dụng nhờ vào chút ít kinh nghiệm về máy tính có được khi còn làm quản lý kho hàng, hai mẹ con đã phải sống đắp đổi qua ngày nhờ vào trợ cấp thất nghiệp đến hơn nửa năm.

“Quả thực bỉ nhân không hiểu rõ.”

Trước mặt Tomoya nói những chuyện này kể ra không tiện, nên cô cho thằng bé đi ngủ rồi tiếp tục ngồi lại trò chuyện cùng Yasube.

“Bỉ nhân cho rằng việc chăm lo nhà cửa đương nhiên phải để cô Hiroko đảm nhiệm.”

“Tôi vẫn kiếm tiền đấy thôi.”

“Đó chính là vấn đề. Ra ngoài đi làm vốn không phải bổn phận của phụ nữ. Dù là võ gia hay công gia đi nữa, việc lao động kiếm tiền không hề phù hợp với những tiểu thư con nhà cao quý. Bây giờ thì không còn lựa chọn nào khác, nhưng tại sao khi có phu quân cô vẫn làm việc?”

“Ở đây có rất nhiều phụ nữ vẫn đi làm sau khi lấy chồng. Tiền cũng là một lý do, nhưng trước nhất vẫn là vì chúng tôi muốn làm việc. Đi làm thì có cảm giác an tâm hơn, và lại ở nhà mãi cũng chán lắm.”

“Nếu cô đi làm, hẳn nhiên việc chuẩn bị cơm nước và chăm sóc con cái sẽ rất khó khăn.”

“Vất vả nên tôi mới cần đàn ông giúp đỡ chứ.”

“Bỉ nhân sẽ rất không hài lòng.”

Yasube nói về khó chịu.

“Nữ giới ở nhà chăm lo gia đình, nam giới ra ngoài lao động là chuyện không cần bàn cãi.”

“Cách nghĩ đó của anh đã lỗi thời từ lâu lắm rồi.”

Hiroko phản bác.

“Chẳng phải hôm nay anh Kijima đã lau dọn nhà cửa đến bóng láng hay sao? Tôi vừa mới thay đổi cách nhìn về anh vậy mà...”

“Đó là bởi...”

Yasube trả lời sau một thoáng im lặng.

“Bỉ nhân làm để đáp lại lòng tốt của cô Hiroko mà thôi. Ở võ đường bỉ nhân cũng phải thường xuyên lau sàn.”

“Với những việc khác cũng vậy thôi. Cho con bú có lẽ bất khả thi thật, nhưng những việc còn lại chắc chắn anh làm được hết.”

“Cô Hiroko đang nói đùa sao? Thân là võ sĩ mà đi thay tã cho con ư?”

“Anh nghĩ anh thay được thì anh sẽ thay được chứ sao? Chỉ vì anh không nghĩ đến chuyện làm mà thôi. Ngược lại, chẳng có lý nào phụ nữ không làm được những việc đàn ông làm được. Ở thời đại này, dù số lượng còn ít nhưng đất nước chúng ta thậm chí đã có những nữ bộ trưởng. Những người đó có vai vế tương tự như Roju - thành viên cao cấp của Mạc phủ vậy. Nữ tướng quân chắc cũng sớm xuất hiện thôi.”

“Nữ tướng quân ư? Bỉ nhân không hiểu cô nói cái gì. Suốt từ nãy đến giờ, cô cứ nhạo báng bỉ nhân, bỉ nhân khó lòng giữ nổi kiên nhẫn.”

“Có lẽ bởi ngày xưa người ta chưa nghĩ đến chuyện này thôi. Nhưng bây giờ mọi sự đã khác rồi. Nam hay nữ, võ sĩ hay thị dân, tất cả đều bình đẳng. Không liên quan gì đến dòng dõi. Chỉ cần anh có tài, anh có thể trở thành bất cứ ai anh muốn.”

“Xã hội đã lụn bại rồi.”

“Lụn bại?”

“Chẳng phải sao? Con người ai cũng phải biết rõ vị trí của mình. Xã hội toàn những kẻ không biết mình là ai, không gọi là lụn bại thì còn là gì nữa?”

Những lời Yasube thốt ra khiến Hiroko bất ngờ, nhưng cô cảm thấy mình vừa vỡ lẽ ra một điều gì đó. Có lẽ là như vậy thật cũng nên. Yasube đã bắt thóp được cô. Ai nỗ lực, người đó sẽ đi lên, điều này có vẻ công bằng nhưng đồng thời cạnh tranh cũng ngày càng khốc liệt. Nếu Hiroko sống ở thời xưa, chắc hẳn cô đã kết hôn rồi nghỉ làm, an phận thủ thường chăm sóc chồng con như một lẽ hiển nhiên.

Yasube giận dữ quay mặt đi. Gương mặt của anh ta chỉ toát lên một vẻ lố mắng cục cằn, vậy mà nhìn lại có gì đó giống với gương mặt Tomoya khi phụng phịu đối mẹ.

“Có thể anh đang hiểu lầm tôi, nhưng tôi chưa bao giờ ân hận vì đã sinh ra Tomoya.”

Đó là sự thật từ tận đáy lòng Hiroko. Hay nói đúng hơn, Tomoya là lẽ sống của đời cô. Nếu bị nói rằng vậy công việc sao chẳng được thì Hiroko sẽ bối rối, nhưng không gì có thể lay chuyển được sự thật rằng Tomoya luôn là điều quan trọng nhất với Hiroko.

“Trong lúc ở đây, anh có thể dạy kiếm đạo cho Tomoya được không?”

“Nếu chỉ có vậy thì dĩ nhiên luôn sẵn lòng.”

Cuối cùng anh ta cũng chịu đáp lời, Hiroko nhẹ nhõm hẳn. Vậy tôi chuẩn bị đi ngủ đây, cô nói với Yasube, dọn dẹp tách trà rồi đứng dậy. Khách quan mà nói, cuộc trò chuyện vừa rồi khá thú vị.

Hiroko chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ thảo luận với một samurai về phân công việc nhà giữa vợ và chồng. Còn Yasube, có lẽ trong mơ cũng chẳng lường tượng ra được sẽ có ngày mình bình luận về khả năng nữ giới lên làm tướng quân.

Kiểm đạo thì cũng hay đấy song vẫn phải nhanh chóng tìm cách

cho Yasube bình yên vô sự trở lại thế giới của mình. Nhưng làm cách nào mới được?

“Ngày mai tôi được nghỉ làm. Ở đây cứ bảy ngày sẽ có hai ngày cuối như vậy, cả công ty và nhà trẻ đều nghỉ. Thế nên tôi có thể dành thời gian giải quyết việc của anh Kijima.”

“Vậy trăm sự nhờ cô.”

Yasube đáp lại, mặt vẫn còn sưng lên vẻ không hài lòng. Hiroko lại nói thêm “Nhưng tôi không biết mình có thể làm được gì đâu nhé”.

Trước hết phải làm gì đó với cái đầu của Yasube đã, cô tự nhủ. Thực ra hôm nay, sau khi tắm xong cô đã thử sức mình với việc thắt chỏm tóc. Nhưng từ công đoạn đầu tiên là buộc túm lại bằng dây koyori*, cô đã không làm được rồi. Thậm chí cô còn chẳng biết loại dây đó được bán ở đâu. Hiroko dùng dây chun thay thế, nhưng Yasube kêu lên vì đau, rồi thì búi tóc mà cô đã xoay xở thắt được lại không thể nằm yên trên đỉnh đầu anh ta. Cô làm đi làm lại mãi mà tóc vẫn rơi xuống.

Yasube đứng trước chiếc gương treo trên bồn rửa mặt mà anh chỉ vừa mới học được về sự tồn tại và công dụng của nó, không tìm được lời nào để nói.

“Tôi xin lỗi.”

Hiroko đứng đằng sau, khúm núm rụt người vào.

“Cô không thể làm gì được sao?”

“Có vẻ như không ăn thua...”

Yasube khẽ thăm thì “Thôi thì đành vậy”.

“Nhưng tạm thời thế này đỡ bất tiện hơn. Mà bỉ nhân mới nhận ra một điều.”

“Điều gì cơ?”

“Nếu búi tóc thế này bị nhân sẽ không thể chui đầu ra khỏi áo nỉ được.”

Đoạn anh ta cười như thể đã tuyệt vọng. Nếu chỉ là tóc dài, anh ta có thể cột tóc đuôi ngựa, thậm chí như vậy trông lại có vẻ hiện đại, nhưng phần đầu đã được cạo trọc kia mới là phức tạp. Không biết có thể tra cứu trên mạng về cách búi tóc không nhỉ. Ngày mai Hiroko sẽ thử tìm hiểu xem sao. Dù gì Yasube cũng không thể ra ngoài được nên chính cô sẽ phải tìm cách đưa anh ta trở về.

“Ngủ ngon nhé. Hôm nay anh thử dùng bàn chải đánh răng đi.”

Sau khi lui vào phòng ngủ, Hiroko rón rén ngó ra phòng khách qua khe hở nhỏ trên cánh cửa trượt. Với búi tóc méo mó chẳng ra hình thù gì vẫn đứng đưa quanh cổ, Yasube trải nệm trên ghế xô pha.

Thật bất ngờ, vấn đề đầu tóc của Yasube sau một đêm đã được giải quyết. Không biết có nên gọi đó là giải quyết hay không, nhưng về cơ bản mọi thứ đã ổn thỏa.

Buổi sáng thứ Bảy không cần đặt chuông đồng hồ báo thức, Hiroko ngủ dậy muộn hơn cả những ngày cuối tuần mọi khi. Nghĩa là đến một lúc nào đấy Tomoya sẽ ra khỏi giường, bình thường cô cũng phải dậy theo thằng bé. Nhưng ngày hôm đó, Tomoya chuôi ra khỏi chăn, cứ thế ra ngoài và không quay trở lại phòng ngủ nữa. Hiroko chắc mẩm nó ra chỗ Yasube, nhưng vì không thể cưỡng lại cảm giác muốn tận hưởng cơ hội được ngủ nướng thỏa thuê ngàn năm có một này, cô lại bao biện “anh chàng đó chắc hay dậy sớm” và nhắm mắt lại.

Khi tỉnh lại lần hai, Hiroko nằm nguyên trên giường vươn vai. Phần cơ ở bên sườn kêu rền rĩ. Cô khẽ kéo rèm và nhìn ra bên ngoài, mặt trời đã lên cao quá tầm mắt tự bao giờ.

Hiroko ngồi dậy, tự thấy xấu hổ vì đã kêu lên “Hây dô!”. Cô nghe tiếng Tomoya và Yasube vọng vào từ phòng khách. Loáng thoáng có mấy từ “Pikachu” và “một trăm ngàn yên”, chắc hai người đó lại đang chơi bài Pokemon đây mà.

“Xin lỗi anh Kijima nhé, lại để anh phải trông Tomoya thế này...”

Hiroko vừa nói vừa bước vào phòng khách, ngay sau đó bị một phen giật bắn mình.

Người đàn ông tay cầm thẻ bài, mặt hướng về Tomoya là một người hoàn toàn xa lạ. Anh ta từ đâu tới không biết? Tại sao Tomoya vẫn chơi đùa với anh ta như không có chuyện gì xảy ra? Yasube đi đâu mất rồi?

Đúng lúc đó, người đàn ông nọ ngẩng mặt lên. Anh ta nói mà không hề nhoẻn miệng cười.

“Cô Hiroko không cần phải bận tâm đâu.”

Hiroko nhìn người đàn ông chăm chú. Anh ta đang mặc chiếc áo nỉ mà cô đã mua. Đúng là Yasube chứ không phải ai khác. Thế nhưng thiếu đi một thứ mà cho đến tận ngày hôm qua vẫn còn tồn tại. Chính điều đó đã thay đổi ấn tượng về gương mặt của anh ta.

Tóc Yasube đã được cắt ngắn còn chừng một phân, lởm chà lởm chồm. Giờ Hiroko mới hiểu định nghĩa của từ “tóc hổ vằn”. Da đầu những chỗ kéo lia quá sát bị lộ ra, tạo thành hoa văn hình kẻ sọc.

“Đầu anh bị làm sao vậy?”

“Bỉ nhân mới cắt ban này. Cậu Tomoya đây đã cho mượn kéo.”

“Con cũng giúp chú ý đấy.”

Tomoya hớn hở nói thêm vào.

“Để vậy được đấy, nhưng chẳng phải búi tóc là sinh mệnh của võ sĩ sao? Anh cắt đi vậy có được không?”

“Nhưng đâu còn cách nào khác?”

Yasube vừa chọn thẻ bài vừa trả lời Hiroko.

“Cô Hiroko không biết cách búi tóc, vả lại chính cô cũng đã nói kiểu tóc búi sẽ khiến bỉ nhân nổi bật còn gì? Bỉ nhân nghĩ là không thể ra ngoài thì không giải quyết được gì cả. Muốn bộ dạng được giống như nam giới ở đây quả thực có chút bất khả thi, nhưng hôm trước bỉ nhân để ý thấy thỉnh thoảng cũng có người cạo đầu giống

sự.”

Hiroko lại một lần nữa nhìn Yasube từ trên xuống dưới. Dù tóc anh ta đang mọc nhưng sự khác biệt giữa nửa trước bị cạo trọc theo hình bán nguyệt và nửa sau không bị cạo rất rõ ràng. Nhưng tóc của những người bị hói sớm trông cũng thế này. Nếu nói một cách hoa mỹ thì trông Yasube hơi giống Jean Reno - diễn viên người Pháp.

“Hợp với anh Kijima đấy.”

Hiroko nói vậy, dù thực tình chẳng biết có hợp thật hay không. Cứ tưởng tượng Yasube đã quyết tâm thế nào mới quyết định cắt tóc đi, cô chẳng còn nghĩ ra lời nào khác để nói. Vậy là trước mắt một vấn đề đã được giải quyết xong.

Sau khi ăn một bữa kết hợp sáng trưa với món mì Ý, Hiroko ra ngoài một mình để mua quần áo cho Yasube mặc ra đường. Mái tóc kia, cô quyết định tạm thời sẽ dùng dao cạo cạo cho nhẵn, Hiroko cũng chuẩn bị một chiếc mũ bóng chày để giảm thiểu vẻ đáng ngờ của Yasube. Cái đầu vừa cạo của anh ta chỗ lồi chỗ lõm, nhìn cứng cứng, trông giống như bãi đá dưới lòng sông.

Mọi thứ đã được chuẩn bị đầu vào đấy. Trong chiếc quần jean, áo sơ mi, áo khoác ngoài và đôi giày thể thao Hiroko mới mua, anh ta lấm bầm, không biết thật đến mức nào: “Với y phục này, chắc hẳn sẽ không ai có thể phân biệt được bĩ nhân với người ở đây.”

Tomoya hào hứng vô cùng tận. Hôm qua mới chỉ được sờ, nhưng hôm nay cuối cùng thằng bé đã có thể tha hồ chơi “máy bay vù vù” đến khi nào chán thì thôi. “Nhanh nào nhanh nào”, thằng bé vừa giục giã vừa kéo tay Yasube tới công viên.

“Nào con, không phải đi chơi đâu đấy nhé.”

Nhưng Tomoya có nghe đâu. Hiroko đã hứa sẽ cho hai chú cháu chơi đùa thỏa thích khi Yasube có thể ra ngoài, nên bây giờ không cho phép cũng không xong.

Chơi trò này chỉ cần để thằng bé đu lên hai cánh tay rồi quay vòng vòng. Đơn giản thế thôi. Ngày trước Hiroko cũng làm được. Nhưng đến khi Tomoya tầm bốn tuổi, vì nó nặng quá nên việc này đã trở thành bất khả thi với cô. Khi về quê hồi mùa hè năm nay, em trai Hiroko, tức cậu của Tomoya coi Tomoya như con nên chơi “máy bay vù vù” với thằng bé, nhưng vì thằng bé cứ năn nỉ chơi hết lần này đến lần khác nên cậu nó mệt lử người, sau đó cứ thấy Tomoya là chỉ muốn trốn.

“Đừng có vùi vĩnh chú quá đẩy con nhé.”

Hiroko cảnh cáo thằng bé, nhưng khi nó phản đối “Mẹ đã không cho con chơi ở nhà rồi còn gì”, cô lại bất giác gật đầu.

Thằng bé được Yasube cho xoay vòng thỏa thích, reo hò như thể đang xả cơn bức bối tích tụ bấy lâu. Hai cánh tay của Yasube quả thật rất rắn chắc. So với đàn ông con trai bây giờ, anh ta thuộc loại thấp bé. Yasube chẳng cao hơn là mấy so với chiều cao một mét năm mươi lăm của Hiroko. Khi Tomoya đu lên hai cánh tay của Yasube, nếu ban đầu chân nó không co lên hơn chín mươi độ thì chắc sẽ chạm đất. Nhưng càng quay, nhờ lực ly tâm mà người Tomoya nhanh chóng nâng lên cao, cuối cùng gần như nằm ngang ra. Đến nỗi Hiroko thấy lo lắng Tomoya đuối sức, buông tay ra thì sẽ bị văng ra xa mất. Nhìn thấy vẻ mặt thích thú đến mê mẩn của thằng bé, Hiroko cảm thấy như mình đã bù đắp được cho nó chút gì đó.

“Cảm ơn anh Kijima nhé.”

“Gì chứ. Có phải việc gì to tát đâu.”

Yasube đáp lại với giọng điệu không đến nỗi bất mãn lắm. Hôm nay, cuối cùng anh ta cũng mỉm cười.

“Vậy bây giờ đi giải quyết chuyện người lớn nhé.”

“Vâng.”

Tomoya giờ đã thỏa mãn, ngoan ngoãn chạy theo mẹ. Ước gì lúc nào cũng được như thế này, Hiroko nghĩ. Những trò như “máy bay vù vù” không hẳn bất khả thi với cô, song Hiroko không có đủ thể lực cũng như thời gian để chơi đùa với trẻ con cho đến khi chúng mãn nguyện thỏa thuê. Cô biết mình có lỗi nhưng chẳng biết làm thế nào được.

Tạm gác chuyện đó lại, phần chính của ngày hôm nay cuối cùng cũng đã tới.

Đưa Yasube trở về thời Edo.

Giải quyết chỏm tóc búi của Yasube quả thật nan giải, nhưng so với việc đưa anh ta trở về thì chỉ là muối. Trên đời này có lẽ chẳng ai biết câu trả lời. Người duy nhất có kinh nghiệm là Yasube lại chẳng nhớ nổi phần quan trọng.

Khi cô thử tra trên mạng những cụm từ “thời gian trượt”, “du hành thời gian” hay “cỗ máy thời gian”, có rất nhiều kết quả hiện ra. Thế nhưng hầu như tất cả đều liên quan đến phim khoa học viễn tưởng hay tiểu thuyết nên để làm tư liệu tham khảo, khó có thể nói là có ích được.

Mô típ thường gặp là một người bị cuốn về quá khứ hoặc tới tương lai khi họ bị tác động mạnh về mặt vật lý, ví dụ một vụ nổ hay tai nạn, như trong bộ phim *Lực lượng phòng vệ thời Chiến Quốc*. Hiroko nhớ mang máng hình như có một quyển tiểu thuyết, trong đó một người gặp hỏa hoạn, đến lúc nhận ra thì đã du hành vượt thời

gian. Nhưng cách này thì khó quá. Đâu thể tái hiện lại bừa bãi được. Thực ra trước khi Yasube tới đây, Hiroko chưa từng nghe có chuyện thể này. Trong cuốn tiểu thuyết *Cô gái vượt dòng thời gian*, hình như nguyên nhân là mùi hoa oải hương. Mà oải hương là loài hoa thể nào nhỉ.

Nếu đúng Yasube rơi xuống suối hay giếng gì đó thì có lẽ gần giống với cánh cửa trong cỗ máy thời gian của Doraemon. Hình ảnh một cái hố mở ra trong không gian. Nếu ngay cả học bàn của Nobita cũng có cánh cửa đó thì hẳn chúng có thể xuất hiện ở bất cứ đâu. Nhưng như vậy thành ra lại chẳng có đầu mối nào để tìm ra nơi đó.

Khi Hiroko đang không biết phải làm sao, đột nhiên có một trang mạng khiến cô chú ý. Với lời mào đầu rằng đây là chuyện có thật, nhiều câu chuyện của những người đã trải nghiệm hiện tượng siêu nhiên được đăng tải, một trong số đó là:

“Đêm ấy, tôi đang đi trên con đường không bóng người thì bỗng nghe thấy tiếng ‘uỳnh’ như thể có thứ gì đó đang rung lắc nhẹ. Dần dần âm thanh đó lớn hơn, nhưng tôi chẳng để tâm mà cứ thế đi tiếp. Đột nhiên khung cảnh xung quanh thay đổi. Những thứ hữu hình như nhà hay đèn đường hoàn toàn biến mất. Tôi cảm giác như mình đang ở trong một đường hầm màu xám mà cả trên, dưới, bên cạnh đều nhuộm sắc tím. Tôi thất kinh, co giò chạy. Nhưng chạy mãi, chạy mãi mà không thể nào thoát khỏi đường hầm ấy. Tiếng ‘uỳnh’ đó vẫn tiếp tục vang vọng.

“Lúc ấy bất chợt tôi nhận ra có bóng người từ đằng trước đang tiến về phía mình. Đó là một phụ nữ đã ở độ tuổi phải gọi là bà lão, thể mà lại đeo một cặp kính râm to bự đỏ lòe, có lẽ gần giống kính bảo hộ. Tôi nghĩ quần áo bà ấy mặc nom cũng khá lạ lẫm so với y

phục của thời đại này. Rồi người đó bắt đầu nói. ‘Đi qua đường hầm này cậu sẽ tới tương lai. Không phải nơi mà cậu nên đặt chân đến đâu. Hãy quay lại đi.’ Tôi run rẩy gật đầu, quay gót chạy theo hướng ngược lại. Tôi không biết mình chạy như thế trong bao lâu nữa. Nhưng cuối cùng tôi cũng trở về chỗ cũ, không còn nghe thấy âm thanh uỳnh kia nữa.”

Chính nó! Con đường ban đêm không bóng người xuất hiện trong câu chuyện cũng giống như trường hợp của Yasube. Một ý tưởng vụt lóe lên trong đầu Hiroko, ngay lập tức cô lên kế hoạch.

“Anh hiểu không, là tiếng uỳnh đó.”

Hiroko vừa bước đi vừa giải thích cho Yasube và Tomoya đang tỏ vẻ hoài nghi.

“Âm thanh đó giống như một dạng dấu hiệu vậy. Lúc anh Kijima tới đây, anh có nghe thấy gì không?”

“Là vậy sao. Nói thực ra thì...”

“Chắc chắn anh phải nghe thấy chứ. Nếu anh không nghe thấy thì là do lúc ấy đang bất tỉnh nhân sự thôi. Tóm lại, chúng ta phải tìm ra nơi phát ra âm thanh đó.”

Hiroko cùng Yasube và Tomoya đang đi trên con đường lớn có xe buýt chạy qua dẫn tới nhà ga. Siêu thị Tomiya cũng nằm trên con đường này. Với ý nghĩ để trở về thì chắc chắn phải quay ngược lại con đường đã đi, Hiroko quyết định đầu tiên sẽ tìm nơi Yasube xuất hiện.

Trước khi tới đó, ba người không ngừng lắng tai nghe liệu có âm thanh “uỳnh” nào không và để mắt nhìn ngó xung quanh. Đâu đâu cũng thấy những tòa chung cư đang trong quá trình xây dựng. Tuy chưa nổi về mặt thương hiệu nhưng đây là khu đất tốt với giao

thông thuận tiện, vài năm gần đây rất phát triển. Chỉ trong năm ngoái đã khánh thành ba tòa nhà, bắt đầu khởi công bốn tòa khác. Nhưng có lẽ vì hôm nay là cuối tuần nên mọi khu vực đang thi công đều nghỉ. Sự im lặng rất tiện trong tình huống hiện giờ. Thế nhưng lọt vào tai ba người họ chỉ có tiếng xả khí của ô tô. Không tìm thấy thứ gì khả nghi, không thấy suối, thấy hồ hay vùng không gian méo mó nào cả. Cửa hàng tiện lợi, cửa hàng cho thuê xe, văn phòng bất động sản, một vài tòa nhà văn phòng, tất cả chẳng có gì bất thường. Nhân viên cảnh sát trực đồn trông có vẻ buồn ngủ, vừa nhấp ngụm trà vừa nhìn kẻ qua người lại trên đường. Anh ta trông thanh thoi đến độ Hiroko sợ bị chế nhạo nên không chỉ cho Yasube đó là cảnh sát. Mà hình như chưa hề có vụ việc người qua đường nào đột nhiên biến mất thì phải.

Dù đã tới trước cửa siêu thị Tomiya, ba người họ cũng không phát hiện ra điểm nào khả nghi.

“Ở chỗ này đúng không nhỉ?”

Cô chỉ tay vào nơi hai mẹ con nhìn thấy Yasube lần đầu tiên.

“Có lẽ là vậy. Lúc đó bãi nhân còn đang quá sũng sốt, hầu như không thể di chuyển nổi nên chắc hẳn đã xuất hiện ngay chỗ kia thôi.”

Nói rồi ba người cùng căng tai lên nghe ngóng và thử đi vòng quanh. Nhưng bây giờ siêu thị đã mở cửa rồi, xe đạp của khách xếp thành hàng bên ngoài nên khó mà tiến lại gần. Nếu cố tình luôn lách qua đó sẽ làm đổ hết cả dàn xe mất. Tưởng tượng ra điều khủng khiếp ấy, Hiroko định thán lại, nhìn chăm chú rồi sờ soạng mặt đất, tường và cửa sổ của siêu thị. “Chị làm rơi kính áp tròng ạ?”, thấy nhân viên siêu thị đang bê hàng tiến lại phía mình hỏi, Hiroko vội lắc đầu.

Sau khi xem xét hết khu vực mặt tiền, ba người di chuyển sang bên hông tòa nhà. Họ còn luồn ra phía sau, đi vòng qua những chiếc thùng các tông được xếp chồng lên nhau.

“Hình như chẳng có gì.”

Hiroko thất vọng nói.

“Quả đúng như vậy.”

Cô hiểu là Yasube thấy tiếc nuối nhưng bản thân anh ta cũng buộc phải thừa nhận rằng cơ hội tìm được đường về rất mong manh. Anh nhân viên ban nãy lại nhìn ba người họ, lần này lộ rõ vẻ nghi ngờ. Có lẽ đây là thời điểm thích hợp.

“Chúng ta nghỉ một chút nhỉ.”

Hiroko muốn tới quán cà phê, nhưng Tomoya khẳng khái đòi ăn bánh hamburger. Nó bảo đói bụng, nhưng lời nói dối ấy không qua nổi mắt mẹ. Từ lúc ăn sáng tới giờ chỉ mới khoảng hai tiếng. Và lại hiện giờ, trẻ con nói chung chứ không riêng gì Tomoya đều không mấy hứng thú với ăn uống. Nói món khoái khẩu thì cũng chỉ là những thứ ăn mà không cần ai nài ép, chứ hầu như chúng không biết đói là thế nào. Cái Tomoya nhắm tới là suất ăn Lucky Set có kèm quà tặng.

“Không được đâu con.”

“Hamburger cơ!”

“Nếu không phải Lucky Set thì được.”

“Ờ...”

Hiroko cười.

“Ờ gì mà ờ. Nếu con đói mẹ sẽ mua hamburger, nước quả và khoai tây chiên cho con. Cũng có khác gì Lucky Set đâu.”

“Nhưng không kèm đồ chơi!”

“Ơ kìa. Thế con có ăn được đồ chơi không?”

Tomoya cúi gằm mặt xuống. Chính thằng bé cũng biết nó vùi vãnh vô lý nên không thể giận dữ được.

“Nhưng mà, nhưng mà mẹ ơ!”

“Nhưng mà sao?”

Miệng thằng bé biến thành hình tứ giác. Vài giây nữa nó sẽ khóc òa lên cho xem. Cho nó khóc một tí cũng chẳng sao cả. Hiroko phải bắt con sửa cái suy nghĩ hể khóc là sẽ có được cái nó muốn.

“A, Tomoya kìa!”

Đúng lúc ấy có tiếng ai gọi từ phía sau.

Khi Hiroko ngoảnh lại, cô thấy một người phụ nữ đẩy xe nôi cùng một cậu bé. Là Hiraishi Yuuki học chung nhà trẻ với Tomoya và Yoshie, mẹ cậu bé. Yoshie vẫn chưa đến ba mươi tuổi nên thực ra khá trẻ so với các bà mẹ khác. Nhưng kể cả Hiroko có bằng tuổi cô ấy đi chẳng nữa chắc cũng chẳng đủ dũng khí mặc một chiếc quần jean với những vết rách to đến mức tưởng chừng chỉ hơi dùng sức thôi sẽ tan nát hết cả, đã vậy lại còn hở cả đồ lót bên trong. Trước kia đã có dịp Hiroko được Yoshie mời đi xem một buổi biểu diễn ca nhạc của ai đó tại Budoukan. Cô ấy còn thường xuyên dẫn Yuuki và cả đứa con còn nhỏ xíu ra đường chơi.

“Chào chị!”

“A, ừ. Chào em.”

Hiroko luống cuống chào lại.

Tình huống này Hiroko đã lường trước nhưng bị người quen bắt gặp đi cùng Yasube không khỏi làm cô bối rối. Yoshie cũng kín đáo liếc nhìn sang Yasube, vẻ như đang tự hỏi không biết ai đây nhỉ. Phải giải thích thế nào đây, hay cứ không nói gì lảng lạng im đi?

Mặt khác, Tomoya thấy bất ngờ có cơ hội tốt thì vui tươi hẳn lên. Nó phản công ngay khi thời cơ đã chín muồi.

“Mẹ ời, Lucky Set nhé.”

“Lucky Set?”

Yuuki nghe vậy liền phản ứng.

“Con cũng muốn Lucky Set.”

“Con nữa.”

“Con nữa.”

“Lucky Set đi!”

“Lucky Set đi!”

Hai đứa trẻ hòa vào với nhau tạo thành dàn đồng ca. Hai người mẹ bối rối không biết phải làm sao, quay sang nhìn nhau.

“Yoshie, chị xin lỗi nhé.”

“Không đâu, em cũng xin lỗi.”

Hiroko không thể lật ngược tình thế đã rồi. “Thôi, tôi thua”, khi Hiroko tuyên bố đầu hàng, hai đứa trẻ khế nhảy lên, vui mừng trong chiến thắng.

Mà quả không còn sự lựa chọn nào khác thật. Đằng nào cũng phải ăn trưa, có hơi sớm một chút nhưng sau khi lót dạ xong có thể tập trung điều tra tiếp.

Ngay lúc ấy, trí óc Hiroko bị lôi trở lại với vấn đề về Yasube. Nếu bây giờ đi cùng với mẹ con Yoshie, không thể nào cứ thế giả tảng như không biết gì hết. Bản thân Yoshie cũng biết Hiroko đã qua một đời chồng. Cô bước đi, đoạn bắt đầu mở miệng nói.

“Yoshie ời, người này là em họ chị.”

“À, ra vậy ư.”

Nếu bình thường ra, cô sẽ không tránh khỏi bị ngờ vực “Thật sao?”. Nhưng may mắn thay, ngoại hình của Yasube cách khá xa với hình tượng bạn trai hay người yêu. Yoshie có vẻ thành thực tin lời Hiroko. Cũng không hẳn cô không cảm thấy tội lỗi vì đã nói dối, nhưng kể cả có nói thật đi chẳng nữa, Yoshie sẽ chẳng đời nào tin lời cô đâu.

“Rất mong được cô chỉ giáo.”

Yasube nói và cúi chào nghiêm trang. Yoshie há hốc mồm.

“Họ hàng nhà chị sống mãi dưới quê em ạ.”

Hiroko cố gắng lấp liếm nhưng nụ cười trên gương mặt Yoshie có vẻ gượng gạo. Có vẻ như cô cũng đã nhận ra cái đầu trọc bên dưới chiếc mũ. Thôi vậy, cái gì đến thì đến chứ biết làm sao được.

“Bố lữ trẻ đâu rồi?”

“Đi chơi golf rồi. Cuối tuần nào cũng thế. Em thì muốn anh ấy trông con nhưng... Mà ở nhà Yuuki lại kêu chán nên rốt cuộc em lại phải dẫn hai đứa ra đường chơi thể này đây.”

Hiroko đồng tình với chuyện dù có chồng cũng chẳng nhàn hơn được là mấy. Chồng cô ngày trước không chơi golf, nhưng chẳng hiểu sao cô tin chắc rằng sau khi hai người đã chia tay kiểu gì anh ta cũng chơi. Nếu đã bắt đầu rồi, hẳn anh ta phải chơi hết mình lắm.

“Chị không có chồng nên cũng chẳng trông mong gì, thế lại đỡ thất vọng em ạ.”

Hiroko cố tình nói thật.

“Có lẽ đúng thế thật nhỉ.”

Yoshie hơi mỉm cười và nói thêm: “Nhưng cực lắm đúng không chị?”

“Ừ.”

Hiroko thật thà gạt đầu. Quả nhiên về chuyện này cả hai đều vừa làm mẹ vừa đi làm nên rất hiểu ý nhau.

Trên đường đi từ cửa Bắc sang cửa Nam của ga dọc theo đường tàu điện, có một tiệm hamburger.

Cuối tuần, tiệm thường khá đông. Khách chủ yếu là học sinh cấp hai, cấp ba và những bà mẹ dắt theo con như Hiroko và Yoshie nên có thể thấy sức hấp dẫn của Lucky Set.

Với bộ mặt như sắp nhỏ dãi đến nơi, hai đứa trẻ sẫm soi những chiếc yoyo in hình vài nhân vật khác nhau, sau khi chọn xong, chúng đến chỗ ngồi đã được hai mẹ xoay xổ giữ được và bắt đầu mó máy thứ đồ chơi mới. Đúng như Hiroko đã dự đoán, chúng lờ tịt đồ ăn đi.

“Cuối cùng chúng ta lại phải ăn.”

Yoshie chán nản nói.

“Chắc ở nhà Yoshie cũng có một đồng đồ chơi Lucky Set rồi ấy nhỉ?”

“Nhiều lắm chị ạ. Nó cứ đòi cho đấy vào rồi lại chán ngay.”

“Nhưng có nhiều thứ nếu mình không thu thập hết các phần sẽ không thể chơi được.”

“Chuẩn rồi đấy, mệt quá chị nhỉ.”

“Nhưng rẻ quá nên mình cũng không phân nản được.”

“Công nhận, phần ăn có kèm đồ chơi mà giá có thể này là sao chứ?”

“Nhưng người ta lại kiếm tiền từ những phần ăn khác đúng không em?”

“Đúng đấy chị, trẻ con đâu có đi ăn một mình được. Đến cả tách cà phê bọn mình đang uống bây giờ, cũng chẳng biết được giá

thành ban đầu của nó là bao nhiêu.”

Yasube im lặng lắng nghe cuộc trò chuyện giữa Hiroko và Yoshie. Hiroko cũng thấy có lỗi vì mình như thể đang cố tình tàng lờ Yasube, nhưng để anh ta nói năng lung tung rồi lại làm nảy sinh ngờ vực thì cô cũng chẳng vui về gì. Cân nhắc một hồi, cuối cùng Hiroko quyết định cứ mặc kệ để Yasube ngồi yên như cũ.

Trong khoảng thời gian đó, bọn trẻ con đã lắp ghép xong chiếc yoyo có cấu tạo đơn giản. Hai đứa loanh quanh chỗ lỗi đi, toan ném yoyo với động tác có vẻ nguy hiểm.

“Nào con, chơi ở đây làm phiền khách khứa lắm.”

Hiroko nhắc nhở, nhưng hai đứa chỉ miễn cưỡng vâng dạ và ngoan ngoãn được một lúc. Đã vậy em bé trong xe nôi lại bắt đầu thức giấc, ọ ọ trở mình.

“May là em gửi được con vào nhà trẻ đấy.”

Hiroko nhìn Yoshie bế con trên tay đang đưa dỗi dành và nói.

“Còn Tomoya thì, ban đầu người ta bảo chị không còn chỗ cho trẻ dưới một tuổi nữa, muốn gửi phải đợi đến năm sau. Thế nên dù chẳng muốn nghỉ làm ở nhà trông con chị vẫn phải ở.”

“Nếu muốn gửi con cho nhà trẻ, chị phải làm sao cho lúc nghỉ để gần sát với tháng Tư.”

“Thật á? Nghĩa là em canh đúng thời điểm mang bầu để gửi con cho nhà trẻ ấy hả?”

“Vâng. Chuyện thường mà chị.”

Hiroko đờ người, nghĩ về sự ngây thơ của bản thân khi chỉ suy xét đến chuyện nhà trẻ lúc đã mang bầu tận bảy tháng. Thế thì không gửi được con là phải rồi, cô bắt đầu hiểu ra.

“Nhưng em cũng phải lo chuyện bệnh viện nữa mà.” À ừ nhỉ,

Hiroko nghĩ. Yoshie là y tá, bệnh viện mà cô đang làm việc đã chuyển tới Odaiba.

“Em tính thế nào? Không định chuyển nhà à?”

“Không chị ạ. Tại chỗ làm của chồng em ở Oji. Nếu bây giờ chuyển nhà chẳng phải em lại phải nhọc công tìm nhà trẻ khác hay sao?”

“Đi lại chắc bất tiện lắm nhỉ.”

“Vâng. Một mỗi lần chị ạ. Em cũng lo không biết có tiếp tục được mãi như thế này hay không.”

Hai đứa trẻ con sáu tuổi vẫn đang tha thẩn chỗ lồi đi. Hiroko nhìn thấy Yuuki trèo lên chiếc ghế không có ai ngồi. Tomoya cũng chuẩn bị làm theo.

“Hai đứa làm cái gì thế hả?”

“Dây yoyo dài quá, nếu không trèo lên ghế thì không chơi được mẹ ạ.”

“Không được, con xuống ngay cho mẹ.”

Tomoya lờ đi, nó quăng chiếc yoyo sượt qua hông một người phụ nữ trung niên phốp pháp đang bưng khay đựng đồ ăn. Bà ta giật mình xoay người lại, đồ ăn trên khay suýt thì đổ ra hết cả.

“Tôi xin lỗi.”

Hiroko lao tới xin lỗi người đàn bà nọ. Bà ta chỉ lườm Hiroko, không nói lời nào, lẳng lặng rời đi. Tomoya thì tỏ vẻ chẳng biết gì.

“Mẹ nói con không chơi nữa mà con không nghe thấy hả?”

“Mẹ không bảo con không chơi nữa, chỉ nói xuống đi thôi mà.”

“Cũng như nhau cả thôi.”

“Không phải mà. Hai cái chẳng liên quan gì đến nhau.”

“Nếu con không nghe lời, mẹ sẽ tịch thu đồ chơi của con.”

“Không đâu.”

“Vậy ngồi yên đi xem nào.”

“Mẹ nói vậy có khác nào cấm con chơi đâu, thế thì mua đồ chơi để làm gì?”

Hiroko cảm giác như máu đang dồn lên não, phải cố kiềm chế để giọng mình không trở nên gay gắt.

“Đừng quá quát nữa!”

Giọng nói to đến mức có thể cảm nhận được rõ ràng bầu không khí đang rung chuyển.

Mọi người trong quán ăn ngừng cử động, tất cả chìm vào im lặng. Người bị mắng là Tomoya thì đông cứng lại như thể quên cả thở.

“Tại sao cậu lại nói năng với mẹ cậu như vậy? Còn không mau xin lỗi!”

Ánh mắt của Yasube hướng thẳng về phía Tomoya. Thằng bé lật đật cúi đầu xuống và nói “Con xin lỗi mẹ ạ” như một con rối.

“Cậu phải xin lỗi cả phu nhân mà ban nãy cái vật tên yoyo của cậu đã quệt trúng nữa.”

Tomoya ngoan ngoãn làm theo lời Yasube, nhưng người đàn bà sau khi nghe câu xin lỗi của thằng bé lại làm bầm vẻ khó chịu: “Thôi được rồi”.

“Thưa bà.”

Yasube lại quay sang nhìn người đàn bà nọ.

“Anh nói tôi hả?”

“Bà không nghĩ rằng bà cũng đang hành xử rất thiếu lễ nghi hay

sao? Đứa trẻ thì không nói làm gì, nhưng mẹ chúng đã đích thân xin lỗi, liệu bà quay đi không nói gì như vậy có đúng phép tắc hay không?”

“Anh nói gì cơ?”

“Bỉ nhân phải nhắc lại một lần nữa sao?”

Yasube cất giọng trầm trầm. Chất giọng rất hợp rơ với khuôn mặt anh ta lúc này. Áp lực đã lên tới cực điểm. Người phụ nữ nọ “hừm” một tiếng, đá chiếc ghế sang một bên và đứng dậy. Đoạn bà ta so vai và đi ra khỏi cửa hàng.

Ai đó thở phào, không khí náo nhiệt dần trở về với cửa hàng. Tomoya òa khóc như mưa. Nước mắt rơi lã chã từ mắt thằng bé. Hôm nay thằng bé không khóc vì bất mãn mà vì sợ hãi.

“Nam nhi không đổ lệ vì những chuyện nhỏ nhặt như vậy.”

“Nhưng chú Yasube quát cháu to quá.”

“Cậu Tomoya làm điều không phải nên bị mắng là lẽ đương nhiên thôi. Nhưng chuyện cũng đã qua, được giải quyết ổn thỏa cả rồi. Đây là quán ăn mà đúng không? Giờ hai cậu mau ăn đồ mẹ vừa mua cho đi.”

Tomoya dùng chiếc khăn giấy mỏng để lau gương mặt ướt đẫm nước mắt và gạt đầu. Hoảng hồn bởi diễn biến của câu chuyện, Yuuki cũng giống như Tomoya.

Thằng bé hiểu rằng người bị mắng là Tomoya nhưng giả sử nếu là mình thì cũng chẳng có gì lạ. Khi ánh mắt của cậu bé và Yasube giao nhau, Yuuki run rẩy gạt đầu, cùng Tomoya ngồi ngay ngắn bên phía đầu bàn và bắt đầu ăn phần hamburger của mình.

“C-cảm ơn anh.”

Yoshie một lúc sau mới cất nên lời. Đến cả cô cũng ngồi thẳng

lên, hai tay xếp trên đầu gối.

“Dạ thưa, chẳng hay anh Yasube là...”

“Danh xưng của bĩ nhân là Kijima Yasube. Mong cô nhớ cho.”

“Ôi, đến tên nghe cũng giống như samurai nữa chứ. Ha ha, ha ha.”

“Bĩ nhân chính là samurai.”

Yasube trả lời mà không hề hé miệng cười.

“Ôi, thót cả tim.”

Nghe Hiroko khẽ nói, Yasube hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Thì còn gì nữa, từ nãy đến giờ toàn là chuyện làm người ta thót cả tim không.”

Ba người chậm rãi bước đi trên cầu vượt của tuyến Yamanote.

“Tôi nói chuyện lúc trưa ấy. Cái anh nói ban trưa, gì mà ‘bĩ nhân là samurai’ ấy.”

“Đó là sự thật mà.”

“Đã mất công chỉnh kiểu tóc cho hợp thời rồi mà lại hóa công cốc. Người ta nghĩ anh là dị nhân rồi đấy.”

“Vậy ư?”

“Anh cũng nên sửa cách nói chuyện đi. Ở đây chẳng có ai nói ‘bĩ nhân’ với ‘danh xưng của bĩ nhân’ đâu.”

“Nhưng nó đã ăn sâu vào tiềm thức rồi, bấy lâu nay bĩ nhân vẫn nói chuyện như vậy nên...”

“Nào, tôi vừa mới dứt lời thôi mà.”

Hiroko vừa nhắc Yasube vừa nghĩ lại chuyện ban nãy.

Sau khi rời quán hamburger, Hiroko và Yoshie dẫn hai con ra

công viên để chúng chơi yoyo cho thỏa thích một lúc. Yuuki cũng tỏ ra cực kỳ thích thú với trò “máy bay vù vù” của Yasube. Nhưng quá trình điều tra sau đó không thu được kết quả khả quan nào cả.

Lấy siêu thị Tomiya làm trung tâm, ba người dần dần mở rộng phạm vi thăm dò và đi loanh quanh những nơi ít ra trông có vẻ là manh mối. Ba người đi bộ từ ga Koushinzuka ở phía Bắc đến ga Higashi-Ikebukuro-Yonchome ở phía Nam, rồi còn đi dọc theo tuyến Yamanote tới gần ga Sugamo. Thế nhưng ngoài chuyện biết được thêm vài lối đi tắt mà Hiroko không hay biết mặc dù đã sống ở đây khá lâu, họ chỉ thu được cảm giác phí công vô ích.

“Có vẻ như chẳng chỗ nào phát ra tiếng uỳnh đó nhỉ.”

Độ dốc của cầu vượt đã tác động đến Hiroko. Bàn chân cô bên trong giày phòng rộp và nóng ran, mỗi lần chạm đất lại đau nhói lên. Sắp tới giới hạn rồi. Tomoya đã bỏ cuộc một lúc, đang được Yasube cõng trên lưng, chắc nó mệt lử rồi nên chốc lát đã thấy ngủ say, hơi thở đều đặn.

Nhưng phải nói chân Yasube khỏe thật. Cõng Tomoya nặng gần hai mươi cân, rồi đi bộ hơn một tiếng mà trông vẫn khỏe re.

Nghĩ kỹ thì Yasube có phương pháp rèn luyện hằng ngày khác hẳn hai mẹ con Hiroko. Bình thường phần lớn thời gian trong ngày Hiroko chỉ cắm mặt vào bàn làm việc. Có đi bộ chẳng nữa thì một lần chắc cũng lắm được vài trăm mét. So với cô, thể giới của Yasube đến xe đạp còn chẳng có nói gì ô tô với tàu điện ngầm. Hiroko nhớ ra Yasube đã từng nói anh ta lạc đến đây khi đang đi bộ từ Azabu tới Itabashi. Vậy cũng hiển nhiên thôi. Anh ta chỉ có đôi chân mà còn đi được tới cả Kyoto và Ise nữa cơ mà.

“Đợi, đợi tôi một chút.”

Hiroko không đi nổi nữa. Cô dừng lại, ngồi lên rào chắn đường, xoa bóp bắp chân cứng đờ và làm động tác co gập người.

“Cô làm sao vậy, bỉ nhân có thể giúp gì cô không?”

Hiroko chẳng còn sức nhắc nhở Yasube về chữ “bỉ nhân” nữa.

“Xin lỗi anh, nhưng tôi thấy không được khỏe lắm.”

Cô thở cũng không ra hơi nữa.

“Chân cô Hiroko yếu nhỉ.”

Bị chỉ trích thẳng thừng, Hiroko tự ái. Cô giải thích cho anh ta nghe những điều cô vừa nghĩ, rồi ngang ngạnh nói: “Biết làm thế nào được chứ”.

“Ra vậy. Có lẽ đúng thế thật.”

Yasube cũng đồng tình.

“Nếu vậy, có lẽ cô Hiroko chiều con cái cũng là do hoàn cảnh.”

“Ý anh là sao? Tôi cũng thấy hơi tội lỗi khi để anh cõng thẳng bé thế này.”

“Không, không phải chuyện đó. Đã nhiều lần rồi, nhưng bỉ nhân để ý nhất chuyện vừa rồi ở cửa hàng, khi cậu Tomoya cùng một đứa trẻ khác làm chuyện không hay.”

“À. Anh Kijima đã nổi trận lôi đình nhỉ. Lúc đó tôi cũng bất ngờ.”

“Tại sao cô lại bất ngờ?”

“Vì sao ấy à... Vì anh quá to quá mà.”

“Bỉ nhân không thể kiềm chế được. Khi đứa trẻ làm điều sai hay quên mất lễ nghi, phép tắc, chẳng phải quát mắng răn đe nó là điều đương nhiên phải làm hay sao?”

“Anh nói phải đấy, đôi khi tôi cũng giận muốn nổ tung lên nhưng...”

Hiroko nghĩ một chút rồi nói tiếp.

“Trong tình huống đó thì tôi không giận đến mức như thế. Thiên hạ người ta lại nhìn cho.”

“Nếu cô không nói với đứa trẻ điều nó đang làm là sai, nó sẽ không bao giờ hiểu đâu.”

“Cái đó anh nói đúng.”

Hiroko lại nghĩ một lúc.

“Phải, tôi nghĩ đúng như lời anh Kijima nói. Phải làm giống như anh nói, chỉ có điều...”

“Chỉ có điều?”

“Tức giận làm tôi cảm thấy phiền phức lắm. Một mỗi nữa là khác.”

Yasube nhìn Hiroko vẻ khó hiểu.

“Anh có lẽ không hiểu tôi đang nói gì đâu, nhưng thật đấy. Tức giận một mỗi lắm. Cứ mặc kệ lại nhàn hơn nhiều. Nếu không kệ được thì tôi sẽ nhắc nhở một chút, nhưng cũng chỉ để xoa dịu tình hình thôi.”

“Bỉ nhân không thể hiểu được.”

“Anh Kijima giỏi lắm. Không chỉ trẻ con, với những người không hề quen biết anh cũng nói được những điều phải nói. Tôi chẳng làm được vậy đâu. Không đủ năng lượng cho việc đó.”

Nói ra rồi Hiroko mới chợt nhận ra có lẽ Yasube không hiểu “năng lượng” là gì. Cô đang định giải thích thì anh ta đã nói.

“Bỉ nhân cũng hiểu đại khái rồi.”

“Thật vậy ư?”

“Bỉ nhân cảm thấy mình đã hiểu được phần nào nguyên do vì

đâu cô Hiroko cảm thấy mệt mỏi.”

Bên dưới chiếc lưới sắt, tàu điện tuyến Yamanote sắp tiến tới gần. Vật thể khổng lồ mà Yasube tưởng là con rồng bạc ấy đang âm ỉ bánh trên đường ray. Hiroko thoáng thấy bóng dáng người lái điều khiển con tàu chạy chính xác theo một lịch trình có lẽ được tính bằng đơn vị giây. Nhìn sang phía khác, cô lại thấy xe đạp nối đuôi nhau trên cầu vượt đẹt đèn xanh. Khi đèn tín hiệu chuyển màu, tầm nhìn của Hiroko lại ngập tràn những phương tiện giao thông hối hả lướt qua nhau.

“Sống ở đây có lẽ phải cần rất nhiều thứ mà cô Hiroko gọi là năng lượng.”

Hiroko bật cười.

“Anh tinh ý quá nhỉ.”

“Thực ra ở Edo, thời của các vị tướng quân cũng phải khổ cực nhiều.”

“Vậy sao?”

Khi ở cùng Yasube, Hiroko hiểu rõ cô và những người cùng thời đã có được gì và mất những gì. Những cảm xúc từ ngày hôm qua lại càng được củng cố trong lòng cô.

“Hôm nay chúng ta dừng lại ở đây thôi.”

Kim đồng hồ đeo tay chỉ gần bốn giờ, vẫn còn sớm nhưng một khi đã ngồi xuống, chỉ cử động thôi Hiroko cũng thấy ngại.

“Xin lỗi anh nhé, hôm nay chẳng tìm được gì cả.”

“Đâu phải lỗi của cô Hiroko. Chúng ta từ từ tìm hiểu cũng được mà.”

Yasube nhìn Hiroko như muốn dò hỏi.

“Bỉ nhân có chút bận lòng vì gây nhiều phiền hà cho cô Hiroko.”

“Có chuyện gì to tát đâu. Đã lên thuyền rồi, đâu thể quay đầu lại nữa.”

Đó là lời nói thật lòng của Hiroko. Dù không chủ đích, nhưng chuyện cô giới thiệu Yasube với mẹ con Yoshie ban nãy lại càng cho cô thêm lý do để nghiêm túc theo đuổi việc này tới cùng. Từ giờ trở đi có lẽ những người sống cùng khu chung cư và nhiều người khác nữa sẽ biết về Yasube, nhưng cô mặc kệ, muốn ra sao thì ra. Đâu phải Hiroko đang làm chuyện gì xấu. Người khác có nghĩ gì cô cũng chẳng quan tâm.

“Bỉ nhân đã làm phiền đến cô Hiroko chăm sóc, lại chẳng biết phải làm gì, nên cô nói như vậy là bỉ nhân đã rất cảm kích rồi. Chỉ có điều, nếu thế bỉ nhân không thể cứ để mọi chuyện như từ trước đến nay được.”

“Thế anh định làm gì?”

“Nãy giờ bỉ nhân đã nghĩ về cách để đền đáp ơn nghĩa của cô Hiroko. Quả nhiên không còn cách nào khác. Trong lúc còn làm phiền cô Hiroko, mọi việc trong nhà bỉ nhân xin được quán xuyến hết.”

Hiroko chớp mắt liên tục.

“Nhưng anh Kijima chẳng bảo nội trợ là việc của phụ nữ là gì?”

“Chẳng phải mọi thứ trong thời đại này đã đổi khác hay sao?”

“Tôi nghĩ thế, nhưng mà...”

“Nếu ở thời Edo có lẽ bỉ nhân sẽ lưỡng lự, nhưng ở đây bỉ nhân không quen biết ai. Nếu bỉ nhân đảm đương việc trong nhà thì sẽ không cảm thấy mình nợ nần cô Hiroko, mà bản thân cô cũng sẽ nhàn hạ hơn.”

“Liệu có được như vậy không?”

“Sẽ được thôi. Ban nãy cô Hiroko chẳng phải vừa phàn nàn với bạn của mình rằng nam nhi tất thấy đều vô dụng hay sao. Bỉ nhân nghĩ rằng không lẽ nào cô lại từ chối đề nghị của bỉ nhân.”

Hiroko bắt đầu dao động trước những lời có phần nài ép của Yasube.

“Nhưng anh có làm được không? Nấu ăn ấy?”

“Việc đó từ giờ trở đi cô Hiroko sẽ chỉ dạy cho bỉ nhân. Gì chứ, bỉ nhân đã quá quen với việc sử dụng dao rồi. Nếu như dao làm bếp cũng được tính là một dạng kiếm.”

Tomoya nằm trên lưng Yasube bỗng cất giọng ngái ngủ: “Yasube sẽ nấu cơm ấy ạ?”

“Đúng vậy. Bỉ nhân sẽ cố gắng nấu nướng không thua gì cô Hiroko.”

Chẳng biết thằng bé tưởng tượng ra được những chuyện gì, nhưng nó reo lên sung sướng “Thích quá đi!”. Từ khi Yasube chơi trò máy bay vù vù với nó đến giờ, thằng bé đã thành ra một ông chú này, đến mức cách gọi cũng chuyển thành “Yasube” luôn. Có vẻ như việc Yasube mắng nó còn khiến hai người gần gũi với nhau hơn.

Nếu Yasube đã nói đến vậy thì cứ để anh ta làm xem sao. Cũng có gì để mất đâu.

“Vậy trước tiên chúng ta sẽ đi mua đồ nhé. Anh cứ đi tới siêu thị Tomiya là được.”

“À, cái chợ đó phải không. Đi thôi đi thôi.”

Yasube cầm tay Tomoya đã tuột xuống khỏi lưng mình, dẫn trước Hiroko như thể đã thuộc nằm lòng đường đi lối lại ở khu vực này.

“Có điều...”

Yasube quay lại, nói thêm với Hiroko.

“Bỉ nhân vẫn chưa thể công nhận việc phụ nữ cũng có thể trở thành tướng quân. Bỉ nhân chỉ đảm đương việc nhà vì không còn cách nào khác để đền đáp công ơn của cô Hiroko mà thôi. Mong cô đừng hiểu nhầm.”

Chuyện khởi đầu như vậy, Hiroko càng thêm lo không biết rồi đây có thật sẽ ổn thỏa êm thấm hay không, nhưng tất cả lo lắng hóa ra đều thừa. Đương nhiên không có chuyện mọi thứ suôn sẻ ngay từ đầu, nhưng Yasube thành thạo việc nội trợ với một tốc độ vượt xa kỳ vọng của Hiroko.

Trước hết phải kể đến sự nhiệt tình của anh ta. Yasube quan sát kỹ càng khi Hiroko làm mẫu, nếu không hiểu gì đó anh ta sẽ đặt câu hỏi. Những điều vừa học được lập tức anh ta sẽ thực hành ngay, đồng thời ghi chú rất cẩn thận, lúc nào rảnh giờ ra đọc lại. Cuốn sổ Yasube ghi chép bằng bút lông nhanh chóng kín đặc chữ, anh ta phải viết sang đến quyển hai, quyển ba song chúng là những cuốn sách giáo khoa hướng dẫn quán xuyên nhà cửa hoàn hảo, như thể nếu người ngoài hành tinh đọc được cũng sẽ thành thạo công việc nội trợ của người Nhật.

Tỉ dụ như, bài học đầu tiên về mua sắm mà Hiroko chỉ dạy được anh ta ghi lại thế này.

“Lấy giỏ ở lối vào, đặt những đồ cần mua vào trong đó. Nhưng khi tới cổng ra phải trả tiền cho đồ trong giỏ. Nếu vung tay quá trán, ví sẽ rỗng không.”

Đây là bài học anh ta viết ra sau khi gây ra một vụ lộn xộn. Trong lúc Hiroko không để ý, anh ta đã chắt tầm mười miếng thịt nướng lên quầy thanh toán. Nhìn thấy giá tiền, Hiroko thiếu điều muốn ngã ngửa, nhưng Yasube lại nói “Thân là võ sĩ, không thể đã quyết định

mua rồi giờ lại nói không mua nữa được”. Đến khi Hiroko năn nỉ bác bán hàng cho xem hóa đơn, Yasube làm ầm lên “Nếu cô không nghe theo, bĩ nhân sẽ rạch bụng tự sát”. Nhưng sau đó anh ta cũng thể hiện sự tiến bộ trong học tập khi ghi: “Nên mua dự trữ đồ khi có hàng hạ giá. Nhưng giá rẻ như vậy luôn luôn có lý do. Với đồ tươi sống phải chú ý hạn sử dụng. Đôi khi các mặt hàng hạ giá được bày bán là đồ sắp hết hạn.”

“Trong tủ lạnh luôn để trống khoảng giữa. Tốt nhất nên xếp thực phẩm theo hình chữ u nằm ngang. Quan sát một lượt đồ trong tủ lạnh, cố gắng dùng vừa phải nguyên liệu, không để thừa đồ.”

“Để riêng các bộ đồ dính bẩn nhiều vào trong một xô nước, ngâm trong loại dung dịch tên ‘Attack’ và để qua đêm trước khi cho vào máy giặt. Những thứ đồ mỏng và dễ rách phải được đặt vào trong túi lưới. Khi giặt những thứ đồ có kích thước lớn, ví dụ như ga trải giường, nhất định phải ấn nút chọn chế độ ‘đồ lớn’. Việc này đồng thời sẽ giúp cho hơi nước thoát ra khỏi đồ giặt nhanh hơn.”

Yasube vừa học cách thao tác các loại đồ điện gia dụng, vừa tỏ ra thán phục sự tiện lợi của nền văn minh hiện đại. Nhưng cũng giống như lần Yasube phô diễn tuyệt kỹ lau sàn nhà, Hiroko phải ngạc nhiên trước cách làm việc quả thực chỉ có ở người thời Edo hay samurai. Tỉ dụ như, anh ta không hề nói ngoa khi tự nhận mình thạo dùng dao kiếm. Nhìn thấy con dao trong nhà bếp, anh ta buồn bã lắc đầu lẩm bầm “Vật này đâu gọi là dao được”. Hơn nữa, khi biết Hiroko không có đá mài, Yasube vô cùng sửng sốt. Khi cô mua về, anh ta bắt đầu mài dao một cách điệu nghệ. Lưỡi dao lúc trước vẫn còn hơi mẻ và cong, vậy mà sau khi mài xong đã trở lại trạng thái lấp lánh đến hút mắt. Ngay cả dao gọt hoa quả cũng sắc đến nỗi cảm tưởng như nếu đặt một sợi tóc trước lưỡi dao rồi thổi phù

một cái, sợi tóc sẽ bị chẻ làm đôi.

Vốn dĩ việc sử dụng dao cũng có ít nhiều vất vả.

Lần đầu dắt Yasube đi mua sắm ở Tomiya, Hiroko đã mua thịt thăn, bột chiên giòn và bắp cải. Lúc sau, khi tự phân tích lý do tại sao mình lại chọn làm món thịt lợn chiên xù, Hiroko mới nghĩ rằng khi ấy cô đã hơi hy vọng biết đâu Yasube sẽ từ bỏ ý định cáng đáng việc nội trợ, bởi món này khá khó làm. Thực ra với các bà nội trợ giỏi giang, có lẽ làm thịt lợn chiên xù chẳng gọi là khó, nhưng với Hiroko, nó là món ăn được xếp vào mức phiền phức.

Sau một hồi vật lộn, Yasube đã lăn được bột áo cho thịt. Nhưng đến công đoạn chiên, thấy dầu bắn, anh ta liền hét lên và né loạn xạ. Rồi đến thái chỉ bắp cải mới là phần khó nhằn nhất. Cùng là dụng cụ dùng để cắt, nhưng cầm dao nhà bếp như cầm kiếm Nhật thì khó mà thái được rau. Thêm vào đó, cách anh ta đặt tay trái sát lưỡi dao nhìn rất nguy hiểm. Đến khi xong xuôi, bắp cải dày chắc phải đến gần một xen ti mét, khó lòng gọi là thái chỉ được.

Thế nhưng Yasube, dù có vẻ hơi thất vọng với thành quả của mình, vẫn lấy đó làm động lực lao vào luyện tập.

“Cầm cán dao trong lòng bàn tay, mũi dao hướng thẳng. Không nên dồn quá nhiều lực, chỉ cầm dao một cách nhẹ nhàng. Tay giữ rau trên thớt co vào như chân mèo, các ngón tay gập lại, hỗ trợ giúp tay kia thái đúng hướng.”

Chỗ bắp cải còn lại bị băm nát vụn. Kể từ hôm ấy, suốt bao nhiêu ngày trời, đồ ăn trên bàn không phải salad bắp cải thì sẽ là món gì đó xào với bắp cải. Thế nhưng sợi bắp cải mỗi lúc một mỏng hơn, đến khi Yasube hoàn thành quá trình khổ luyện, sợi bắp cải đã mỏng tới nỗi tưởng như có thể xuyên qua lỗ kim. Đồ ăn thời hiện đại, nếu so với thời Edo chắc chắn là sơn hào hải vị, nhưng sau khi

biết nếu mình tự tay nấu nướng từ công đoạn chuẩn bị thì có thể làm ra những món ngon và rẻ hơn, Yasube không một lần động tới thực phẩm đông lạnh hay đóng gói nữa.

Sau món thịt lợn chiên xù là thịt hầm khoai tây. Tiếp đó là thịt gà hầm bột chiên. Rồi cơm rang. Món xào thập cẩm. Trứng cuộn. Danh sách cứ dài ra từng chút từng chút một. Từ tuần tiếp theo, Yasube đã có thể tự đi siêu thị một mình và quyết định thực đơn cho cả nhà. Những món Hiroko dạy được chẳng mấy chốc đã hết. Yasube tự thử thách bản thân với những công thức trong sách nấu ăn, ngoài ra còn hăng hái theo dõi chương trình ẩm thực trên ti vi. Đối với Hiroko, kể cả cô có làm nội trợ toàn thời gian đi chăng nữa, chắc chắn cũng không dốc sức nấu nướng được như Yasube.

“Ôi trời ơi, sao mà nhiều món ăn thế này!”

Có lần Yasube lẩm bẩm như thể thần phục lắm. Anh ta mê mẩn đồ ăn hơn mọi thứ khác có lẽ một phần vì háu ăn, nhưng nguyên nhân phần nhiều chắc hẳn là vì đối với Yasube, ẩm thực trong thời hiện đại này tựa như một mô hình thu nhỏ của thế giới một trăm tám mươi năm sau, nơi mà dù anh đi tới đâu cũng không hết ngạc nhiên.

Dù sao đi nữa, Yasube đã trở thành một người cáng đáng việc tề gia nội trợ khá tháo vát. Sự xuất hiện của “ông nội trợ” đã thay đổi đáng kể cuộc sống thường nhật của Hiroko.

Buổi sáng cô đã có thể ngủ đến sát giờ đi làm. Không còn chuyện hết đồ để thay do bận bịu quá mãi không giặt nổi quần áo. Nhà cửa lúc nào cũng sáng choang.

Hơn tất cả là sự sung sướng không kể xiết của Hiroko khi về tới nhà có cơm được dọn sẵn. Chỉ cần bước vào nhà và nói câu “Tôi về rồi đây”, cô đã thấy trong lòng ấm áp, nhưng bây giờ khi tiến

tới bàn ăn, Hiroko còn được ngồi trước bữa cơm nghi ngút khói, chấp tay lại và nói “Mời cả nhà ăn cơm”.

Đến cả dọn dẹp cô cũng không cần đụng chân đụng tay. Có Yasube rồi, cô có thể cùng xem ti vi, đọc sách với Tomoya. Ngay cả trò Pokemon, cô cũng thấy thú vị nếu chuyên tâm chơi, rồi cả ba còn bắt đầu thi đấu với nhau. Khi phải mang việc về nhà làm, Hiroko có thể giao Tomoya cho Yasube và yên tâm tập trung vào công việc. Cảm giác cáu kỉnh thường trực khi trước cũng không còn nữa.

Ảnh hưởng của việc đó biểu hiện rất rõ ở Tomoya. Trước kia vì không được chơi đùa nên bất mãn cứ tích tụ dần, thằng bé càng ngày càng bướng bỉnh rồi quay sang làm phiền mẹ, thế nên lại càng không được chơi. Vòng luẩn quẩn ấy giờ đã hết, biểu cảm trên gương mặt nó cũng dễ chịu hơn hẳn, còn được cô giáo khen “Tomoya dạo này ra dáng anh lớn lắm rồi nhé”.

Hơn nữa, chắc hẳn không thể nào ngó lơ vai trò “người trợ giúp” của thằng bé. Trước đây, dù Tomoya có muốn giúp mẹ thì Hiroko lúc nào cũng nói không được. Nhưng Yasube kiên nhẫn chỉ bảo thằng bé, không e dè chuyện nó làm hỏng, “Nếu cô không để cậu Tomoya làm cậu ấy sẽ không bao giờ làm được”. Không những vậy, Yasube không hề để Tomoya làm quấy quá cho xong chuyện chỉ vì nó là trẻ con. Hiroko thán phục cách dạy trẻ nghiêm khắc của Yasube và luôn luôn nhìn vào đó để tự xem xét lại phương pháp của bản thân.

“Mẹ ơi, giờ con cọ bồn tắm sạch cực kỳ.”

Tomoya tự hào tuyên bố, tràn đầy tự tin. Vào ngày nghỉ, thằng bé giúp Yasube nấu nướng, không những thế nó còn ăn sạch cơm đến mức đáng ngạc nhiên.

Rất nhiều điều đã bắt đầu xoay chuyển theo chiều hướng vô

cùng tích cực. Từ trước đến nay, Hiroko khi nào cũng cảm thấy bản thân bị dồn ép, nhưng giờ đây cô đã có thể thoải mái nhìn ra xung quanh. Khi tâm hồn thư thái, cô có thể nhìn thấy những thứ trước kia bản thân chưa hề chú ý tới. Chẳng bao lâu sau, một chuyện đã xảy ra, trở thành minh chứng tốt đẹp cho điều đó.

Việc phát triển phần mềm cho chuỗi cửa hàng được phẩm nộ diễn ra khá suôn sẻ và đã tiến tới giai đoạn thử nghiệm cuối cùng. Công việc của Hiroko là lập danh sách các hạng mục thử nghiệm và tạo dữ liệu giả để nhập vào làm mẫu. Bình thường công việc cứ rối tinh rối mù, nhưng lần này cô đã có thể nhanh chóng chuẩn bị dữ liệu giả chỉ trong mười hai phút để thử nghiệm.

Hiroko giao dữ liệu cho Tanaka để cậu ta nhập dần vào máy và kiểm tra tính năng của chương trình. Trong vài ngày qua, cô cứ dán mắt suốt vào màn hình máy tính như thế.

“Tại sao lại nhiều thế này chứ. Đâu có phải phần mềm ghê gớm gì cho cam.”

Y như dự đoán, Tanaka than vãn không ngừng. Hiện tại cậu ta còn để sót một vài lỗi, vậy mà lạ thay, không hiểu sao cậu ta vẫn nói năng trịch thượng được. Nhưng Hiroko cũng chẳng nổi cáu, chỉ nhẹ nhàng bỏ qua. Dù công việc có nhàm chán cô vẫn tập trung, chuyên tâm làm. Đó là điều mà cô dư sức thực hiện.

May mắn thay, việc chạy thử chương trình kết thúc vào ngày thứ tư mà không phát hiện ra vấn đề gì đáng kể.

“Ôi, mình đã được tham gia một cuộc thử nghiệm hoành tráng quá cơ.”

Tanaka nói với giọng uể oải quá mức.

“Lần sau chị làm ơn suy nghĩ thêm một chút về cách làm việc đi

nhé. Không phải cứ chạy thử nhiều là tốt đâu.”

Hiroko đáp “vâng, vâng” cho qua chuyện, đồng thời lướt qua một lần nữa định dạng của các dữ liệu giả đã được in ra cho chắc ăn.

Có gì đấy là lạ.

Nhìn vào những dãy số xếp thành hàng trên tờ giấy, cô cứ cảm giác có gì sai sai, nhưng đang định nói vậy với Tanaka thì cậu ta đã rời bàn làm việc tự lúc nào.

Với định dạng đó, nhìn một cái cô có thể thấy ngay được dữ liệu của cửa hàng trong vòng một tháng. Nhìn từng tờ một thì chẳng có điểm nào lạ cả. Nhưng Hiroko biết chắc trong bạt ngàn những dãy số đó, mình đã nhìn thấy một vài dãy giống y hệt thế ở một chỗ hoàn toàn khác.

Cô giờ lại chồng tài liệu và đối chiếu lần lượt với tờ giấy mình đang cầm trên tay. Thấy rồi. Tên cửa hàng khác nhau, tháng cũng khác nhau, vậy mà doanh thu sản phẩm lại giống hệt nhau. Nếu chỉ có một cặp số giống nhau như vậy, có lẽ còn có thể nói là ngẫu nhiên. Nhưng tới tờ giấy tiếp theo, cô lại thấy một dãy số y hệt. Một tờ nữa. Và một tờ nữa.

Đúng lúc ấy, Tanaka cầm chai nước ngọt có ga bước vào trong phòng.

“Chị làm cái gì thế? Tránh ra chỗ khác xem nào. Đây là chỗ ngồi của tôi cơ mà.”

Chắc cậu ta lại định chơi game đây mà. Nhưng khi được chỉ cho xem bốn năm tờ định dạng đã đánh dấu bằng bút đỏ, mặt cậu ta cắt không ra một giọt máu.

“Những cái này là sao thế?”

“Tôi không biết. Tôi chỉ nghĩ mấy dãy số này nhìn có vẻ không ổn

thôi.”

“Không phải lỗi tại dữ liệu chị làm sao...”

“Không biết khả năng các dãy số trùng lặp được như thế này là bao nhiêu phần trăm nhỉ?”

Hiroko nói.

“Tôi không thông minh đến độ tính toán cho ra được dữ liệu như thế này đâu.”

Nguyên nhân đơn giản là do lỗi lập trình. Phần mềm bị ảnh hưởng chỗ nọ chỗ kia, sửa lại không phải việc dễ dàng gì, nhưng bắt đầu làm từ bây giờ thì hăng còn kịp.

Vì là lỗi nếu không chú ý kỹ sẽ không thể nhận ra nên khả năng cao là sau khi bàn giao cũng sẽ không phát hiện và đem ra sử dụng. Có thể xảy ra trường hợp khi bị phát hiện thì khách hàng đã phải chịu thiệt hại và sẽ đòi công ty bồi thường. Suýt thì gay to.

Trong lúc ngồi sửa chữa phần mềm, mặt Tanaka vẫn tái mét. Cậu ta làm theo chỉ dẫn của Hiroko như một con rối, nhưng chỉ rời mắt ra một cái là cậu ta lại dờ dẫm như người bị mất hồn.

“Không cần lo đâu. Tôi sẽ không nói với sếp Shirosaki.”

“Tại sao?”

Tanaka hỏi, giọng ngạc nhiên.

“Cậu muốn tôi nói à?”

“Dạ không, không đời nào,” Tanaka lúng búng trong miệng.

“Thế thì tập trung vào sửa phần mềm đi. Lần này mà còn thất bại nữa là xong thật đấy.”

Khi đã biết được đại khái cách khắc phục lỗi, Tanaka khẽ cúi đầu trước Hiroko.

“Cảm ơn chị nhiều.”

Lần đầu tiên Hiroko được nghe những lời như thế từ miệng Tanaka. Không chỉ vậy, cậu ta còn nói tiếp.

“Trước nay đã làm nhiều chuyện không phải với chị, tôi xin lỗi.”

“Tất cả là nhờ công của Yasube đấy.”

Vào bữa cơm chiều, Hiroko kể cho Yasube nghe chuyện ở công ty. Cô cũng bắt đầu học theo Tomoya, gọi anh ta là Yasube.

“Tôi đã chơi rất đẹp. Ôi thoải mái quá.”

“Đúng là rất thoải mái khi chúng ta hoàn thành tốt bốn phần của mình. Dù công việc của cô Hiroko, dĩ nhiên không hiểu rõ.”

Yasube nói với vẻ không hứng thú cho lắm rồi đứng lên, đem đồ mà anh ta lấy trong tủ lạnh ra đặt trước mặt Tomoya đã ăn cơm xong.

“Uầy!”

Món bánh flan mà thằng bé hăm hờ dùng thìa múc như thể không nhìn được một giây nào nữa, tất nhiên không phải là bánh flan hiệu Pucchin. Ngày đầu Yasube còn cảm động khi nuốt miếng bánh hiệu Pucchin đến thế, vậy mà bây giờ đã có thể tự làm ra một chiếc bánh ngon hơn gấp mấy lần mua ở hàng. Màu sắc ấy, hương thơm từ caramel ấy, tất cả đều khác đến độ người ta còn phải lưỡng lự khi cùng gọi hai thứ đó là bánh flan.

Dạo gần đây, Yasube bắt đầu dốc sức làm đồ ngọt. Mời anh ta uống rượu mấy lần nên Hiroko biết, nhìn vậy nhưng anh ta không phải tạng người có tửu lượng cao, không thể nào độ nổi với Hiroko, người thời sinh viên được mệnh danh là “nữ hoàng tiệc tùng”. Chẳng biết có phải để bù lại tửu lượng còm cõi của bản thân hay

không mà Yasube vô cùng ham mê đồ ngọt, nhất là bánh kẹo kiểu Âu, thế nên việc anh ta bắt đầu tự tay làm bánh cũng là lẽ đương nhiên. Bánh quy và bánh bông lan thì khỏi phải bàn rồi, dạo gần đây anh ta còn bắt đầu dùng kem tươi và sô cô la để làm các loại bánh phức tạp hơn.

“Có vừa miệng cậu không?”

Tomoya chỉ khẽ lắc đầu như thể tiếc công phải trả lời, liên tục xúc từng thìa cho vào miệng. Yasube khẽ nhoẻn miệng cười.

“Chẳng phải anh Yasube cũng thích thú chuyện nội trợ hay sao?”

“Hoàn toàn không có chuyện ấy đâu.”

Yasube nhìn Hiroko chăm chăm như thể kinh ngạc lắm.

“Chẳng qua đó là bồn phận bỉ nhân phải hoàn thành thôi.”

“Nếu anh thấy vất vả quá, khi nào về sớm được tôi sẽ giúp anh.”

“Không cần thiết. Đây là việc của bỉ nhân. Nếu khiến cô Hiroko phải bận tâm thì đâu còn gọi là trả ơn nữa.”

Hiroko thầm cười gượng. Dạo gần đây, khi Hiroko mới chỉ định bước chân vào bếp thôi, Yasube đã biến sắc mặt và nhảy dựng lên rồi. Riêng về vấn đề này, sự trẻ con của anh ta còn quá cả Tomoya.

Nhưng việc Yasube nóng nảy như vậy cũng là có lý do cả. Chỉ nội chuyện sống ở đây như thế này đối với Yasube đã là to tát lắm rồi.

Yasube chẳng mấy chốc đã đến đây được hơn một tháng. Trong khoảng thời gian ấy, cuộc sống của Hiroko đã có nhiều chuyển biến theo hướng tích cực mà trước kia không ai ngờ đến, nhưng ngược lại, dự án tìm đường quay trở về Edo cho Yasube mãi chẳng thấy tiến triển gì.

Không phải do Hiroko lơ là nhiệm vụ. Chuyện đó lúc nào cũng

thường trực trong đầu cô, và cô luôn dong tai lên nghe ngóng âm thanh xung quanh. Đi đâu cô cũng cố gắng thay đổi đường đi, nỗ lực nâng cao khả năng tìm được manh mối. Ngoài ra Hiroko còn tìm kiếm những câu chuyện của “người đã có trải nghiệm”, vào ngày nghỉ cô tới những nơi đã xảy ra hiện tượng được cho là “thời gian trượt”.

Có lần, ba người cùng đi tới núi Phú Sĩ. Có rất nhiều địa điểm mang hơi hướng tâm linh nằm rải rác quanh khu vực núi Phú Sĩ. Dù nghĩ có lẽ hơi sai sai nhưng... biết đâu hồn ma chính là người từ thời đại khác đến cũng nên, Hiroko miễn cưỡng liên hệ hai thứ với nhau như vậy. Cô lái chiếc xe thuê tới gần chỗ rừng rậm. Nếu đi lạc thì mất cả chì lẫn chài, nên ba người họ vừa đánh dấu lên thân cây, vừa rụt rè tiến vào trong rừng. Chẳng mấy lâu sau, họ nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

“Ơ, tiếng gì thế?”

Hiroko nói, trống ngực đánh dồn dập.

“Con thấy nghe nó giống vù vù hơn là uỳnh đấy mẹ ạ.” Tomoya nhận xét.

“Nhưng cũng nghe na ná tiếng uỳnh mà nhỉ?”

“A, cô Hiroko ơ, đấy là...”

Lời cảnh báo của Yasube được đưa ra hơi muộn màng. Hiroko bước tới phía phát ra âm thanh, và thứ cô nhìn thấy khi vạch bụi tre ra là một tổ ong bắp cày to bằng đầu người. Cả ba cuống cuống quay đầu chạy.

Ngoài việc đó ra, chẳng còn sự kiện nào nổi bật. Thực sự là chẳng có gì. Càng tìm hiểu cô lại càng thấy hy vọng giảm dần. Nói thẳng ra, cô bắt đầu nghĩ có lẽ chẳng có cách nào tìm được con

đường xuyên về thời Edo nữa.

Nhưng vẫn còn một tia hy vọng duy nhất, đó là Yasube, người đến từ thời đại ấy hiện giờ đang ở đây. Mà kể cả thế, thì có khi nào con đường chỉ xuất hiện ở thời điểm ấy không?

Dù không phải vậy, nhưng nếu địa điểm đã thay đổi rồi thì biết làm sao đây? Con đường đã dịch chuyển đi đâu, và làm thế nào để tìm ra nó? Chẳng phải khả năng nơi đó không ở gần đây cũng rất cao hay sao? Giả dụ như không ở Tokyo, thậm chí không phải ở Nhật Bản thì sao? Nhỡ đâu nó lại mở ra ở những địa điểm không ngờ tới như Argentina, đất nước phía bên kia địa cầu, hay Bắc Cực, nơi gấu trắng đi lang thang? Thậm chí còn có trường hợp tệ hơn, ấy là không phải không gian, mà là thời gian đã bị lệch đi.

Câu hỏi này nối tiếp câu hỏi khác hiện ra trong tâm trí Hiroko. Dù cô lật giở lại chỗ tài liệu mình đã thu thập được, cũng không thấy trường hợp nào ghi nhận hiện tượng thời gian trượt xuất hiện hai lần ở cùng một địa điểm. Vậy nên không thể lần theo manh mối đó. Hay nói cách khác có tìm kiếm cũng chẳng thu được gì. Có tìm kiếm cũng vô ích, vậy mà cứ cố gắng như thế này liệu có phải uổng phí không? Chẳng thiếu lý do để cô bỏ cuộc. Để chừng cô còn nổi cơn nghi ngờ liệu thực sự Yasube có phải đến từ thời Edo hay không. Việc cố gắng vượt qua nỗi ngờ vực này còn tốn nhiều năng lượng hơn chuyện mày mò tìm kiếm nữa.

Bản thân Yasube vẫn nghiêm túc như mọi khi. Thế nhưng anh ta hẳn cũng mệt mỏi lắm rồi. Hiroko biết thỉnh thoảng anh ta thờ dãi trong góc bếp. Từ khi có thể tự đi xe buýt và tàu, anh ta mở rộng phạm vi tìm kiếm ra từng nhà ga một, đánh dấu chỗ mình đã đặt chân tới trên tấm bản đồ trống lớn bằng bút lông đỏ. Phạm vi bán kính bốn, năm ki lô mét quanh khu chung cư chẳng mấy chốc đã đồ

rực lên. Vòng tròn đỏ ở giữa ngày qua ngày lại mở rộng thêm nhìn tựa như vết máu loang lỗ.

Thế nên, khi Yasube tìm thấy niềm vui nhỏ bé trong việc làm bánh, phải nói đó là một chuyện rất tuyệt vời. Nếu trêu chọc anh ta chắc sẽ bị trời phạt mất. Nói gì thì nói, cả hai mẹ con Hiroko và Tomoya đều được hưởng lợi từ việc đó.

Ngoài làm bánh, Yasube còn có một thú vui không thể không nhắc đến nữa.

Trước đây Yasube bật ti vi lên cũng chỉ để xem chương trình nấu ăn, nhưng dạo này anh ta còn thành người hâm mộ phim truyền hình cổ trang. Một điều rất giống với tính cách Yasube, ấy là anh ta đều đặn mỗi ngày cùng xem ti vi với Tomoya đúng một tiếng, nhưng trong một tiếng đó kiểu gì cũng phải có bộ phim *Tướng quân khiêm nhường* mà Yasube yêu thích.

Tướng quân khiêm nhường cũng là bộ phim đầu tiên anh ta xem. Hiroko tò mò không biết phản ứng Yasube sẽ thế nào, nên đã thu tập phim được chiếu lại vào buổi chiều rồi cho anh ta xem.

“Ôi!”

Khi xuất hiện cảnh Matsudaira Heiji khoác áo haori đính huy hiệu thực quỳ*, cưỡi bạch mã chạy trên bãi cát phía sau nhan đề, Yasube trở mắt ra.

“Tướng quân, có phải tướng quân đó không? Ở đây cũng có tướng quân sao?”

Yasube nín thở nhìn chăm chăm vào màn hình, nôn nóng hỏi dồn Hiroko đang đi lại phía mình, “Ngài ở đâu? Cô có biết tướng quân đang ở đâu không?”

“Không phải đâu, anh Yasube nhầm rồi. Rất tiếc phải nói với anh

đây chỉ là diễn thôi. Diễn viên này đang đóng vai tướng quân. Đây này, anh nhìn kỹ xem.”

Nói đoạn cô chỉ vào mỗi nỗi tóc giả thấp thoáng lộ ra trên đầu Matsudaira Heiji khi ông ta được quay cận cảnh.

“Vậy ư. Giờ cô nói vậy bĩ nhân mới thấy, quả là một vị tướng quân rất điển trai.”

Hai bờ vai của Yasube chùng xuống thất vọng. Hiroko vội nói.

“Nhưng mà nhé, điều này cho thấy người hiện đại chúng tôi vẫn rất quan tâm tới thời Edo. Chính vì thích tướng quân và samurai, nên người ta mới nhọc công hóa thân thành các nhân vật thời kỳ đó, còn dựng bối cảnh y hệt để làm phim nữa. Anh có hiểu không?”

Yasube khẽ gật đầu và quay về phía màn hình, nhưng phim vừa mới bắt đầu anh ta lại kêu lên những tiếng kỳ cục.

“Tướng quân, tại... tại sao ngài lại đặt chân tới nơi phường buôn bán, lại không có hầu cận...”

“Đôi khi tướng quân cũng giả dạng thành một hatamoto bình thường đấy.”

“Tướng quân không đời nào lại đi làm những việc đáng hổ thẹn như vậy.”

“Thì tôi đã nói đấy là diễn thôi mà.”

“Kể cả có diễn đi chăng nữa. Tướng quân đáng tôn kính là vậy... quả là vô phép tắc.”

“Anh cứ nghĩ xem, thế trông Yoshimune* lại gần gũi với thường dân hơn đấy chứ.”

“Sao cô dám gọi thẳng tên tướng quân!”

Hiroko rút cổ lại. Từ lúc đó Yasube phàn nàn không ngớt.

“Nơi này là Sở Phụng hành ư? Nhìn y hệt như một ngôi chùa vậy.”

Cảnh được quay ở chùa thật nên biết làm sao bây giờ.

“Gác vườn chứ có phải nghệ nhân nhào lộn đâu? Mà kể cả nghệ nhân nhào lộn đi chẳng nữa cũng không thể bay từ cây nọ sang cây kia như vậy được.”

Đương nhiên rồi.

Sau đó anh ta liên tục chỉ ra từng chi tiết, ví dụ như, quan phụng hành mà đi nói chuyện trực tiếp với tuần cảnh thì có chút kỳ cục, hay hoa văn kimono kia phổ biến ở sau thời Yoshimune cơ. Cuối cùng Yasube nhận xét rằng các cô gái lâu xanh đẹp quá mức cần thiết.

Quả thật dù là học giả cỡ nào cũng không có cơ hội vượt mặt được Yasube. Anh ta là chứng nhân duy nhất của thời Edo ở Nhật Bản. Chắc chắn bộ phim đối với Yasube sẽ rất những điều anh ta thấy vô lý. Phim đã sử dụng dài tập trên kênh NHK có lẽ sẽ đỡ hơn chăng.

Nhưng dù phê bình, Yasube vẫn rất hứng thú với bộ phim.

Một viên quan thông đồng với phường buôn bán bất lương. Tay thuộc hạ bị giết khi định tố cáo việc làm sai trái ấy, ái thiếp của anh ta liêu mình báo thù cũng bị bắt giam, sinh mệnh mong manh như ngọn đèn trước gió.

Bỗng chén rượu hai kẻ gian đang uống bị hất văng ra. Mũi dao nhọn hoắt cắm vào cột nhà.

Khi tiếng nhạc như đã hện nổi lên, hai tay Yasube nắm chặt lại thành nắm đấm, mắt không hề chớp, Hiroko còn nghe anh ta khẽ la lên “Tướng quân”. Trong suốt trận đấu kiếm, tay phải của Yasube

cử động theo từng đường kiếm của Matsudaira Heiji, vung sang trái rồi lại sang phải. Cùng với lời thoại “Trừng phạt!” kinh điển, tên chủ mưu ngã xuống, Matsudaira Heiji lặng lẽ đút kiếm vào bao. Huy hiệu lá thực quỳ được ánh trăng chiếu vào, sáng lấp lánh.

Phùuu, Yasube thở dài thườn thượt.

“Cũng không tệ lắm nhỉ?”

Hiroko thăm dò vẻ mặt của Yasube và thử hỏi. Cuối cùng anh ta cũng định thần lại, quay sang nhìn Hiroko rồi khẽ gật đầu. Có lẽ anh ta đang cố che giấu sự phấn khích của mình.

“Không ngờ cũng có nhiều thứ đáng xem.”

“VẬY Ờ, MAY LÀ ANH THÍCH.”

Sau đó, Hiroko nói cho Yasube biết giờ chiếu phim buổi chiều. Lúc đầu cô nghĩ, đang bế tắc trong việc tìm được đường hầm xuyên thời gian, vậy mà lại cho Yasube xem phim cổ trang gợi nhớ lại thời Edo, có khi còn làm anh ta thêm buồn. Nhưng bây giờ nhìn đầu DVD được đặt giờ thu phim chuẩn đến từng phút vào những ngày Yasube bận rộn không có thời gian xem, Hiroko nhận ra rằng bộ phim đã trở nên không thể thiếu trong thời gian biểu hằng ngày của anh ta. Thậm chí cô còn nghĩ anh ta đã hâm mộ luôn cả Matsudaira Heiji. Ngay đến “bài thể dục khiêm nhường” có vẻ hơi bị quá đà, Yasube cũng thực hành rất sung sướng.

Khi Hiroko ngược mắt lên, Yasube đã ăn xong và lui vào trong bếp tự bao giờ. Tomoya bưng chiếc đĩa sạch bong tới cho Yasube.

“Dọn dẹp xong rồi bỉ nhân sẽ đọc sách cho cậu nghe.”

Để ý thấy Hiroko đang nhìn, anh ta nói: “Cô Hiroko đừng bận tâm, cứ từ từ dùng bữa.”

“À, còn nữa. Bỉ nhân nghĩ đã đến lúc cậu Tomoya nên đọc *Luận*

ngữ.”

“Vậy cũng tốt, nhưng cứ từ từ hẵng cho nó đọc. Ở đây còn mấy ai đọc cuốn đó đâu.”

“Vậy ư.”

Yasube lẩm bẩm về tiếc nuối.

Cứ như thế, mùa thu về mỗi lúc một rõ nét hơn. Hiroko thầm ước sao ít nhất thì việc phát sóng lại bộ phim *Vị tướng khiêm nhường* sẽ không kết thúc. May sao còn lâu mới chiếu xong, hiện giờ chưa có gì phải lo lắng.

Nhiệt huyết trong việc làm đồ ngọt của Yasube cứ ngày một tăng lên. Hiroko trang bị luôn máy xay và khuôn làm bánh, còn để anh ta tự do mua nào Cointreau*, nào xi rô Grenadine*, toàn những nguyên liệu cô chưa nghe tên bao giờ.

Thành quả đạt được cũng xứng với khoản đầu tư đã bỏ ra. Bánh làm nhiều quá, hai mẹ con Hiroko ăn không hết nên cuối tuần cô quyết định mời cả nhà Hiraishi sang ăn cùng.

“Chồng em hôm nay lại chơi golf chị ạ.”

Yoshie một tay bế em bé, một tay xách chiếc xe nôi đã được gấp gọn, cùng bé Yuuki bước vào nhà. Hai mẹ con cùng khụt khịt mũi cảm thán “Trời ơi thơm quá đi thôi.”

“Anh Yasube làm bánh à, nhìn bề ngoài chẳng ai tưởng tượng được nhỉ.”

Yoshie thì thầm. Hiroko đáp: “Nhưng mà ngon đáo để đấy. Có khi em phải ngạc nhiên ấy chứ.”

“Anh ấy vẫn chưa tìm được việc hả chị?”

Hiroko đã giải thích với Yoshie và những người đã gặp Yasube,

rằng anh ta lên Tokyo để tìm việc.

“Tình hình kinh tế nói là đã hồi phục rồi nhưng cũng không dễ gì có việc làm chị nhỉ. Mà anh ấy có bằng cấp gì không?”

Trong lúc Hiroko đang ậm ừ thì mọi người cùng tiến vào phòng khách. Yoshie và Yuuki đều ngạc nhiên đến ngây người.

“Không phải chứ.”

“Uầy, đã ghê!”

Chừng mười loại bánh khác nhau được bày kín trên bàn ăn làm Hiroko liên tưởng tới những kệ đựng đồ tráng miệng trong nhà hàng ba sao. Mà không hẳn, thực ra cô mới chỉ nghe người ta kháo nhau thế chứ chưa được tự mình trải nghiệm lần nào, nhưng chắc là giống như thế này.

“Cảm tạ các vị đã không quản đường xa tới đây.”

Đứng cạnh bàn ăn, Yasube cầm dao và xẻng xúc bánh sẵn sàng phục vụ.

“Không rõ có hợp khẩu vị hay không, nhưng xin mời tự nhiên chọn món các vị thích.”

Tomoya và Yuuki đòi tất cả mọi thứ. Hai mẹ ban đầu chỉ kiềm chế ăn một nửa, nhưng về sau lại lấy cớ ném thử và ăn luôn cả chỗ còn lại. Đến em bé cũng ăn ngon lành, kem dính đầy quanh miệng và những đầu ngón tay.

Trà đen được phục vụ kèm với những chiếc bánh nướng nhỏ xíu. Quả nhiên, vừa cầm bánh cho vào miệng, Yoshie đã nói, mặt nhăn lại.

“Anh Yasube mở tiệm được đấy.”

“Đa tạ vì lời khen.”

“Tôi không nịnh đâu.”

Vẽ mặt của Yoshie rất nghiêm túc.

“Không thì phí lắm đây.”

Chuyện xảy ra vào một ngày đầu tháng Mười một.

Hôm đó, Hiroko chạy việc bên ngoài từ sáng, đến giờ nghỉ trưa mới quay về công ty. Bước vào văn phòng, cô thấy tầm năm sáu người túm tụm trước bảng thông báo. Đang định liếc nhìn xem có chuyện gì thì Tanaka Motohiko đứng trong đám đông, nhác thấy Hiroko liền dịch ra nhường chỗ.

“Cái này chẳng phải quá phù hợp với chị Yusa hay sao?”

Hiroko nhìn lên bảng tin, hóa ra đó là thông báo về khóa tập huấn do công ty phần mềm tổ chức nhằm nâng cao trình độ cho kỹ sư hệ thống. Sau ba ngày tập huấn có thể thi lấy bằng kỹ sư cao cấp. Thêm vào đó, Eaton sẽ hỗ trợ phí tham gia cho những nhân viên mà công ty cử đi.

Đối tượng của đợt tập huấn lần này là những kỹ sư đã có hai, ba năm kinh nghiệm, vừa khớp với Hiroko. Nghĩ đến khả năng thăng tiến trong tương lai, Hiroko cũng muốn có được tấm bằng này.

“Nhưng mà không được đâu.”

“Tại sao vậy?”

Mặt Tanaka thoáng vẻ tiếc nuối. Cảm thấy mắc nợ Hiroko rất nhiều về vụ việc hôm nọ, từ sau đó cậu ta làm việc chăm chỉ cần mẫn đến độ tưởng chừng như đã lột xác thành người khác. Và một điều Hiroko không ngờ tới, chính là cậu ta bắt đầu chủ động hỗ trợ cô trong công việc, nhiệt tình lập trình. Nhờ vậy mà dự án mới cũng

tiền triển suôn sẻ đến nỗi Hiroko cứ cảm thấy hơi rợn gai ốc.

“Tập huấn ở tận Yokohama, nếu đến tận sáu giờ mới được về thì có cỗ nào cũng không kịp giờ đón con.”

“Chị không nhờ em họ chị được sao?”

Hiroko cứ ngỡ mình nghe nhầm. Sao Tanaka lại biết về Yasube nhỉ.

Khi cô hỏi dồn, Tanaka tỏ ra ngạc nhiên nhưng vẫn giải thích “Ngày hôm qua, ở bệnh viện...”

Khoảng hai tuần trước, Eaton tổ chức khám sức khỏe cho nhân viên, riêng Tanaka được yêu cầu chụp X quang với chất bari nên phải tới bệnh viện được chỉ định ở Odaiba. May sao kết quả không có gì đáng lo ngại. Nhưng y tá trực ca ở bệnh viện lại là Yoshie, nhìn thấy tên công ty trên thẻ bảo hiểm trùng với tên chỗ làm của Hiroko nên sau đó hai người đã trò chuyện khá nhiều.

“Nghe bảo em họ chị thú vị lắm hả? Mới gặp gần đây thôi nên chắc anh ấy vẫn còn ở cùng hai mẹ con chị Yusa, chị y tá ấy nói thế mà.”

“Đúng là có ở đây thật nhưng mà...”

“Thế thì tham gia tập huấn đi.”

Lần này là một giọng nói từ phía sau lưng Hiroko. Khi quay đầu lại, Shirotsuki Atsushi đã đứng đó tự bao giờ.

“Cô Yusa nghĩ việc này là bất khả thi, nhưng thời điểm bây giờ rất phù hợp, cô công nhận vậy không? Cơ hội thế này chắc chắn không dễ gì có lại lần nữa đâu, cô hãy đi đi.”

Giọng điệu Shirotsuki nghe như thể muốn nói “đừng có ậm ừ gì nữa”. Sếp đã để mắt tới sự tiến bộ gần đây của Hiroko, chắc cũng có ý muốn khen thưởng. Không thể nào từ chối thẳng thừng được.

Tâm trạng cô chùng xuống khi nghĩ đến chuyện phải thông báo điều này cho Yasube biết. Không phải vì cô nghĩ anh ta sẽ khó chịu. Chính anh ta là người đã vài lần đề nghị tự mình đi đón Tomoya. Thế nhưng chỉ riêng việc đó cô chưa hề nhờ vả Yasube lấy một lần.

Thú thực Hiroko vẫn còn e dè việc chủ động để Yasube tiếp xúc với người khác. Nhưng ngoài ra cô vẫn còn một suy nghĩ, dù mơ hồ thôi, nhưng với Hiroko đó là dòng suy nghĩ nhất định cô phải giữ lấy. Nếu trông cậy vào Yasube đến mức ấy, sẽ có điều gì đó thay đổi từ gốc rễ, không thể quay về như trước kia được nữa.

“Xin cô cứ đi đi.”

Sau khi Hiroko giải thích tình hình, như dự tính, Yasube đồng ý ngay với vồn vện hai câu nói.

“Đó là việc liên quan đến bốn phận, hơn nữa nếu không liên tục mài giũa bản thân thì sẽ có lỗi với các đồng nghiệp trên.”

“Tôi không hẳn làm việc vì lợi ích của công ty đâu.”

“Đã được nhận lương bổng thì dù phục vụ cho tướng quân hay công ty cũng như nhau cả. Chăm lo cho cậu Tomoya là bốn phận của bề tôi. Bề tôi đảm bảo sẽ không phạm sơ suất nào, xin cô Hiroko đừng lo lắng.”

Quả thật vào ngày Hiroko phải tham gia tập huấn, Yasube đi đón Tomoya rất chu đáo. Anh ta có vẻ bồn chồn, hỏi hết cái nọ đến cái kia, tỉ dụ như không biết mặc chiếc quần jeans thường ngày đến trường mẫu giáo có được không, có cần tặng quà cho các cô giữ trẻ hay không. Khi được bảo rằng cứ đi bình thường thôi, anh ta có vẻ không hài lòng. Nhưng cuối cùng Yasube vẫn diễn rất đạt vai người em họ của Hiroko từ trong quê ra, hiện đang ở nhờ hai mẹ con và nghề nghiệp không ổn định, anh ta cũng không hề mắc lỗi

trong ứng xử. Dạo gần đây, khi cần thiết anh ta đã có thể xoay sở nói chuyện bằng ngôn ngữ hiện đại. Thế nhưng, có những chuyện sau này diễn ra y như dự đoán của Hiroko.

Tuần kế tiếp sau khóa tập huấn, Hiroko bỗng nhiên phải làm thêm giờ, không từ chối được. Tuần sau nữa, cô lại phải tham gia các buổi giới thiệu sản phẩm từ lúc chiều muộn để tiện cho khách hàng, rồi cứ thế bị đẩy đi tiếp khách. Eaton đã xuất sắc trúng được công việc đó, Hiroko lập tức được chỉ định phụ trách dự án tập hợp bốn nhân viên cấp dưới. Hạn là trong năm nay.

Từ sau đó, Hiroko không thể rời công ty đúng giờ được nữa. Về nhà lúc chín, mười giờ đã thành chuyện thường với cô, khi trễ quá còn phải bắt taxi. Những lần về nhà lúc Tomoya còn thức trở nên hiếm hoi, chỉ trong thời gian ngắn đến bản thân Hiroko cũng không hiểu nổi tại sao nữa.

Cô cứ cảm thấy có gì đó là lạ...

Hiroko bây giờ tham công tiếc việc đến mức không gặp nổi con mình. Trong khi đó Yasube ngày qua ngày tất bật với việc nội trợ.

Cô nhận thấy chuyện này quả thật rất hiếm, nhưng nếu bỏ qua việc vai trò nam nữ trong gia đình bị đảo ngược, cuộc sống hiện giờ của ba người trong nhà Hiroko rất phù hợp với tiêu chuẩn của xã hội. Dù tất nhiên cô chẳng hề nghĩ việc không gặp nổi con có gì tốt đẹp. Điều này quả thật không tự nhiên, là tình trạng lệch lạc.

Thế nhưng cũng có những điều mà chỉ khi bận rộn cô mới nhận ra được.

Rằng công việc đúng là rất thú vị. Và rằng cũng có những lúc để làm tốt công việc, cô không thể chu toàn việc nhà.

Làm việc nghiêm túc, hiệu quả trong giờ hành chính, thời gian

còn lại dành cho việc riêng. Nghe thật lý tưởng. Nhưng hiện thực đâu được như thế.

Đưa nguyện vọng của khách hàng vào trong hệ thống như thế nào? Nếu không thể thỏa mãn được tất cả, điều kiện nào nên được cắt bỏ? Và để bù lại, tính năng nào nên được bổ sung? Không phải cứ nghĩ ngợi vài tiếng là câu trả lời sẽ tự động xuất hiện. Ngược lại, sau khi vắt óc nghĩ mãi mà chẳng đem lại kết quả gì, ý tưởng lại nảy sinh vào lúc không ngờ đến nhất. Không còn cách nào khác phải bình tĩnh chờ đợi khoảnh khắc ấy. Hơn nữa Hiroko cũng không làm việc một mình. Thuyết phục khách hàng, đàm phán với cấp trên. Để thành công trong chuyện phối hợp với những đối tác khó khăn, thực sự việc kiên nhẫn chờ đợi là rất quan trọng. Với một công việc như vậy, cô khó lòng có thể sắp xếp thời gian biểu để tới đón con ở nhà trẻ mỗi ngày vào một khung giờ cố định.

Đồng thời làm tốt cả việc cơ quan lẫn việc nhà là một điều bất khả thi. Sự thật mất lòng nhưng quả đúng như vậy. Có thể nếu là người có tài năng xuất chúng thì sẽ khác, như bà Hillary Clinton chẳng hạn. Thế nhưng với người thường, chuyện đó là hoàn toàn không thể. Có lẽ đã đến lúc thế giới này cần phải thay đổi, nhưng dù vậy đi chăng nữa, đây mới chính là thế giới Hiroko đang sống.

Trong phòng lớn chỉ còn lác đác vài người. Hầu hết là nhân viên thuộc nhóm Hiroko đang phụ trách. Trong tiếng gõ bàn phím lách cách thỉnh thoảng lại xen lẫn tiếng ô tô chạy bên dưới tòa nhà, làm xáo động bầu không khí nhuộm ánh xanh của đèn huỳnh quang.

“Chị Yusa này!”

Tanaka tới gần chỗ Hiroko và đưa đĩa cho cô. Cô cài vào máy tính của mình.

“Nếu để nút bấm ở đây, chẳng may chuột dịch đi một chút sẽ ấn

nhằm phải nút khởi động lại đây, cậu công nhận không?”

“Công nhận.”

Hiroko sau đó còn chỉ ra thêm vài lỗi nữa. Tanaka ghi chú lại từng điểm một, rồi cầm đĩa quay về bàn làm việc của mình. Không biết đến mấy giờ mới sửa xong nữa. Nhưng nếu bây giờ Hiroko về trước, liệu cậu ta sẽ nghĩ thế nào nhỉ. Sự tin tưởng họ đã vất vả xây dựng có lẽ sẽ lại trở nên xa cách. Nhưng ngược lại, cảm giác tự hào khi có thể truyền đạt ý nghĩ của mình cho đồng nghiệp, đoàn kết cùng hướng về một mục đích, quả không gì có thể thay thế được.

“Chắc phải lúc nữa tôi mới về được. Anh cứ ngủ trước đi nhé.”

Cô bấm tin nhắn. Dạo gần đây, cô để Yasube sử dụng điện thoại di động. Hiroko cứ nhấn thế, dù biết Yasube nhất định vẫn thức đợi cô về.

Tháng Mười hai năm đó, Hiroko đã trải qua khoảng thời gian bận rộn nhất từ trước đến nay, nếu tính cả lúc làm việc ở công ty cũ. Từ trung tuần đã có chỗ nọ chỗ kia mời ăn tiệc cuối năm, ngày ngày cứ tiệc xong cô lại trở về công ty, đến nghỉ ngơi cuối tuần cô cũng bỏ hết để tiếp tục làm việc. Cuối cùng cô cũng kịp xoay sở hoàn thành dự án vào ngày hai mươi tám. Giao bản chạy thử suôn sẻ cho văn phòng đối tác xong, Hiroko mệt bã, người như muốn rũ hết cả ra, nhưng cùng với đó là cảm giác hoàn thành được mục tiêu trào dâng khiến cô suýt bật khóc, phải cuống quýt chạy vào nhà vệ sinh. Chỉnh xong lớp trang điểm, Hiroko bước ra ngoài thấy mọi người trong đội đã đứng dàn hàng trên hành lang đợi mình. Khi cô cảm ơn các thành viên thì mọi người lại vỗ tay, thế là Hiroko chẳng để ý gì đến tất cả đang nhìn mình, cứ thế òa lên khóc ngon lành.

Hiroko có nghĩ ngợi đôi chút, nhưng cuối cùng vẫn quyết định về Gifu ăn Tết như mọi khi. Từ khi ly hôn tới giờ năm nào cô cũng về đó, năm nay cũng nên cứ vậy mà làm. Đương nhiên Hiroko phải nhờ Yasube trông nhà giúp, chỉ dắt Tomoya về thôi. Nếu cả Yasube đi cùng sẽ nảy sinh nhiều rắc rối. Cô mua di động cho Yasube, tới nay cô vẫn không cho anh ta nghe điện thoại bàn cũng là để phòng ngừa trường hợp ba mẹ cô gọi điện tới.

Từ Tokyo về Gifu, đi bằng cả tàu siêu tốc lẫn tàu thường mất khoảng chừng bốn tiếng. Lúc giới thiệu với người khác rằng Yasube là người em họ ở trong quê ra, cô lấy cớ quê mình ở vùng sâu vùng xa nên anh ta nói giọng địa phương, nghe nói đi thêm chút xíu không chừng gặp cả gấu mèo, nhưng thực ra đó là một thị trấn khá lớn.

Ba Hiroko tới ga để đón hai mẹ con. Khi cô và Tomoya nhận ra xe ô tô của nhà mình tiến lại gần, ông cũng nhìn thấy hai người và bước ra khỏi xe.

“Con cảm ơn ba nhé.”

“Có gì thay đổi không con?”

“Chắc chỉ có việc công ty càng ngày càng bận thôi.”

Lòng có chút bồn chồn, nhưng Hiroko vẫn gượng cười.

“Ồ.”

“Nhân viên cấp dưới nhiều hơn, cũng vất vả ba ạ.”

“Vậy hả,” ba cô đáp, đoạn cúi xuống bắt chuyện với Tomoya: “Sắp thành học sinh tiểu học rồi đấy nhỉ.”

“Tiểu học là chỗ thế nào hả ông?”

“Là chỗ học được nhiều lắm. Học tính này, quốc ngữ này. Học toàn những điều cần thiết để trở thành người lớn.”

Nói đoạn, ông đứng thẳng dậy mở cốp xe. Cô vừa định nói “Ba để con”, tay ông đã cầm hành lý của Hiroko. Sau khi nghỉ hưu ở tòa thị chính, đến tận hai năm về trước ông vẫn còn làm việc bán thời gian, đến nay đã sáu mươi tư tuổi nhưng khó có thể nhận ra dấu hiệu tuổi già nơi ông, rất ra dáng người Nhật thời nay. Hiroko cảm tạ trời đất vì ông vẫn chưa một lần ốm nặng.

Khi cô đang thơ thẩn nhớ tới cảnh vật Tokyo, chiếc xe đã về đến nhà sau khi chạy khoảng mười phút trên con đường rất thưa thớt nhà dân. Căn nhà được xây mới hồi Hiroko còn học cấp hai, nên từ khi cô và em trai ra ở riêng, về căn bản ngôi nhà vẫn được sử dụng như thế. Nhìn thấy bếp và phòng khách được xây tách biệt, Hiroko bồi hồi nhớ lại ngày xưa.

Người mẹ năm nay đã năm mươi chín tuổi của Hiroko đang bận bịu dưới bếp. Nếu Yasube ở đây, chắc hẳn anh ta sẽ sáng mắt lên lao vào học cách chế biến các món ăn ngày Tết, trong đó có cả món bánh mochi trắng mỏng vốn là đặc sản truyền thống dịp năm mới của vùng này. Tưởng tượng đến bộ dạng ấy Hiroko bỗng thấy buồn cười. Mẹ Hiroko thì ngay từ đầu đã không trông mong cô giúp chuyện bếp núc, chỉ bảo cô: “Thôi con đi nghỉ đi”. Nhưng Tomoya cứ chạy đến lăng xăng giúp bà.

“Con cái bắt buộc phải giúp!”

“Ôi, nói năng đĩnh đạc quá nhỉ.”

“Đúng đấy mẹ, dạo này Tomoya ra dáng lắm.”

“Thế thì phải để cháu làm thôi.”

Mẹ cô cười và giao cho hai mẹ con Hiroko nhiệm vụ nhào bột để làm vỏ bánh mochi trắng mỏng. Tomoya vật lộn với bột trong bát đến toát cả mồ hôi và được bà khen ngợi.

“Có vẻ gì đấy người lớn hẳn nhỉ, mẹ cảm giác thế.” Nghe mẹ nói vậy, Hiroko cũng thấy tự hào. Cùng lúc ấy cô lại thấy tiếc vì mẹ cô không được gặp Yasube.

Nhưng đương nhiên Tomoya mới là người bồn chồn muốn nói về Yasube cho mọi người hơn cả.

Trước khi xuất phát, cô đã dặn dò thằng bé kỹ lưỡng, nhưng nó không thể hiểu tại sao không được nói nên vẫn vô cùng bất mãn.

Ngày đầu năm mới, gia đình cậu em Hiroko giờ đang làm việc tại một công ty bảo hiểm ở Gifu về thăm ba mẹ. Cậu ta nhìn Tomoya về đề phòng: “Đừng có nài cậu chơi trò máy bay vù vù với cháu đấy nhé.”

“Cậu không phải lo đâu. Đã có người chơi trò đấy với cháu rồi. Chú ấy khỏe lắm.”

“Hử? Thế tốt quá rồi còn gì.”

May mắn thay, cậu em Hiroko trước nay thuộc kiểu người vô tư nên không tra hỏi gì thêm, nhưng Hiroko cũng được một phen hú vía.

Lại còn có chuyện như thế này nữa.

“Ông ơi, ông có biết chỗ nào phát ra tiếng uỳnh không ạ?”

Bị hỏi đột ngột, ba cô hẳn bối rối lắm.

“Uỳnh ấy hả? Nghe như thủ đô Vienna của Áo ấy nhỉ.”

“Không phải đâu. Ở Edo ấy ông, cháu muốn tới Edo.”

“Mẹ nghĩ là ông cũng không rõ lắm đâu con ạ.”

Hiroko vội cắt ngang, nhìn Tomoya cảnh cáo. Thằng bé lè lưỡi ra với vẻ mặt “à phải rồi”, cuối cùng cũng chịu dừng chủ đề đó.

Em trai Hiroko có hai đứa con, đứa lớn là gái, đứa nhỏ là trai.

Tomoya lớn nhất, nhưng ba đứa trẻ khi gặp nhau liền tíu tít nô đùa, chạy đuổi nhau vòng quanh nhà.

“Kể ra Tomoya có đứa em thì hay biết mấy.”

“Nó lên tiểu học rồi chắc vất vả lắm đây.”

Ba mẹ còn khỏe nên thỉnh thoảng vẫn có chiều hướng đối xử với Hiroko như thể cô còn bé lắm. Ông bà lo cho đứa con gái một mình nuôi con nơi đất khách quê người.

“Không sao đâu. Ba mẹ nhìn xem, thằng bé đã cứng chạc thế kia rồi cơ mà. Nhàn hơn nhiều hồi hăng còn ẵm ngửa. Nó cũng chẳng mấy khi ốm đau gì.”

“Kể cả thể đi chẳng nữa. Trẻ con càng ngày càng khôn, chẳng thể nào ngây thơ mãi được đâu. Cha mẹ không đủ, đến trường thể nào nó chẳng bị trêu chọc.”

Không cần về đến tận Gifu mới biết ba mẹ Hiroko mong cô tái hôn lắm. Chuyện con gái mình tối ngày bù đầu vào công việc với ông bà chẳng có ý nghĩa gì. Tuy ông bà không thuyết giáo kiểu phủ đầu Hiroko nhưng vậy thôi cũng khiến cô thấy áp lực.

Hiroko những muốn nói, hiện giờ mẹ đơn thân chẳng phải hiếm hoi gì nữa. Thực ra đã bao nhiêu lần cô to tiếng phản biện lại như vậy, nhưng năm nay hơi có chút khác biệt. Cô thầm cho rằng những lời ba mẹ nói chẳng có căn cứ gì nhưng vẫn im lặng lắng nghe. Mà không hẳn, tâm trí cô đã bay tới một nơi xa lắm.

Yasube không biết bây giờ đang làm gì nhỉ.

Có lẽ anh ta vẫn rong ruổi khắp các con phố, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh “uỳnh” ấy? Chắc chắn là vậy rồi. Đó là điều đứng đầu trong danh sách những thứ bắt buộc anh ta phải làm. Không phải lau nhà hay làm bánh ngọt.

Nhưng nếu đúng vậy thì cô cũng thấy hơi buồn. Cô cảm giác như mình cũng muốn Yasube buồn theo vậy. Hiroko mong anh ta nghĩ về hai mẹ con, giống như hiện giờ cô đang nghĩ về anh ta.

Khi kỳ nghỉ còn đúng một ngày, Hiroko quyết định trở về Tokyo.

“Vậy à. Đẳng nào cũng đã nghỉ rồi, cứ đến sát ngày hăng về có phải hơn không.”

Nghe mẹ nín kẻo, cô lấy cớ phải chuẩn bị công việc rồi gói ghém hành lý.

“Mẹ nói thật đấy, công việc vất vả nhưng phải cố giữ gìn sức khỏe con nhé.”

Cô đút bọc bánh mochi tráng mỏng mẹ đưa vào túi và nói: “Con cảm ơn mẹ ạ.” Ba cô chẳng nói gì, lẳng lặng cho túi vào trong xe.

Và thế là Hiroko đã dành ra được một ngày nghỉ ở Tokyo để hai mẹ con cùng Yasube đi chơi ở Ueno.

“Ồ!”

Dù dạo gần đây, Yasube đã không còn tỏ ra ngạc nhiên về hầu hết những thứ xung quanh nữa, nhưng lúc này anh ta lại bất giác kêu lên đầy thích thú.

“Bỉ nhân đã từng thấy trong tranh, nhưng đến mức như thế này thì...”

Yasube tròn mắt trước cảnh tượng chú voi quần vùi quanh trái táo nhỏ rồi đưa lên miệng ăn.

Thực ra đây là lần đầu tiên Hiroko đưa anh đi chơi ở một nơi như thế này. Cách đây ít lâu, cô đã tạm dừng hoạt động điều tra cuối tuần dù thấy tội lỗi đôi chút. Nhưng Yasube toàn đi ra ngoài một mình nên cũng chẳng có cơ hội nào.

Song hôm nay, Hiroko lấy có thay đổi không khí, nhất quyết rủ Yasube đi sở thú. Thật ra cô cũng cho rằng việc thay đổi không khí là quan trọng, nhưng mục đích của Hiroko không chỉ có vậy. Cô muốn xác minh một điều, dù chính cô cũng không biết rõ mình muốn xác minh cái gì.

Có vẻ như tới sở thú là một lựa chọn đúng đắn. Nếu nói lý do tại sao, thì chắc là bởi sở thú không phải điểm đến được ưa chuộng vào giữa mùa đông nên không nhiều khách lắm, có thể thư thả nhìn ngắm các con thú. Trong khi thời tiết lại khá ấm áp, không phải lo gì về chuyện rét buốt. Từ cuối năm tới giờ, ngày nào Yasube cũng băn khoăn: “Có thật đã mùa đông không vậy”, còn áo khoác thì cứ để nguyên không đựng tới.

Ngoài voi ra, Yasube còn trầm trồ ngạc nhiên trước những loài động vật ăn cỏ kích thước đồ sộ như hươu cao cổ và hà mã, rồi phá lên cười khi nhìn thấy những cử chỉ y hệt người của khỉ đột và tinh tinh. Nghe bảo anh ta đã quen nhìn những loài động vật hoang dã trong tranh cổ của Trung Quốc, nhưng từ lâu lắm rồi vẫn muốn được ngắm chúng ngoài đời. Trong số đó có con hổ. Anh ta hỏi “Có hổ không cô?”, nên ba người dắt nhau tới trước chuồng hổ. Yasube rướn người lên ngó, hệt như đứa trẻ xem buổi biểu diễn hóa trang thành anh hùng vậy. Đúng lúc ấy, con hổ gầm gừ, chậm chậm bước tới phía họ đang đứng. Hiroko thấy trong khi những người xem khác khoái chí thì gương mặt của Yasube đột nhiên tái mét.

Mà điểm đó ở anh ta thực sự rất đáng yêu.

Đến hôm đó Hiroko mới biết rằng toàn bộ công viên Ueno bao gồm cả sở thú, ngày xưa đã từng là chùa Kan'eiji. Yasube khẳng định chắc hẳn ngôi chùa phải ở khu này, Hiroko còn đang hoài nghi không biết có ngôi chùa nào lớn đến thế này hay không thì tình cờ

nhìn thấy một tấm biển giải thích y như lời Yasube. Chính tại đây, quân triều đình và quân Mạc phủ đã mở màn trận chiến khốc liệt nhất trong cuộc Cải cách Minh Trị. Ngày trước Hiroko cũng đã được học về điều đó ở trường.

“Đó là trận đánh chấm dứt chế độ Mạc phủ đúng không nhỉ.”

Hồi đó Yasube còn tỏ thái độ đe dọa, vậy mà hôm nay giọng điệu anh ta nghe thật bình thản.

Nếu đã nói tới đây rồi, cô cảm thấy nhất định phải cho anh ta xem một thứ. Hiroko đi lên con dốc thoải thoải nằm giữa hai hàng cây rụng lá. Khi tầm mắt bỗng nhiên được mở rộng ra, họ có thể nhìn thấy một bức tượng cao sừng sững.

“Đây chính là người đã bắt Mạc phủ phải trao lại chính quyền đây.”

“Mắt ngài ấy to thật.”

Ánh mắt Yasube dừng lại nơi có tấm biển giải thích.

“Ở Satsuma ư?”

“Nhưng người này cuối cùng bị giết do chống lại chính phủ Minh Trị.”

“Ở đây cũng viết như vậy này.”

Yasube quay lưng lại, phóng tầm mắt xuống cảnh vật dưới chân đồi. Ga Ueno tựa như một công trường khổng lồ và những con phố lộn xộn nối dài về phía Asakusa trải rộng trước mắt anh.

“Ra đây chính là Tokyo của hiện tại.”

“Anh có thấy chỗ nào quen quen không?”

Yasube không trả lời câu hỏi ấy. Có những điều không cần thiết phải trả lời. Thay vào đó, Yasube lẩm bẩm như đang tự nói chuyện với bản thân. Chẳng rõ có phải do cảm giác của Hiroko hay không,

nhưng giọng Yasube hơi run run ở cuối câu.

“Phải chăng vạn vật đều không ngừng đổi thay?”

Nhưng rồi Yasube hồ hởi quay lại, cất giọng gọi Tomoya như thể để xua tan bầu không khí ngột ngạt.

“Khu này rộng rãi, có vẻ được đấy.”

“Vâng!”

Tomoya mắt sáng rực lên, dỡ chiếc bọc dài trên lưng xuống. Yasube cũng mang một chiếc bọc tương tự thế, chỉ khác kích thước. Hai người mở khóa kéo, cùng rút ra hai thanh kiếm tre.

Giữ đúng lời hứa, Yasube đã bắt đầu dạy Tomoya những điều cơ bản về kiếm đạo. Bình thường hai chú cháu thường ra công viên gần nhà, nhưng hôm nay sau khi nghe Hiroko nói ba người sẽ tới công viên lớn, vì hiếm lắm mới có dịp nên Yasube và Tomoya đã mang kiếm tre theo để luyện tập.

Nói là luyện tập nhưng vẫn chủ yếu tập trung vào thế vung kiếm. Hai chú cháu dàn hàng ngang, từ thế trung đẳng* vung thanh kiếm đã đưa lên cao hết mức xuống tới vị trí ban đầu, sau đó tiếp tục lặp lại chuyển động đó một cách nhịp nhàng. Không chịu thua tiếng hét đầy khí thế của Yasube, Tomoya cũng cất cao giọng hô to.

Thế nhưng sự chỉ dẫn của thầy giáo khá nghiêm khắc.

“Hông chưa vững.”

“Bước chân không chắc.”

Yasube lần lượt đưa ra lời hướng dẫn, Tomoya đáp lại “Vâng”, “Đã rõ”, nhưng nhăn mặt lại vì mãi mà không làm được như ý. Yasube thỉnh thoảng lại kiểm tra tư thế của thằng bé, bắt nó lặp đi lặp lại những động tác đơn điệu cho đến khi nó làm được thì thôi. Tuy nhiên Tomoya không một lần kêu ca. Thằng bé nghiêng rằng

nghe lợi tiếp tục vung kiếm. Với Yasube, có lẽ vẫn còn những chỗ phải nhắc nhở, nhưng bằng đi một lúc không nhìn, đến cả Hiroko cũng nhận thấy chuyển động của cây kiếm tre trong tay thằng bé đã dứt khoát hơn. Những bước di chuyển của bàn chân khi tiến lên vung kiếm rồi lùi lại cũng trở nên uyển chuyển như dòng nước.

Sau khi tập vung kiếm xong, Yasube và Tomoya chuyển sang tập trung luyện giữ thanh kiếm nằm ngang. Chẳng biết từ bao giờ người xem đã vây xung quanh hai chú cháu. Mỗi khi âm thanh “vút vút” linh hoạt vọng lại, những tiếng “Ồ” thán phục lại vang lên. Hai chú cháu không để tâm gì, vẫn tiếp tục tập luyện. Tomoya chỉ còn mặc độc chiếc áo thun, trán lấm tấm mồ hôi, cả người thằng bé như thể đang bốc hơi.

Chẳng phải cô đang có người bạn đồng hành tuyệt vời nhất hay sao?

Hiroko trầm nghĩ.

Liệu có thể nói cuộc sống hiện giờ của cô rất lý tưởng không? Công việc suôn sẻ và có ý nghĩa. Cô tự hỏi liệu có bao nhiêu người phụ nữ trên đời này có thể thoải mái tập trung vào công việc mà không cần lo lắng bận tâm đến việc nhà như mình.

Hẳn nhiên cô chạnh lòng khi dường như Tomoya đang dần xa mình hơn. Nhưng cô cũng hiểu tề gia nội trợ và việc công ty, không thể nào làm trọn vẹn được cả hai. Vả lại cũng không phải cô không thể giao tiếp được với con trai. Như ngày hôm nay, cô vẫn đi chơi vui vẻ với con đấy thôi. Lợi thế của phụ nữ là không cần thỉnh thoảng đi chơi golf vào ngày nghỉ hay phải đi nhậu nhẹt hằng tối.

Yasube vốn không nên ở đây. Điều đó là hẳn nhiên. Anh ta bắt buộc phải quay trở lại Edo. Ở đó anh đã bỏ lại rất nhiều thứ. Trước hết là thân phận samurai. Rồi tướng quân. Chòm tóc búi. Ngoài ra

còn rất nhiều thói quen sinh hoạt. Bận bè. Và cả gia đình nữa.

Tuy có hơi xa Tokyo một chút, nhưng nếu thích Hiroko có thể về Gifu bất cứ lúc nào. Nhưng Yasube liệu còn có thể trở về với mẹ được nữa không? Chẳng có cách nào gửi được thư cho người mẹ chắc hẳn đang ngày đêm lo lắng cho đứa con bỗng dưng biến mất của mình. Không biết bây giờ bà cảm thấy thế nào?

Thế nhưng Yasube chẳng phàn nàn lấy một câu.

Ngày qua ngày anh vẫn lẳng lặng đỡ đàn hai mẹ con Hiroko chuyện nhà cửa. Lại còn chăm sóc Tomoya nữa.

Cô vừa buồn lại vừa biết ơn anh. Hiroko không thể tưởng tượng được cuộc sống thường nhật thiếu Yasube, cũng không còn than phiền gì được nữa.

May mắn thay, Yasube có vẻ không ghét làm việc nhà. Và cũng có những điều anh ta nhận được từ Hiroko. Một thân một mình bị ném vào xã hội hiện đại, chắc chắn chỉ còn nước trở thành người vô gia cư mà thôi.

Cho và nhận. Nhiệm vụ được phân chia rõ ràng, không ai gò ép ai. Quá hoàn hảo.

Giá như Yasube cũng chấp nhận việc cứ ở đây như vậy mãi.

Nhưng ở đây mãi nghĩa là sao?

Hiroko cảm giác gò má bỗng nóng lên.

Không thể chấp nhận được. Không thể nào tưởng tượng nổi. Chiều cao cũng chỉ tương đương Hiroko, gương mặt già nua khắc khổ như ông chú, chính vì thế cô mới quên bằng anh ta mới có hai mươi lăm tuổi. Tuyệt đối không được. Dù bây giờ quan hệ giữa hai người là cho và nhận thật, nhưng cách suy nghĩ hoàn toàn chẳng hề ăn rơ...

Mà anh ta chắc hẳn cũng chẳng muốn kết đôi với bà cô này đâu. Nhưng nếu nói như thế, chẳng lẽ Yasube ở cùng với Hiroko chỉ vì tiền hay sao? Thế thì đau lòng quá.

Mặt trời mùa đông chẳng biết tự bao giờ đã xuống thấp đến mức lơ lửng trên đầu những ngọn cây mà mới nãy vẫn còn cách nó một khoảng, nhiệt độ cũng giảm xuống. Nếu cứ mặc kệ thì có lẽ Yasube và Tomoya sẽ còn say sưa luyện tập mãi nên Hiroko phải giục hai người về nhà.

“Cậu Tomoya, hôm nay chúng ta kết thúc ở đây thôi chứ?”

“Cháu cảm ơn chú ạ!”

Cả cách cúi chào của nó nom cũng đàng hoàng, đỉnh đạc. Tomoya bắt đầu bọc cây kiếm tre vào, nhưng Yasube tay vẫn chưa rời kiếm. Anh ta lảng lảng nhắm mắt lại, thủ thế *hassou**.

“Ya. Ya. Ya!”

Anh ta vung kiếm sang trái rồi sang phải với đối thủ vô hình. Một cảnh tượng hoành tráng và cảm động. Những người đã rời đi lại dừng chân ngắm nhìn.

“Trùng phạt!”

Yasube bước về phía hai mẹ con Hiroko trong tiếng vỗ tay tán thưởng của mọi người, gương mặt lộ rõ vẻ đắc ý.

“Cô thấy thế nào?”

“Ngầu lắm. Cứ như Tướng quân khiêm nhường thật ấy.”

Được Hiroko khen, Yasube phồng mũi lên. Song Tomoya lại nói với anh ta.

“Nhưng bây giờ chúng ta đâu được chĩa kiếm vào người khác.”

Hiroko ngạc nhiên, còn Yasube quay sang phía Tomoya. Thằng bé ngược mắt lên nhìn anh ta chăm chú.

“Quả đúng là vậy.”

Yasube khẽ nói.

“Lần trước có lần mẹ đã nói rồi mà. Ở đây nếu làm vậy chú sẽ bị cảnh sát bắt đi mất. Cháu không muốn chú Yasube bị bắt đâu. Thế nên kể cả có là người xấu đi chăng nữa chú cũng không được ‘trừng phạt’ đâu nhé.”

“Rõ rồi thưa cậu.”

Yasube xoa đầu Tomoya.

“Chú hứa nhé.”

“Bỉ nhân xin hứa.”

Thằng bé đã lớn thật rồi, Hiroko cảm nhận rõ điều ấy. Cô đưa một chiếc mochi trắng mỏng cho Tomoya.

“Anh Yasube có ăn cùng không?”

Yasube chén gọn chiếc bánh, tấm tắc khen: “Ngon quá.”

“Ngon hả? Tốt quá. Món này nhà tôi tự làm đấy.”

“Cháu cũng giúp bà chú ạ.”

“Ồ. Vậy phiền cô Hiroko hỏi mẹ cách làm giúp ta.”

Thấy Yasube phản ứng y như mình đoán, Hiroko phá ra cười. Anh ta nhìn cô với vẻ mặt khó hiểu.

“Không có gì đâu. Thôi nào, về thôi.”

Yasube và Hiroko mỗi người nắm một bên tay Tomoya hăng còn hơi hỏn hển. Cả ba bước về phía nhà ga. Bóng của ba người đổ dài xuống nền đá lát trước ga. Hiroko hồi tưởng lại ngày hai mẹ con gặp Yasube lần đầu tiên, dù chẳng rõ có phải anh ta cũng đang nhớ lại ngày ấy hay không.

“Cậu Tomoya sẽ sớm luyện đánh kiếm được thôi.” Yasube nói khi

ba người đã yên vị trên tàu.

“Sớm là bao giờ ạ?”

“Bỉ nhân đoán là trong hai hay ba tháng gì đó.”

“Thật thế hả chú Yasube?”

Nhìn đứa con trai mắt sáng rực lên, Hiroko hứa: “Khi nào con lên lớp, mẹ sẽ mua bộ giáp cho con.”

“Mẹ mua cho cả chú Yasube nữa nhé.”

“Bỉ nhân rất cảm kích. Nhưng bỉ nhân đã có đủ một bộ khá tốt rồi, cũng không lo bị thương. Mặc giáp khi tập luyện ngược lại sẽ gây trở ngại trong cái nóng nực của mùa hè.”

“Mùa hè ở đây kinh khủng lắm.”

“Nếu mùa đông dễ chịu đến nhường này, bỉ nhân nghĩ mùa hè nóng một chút có lẽ vẫn chịu đựng được. Cũng không thể có chuyện vì nóng mà bỏ mạng được.”

“Không phải thế đâu. Tôi nói thật đấy, nóng đến mức có người chết cũng chẳng có gì lạ ấy chứ.”

“Cô quá lời rồi.”

“Anh cứ thử đi rồi biết ngay thôi.”

Vừa dứt lời, Hiroko liền bị kéo ngược trở lại với chủ đề ban nãy đã làm tâm trí cô rối bời.

Mùa hè năm nay, không biết Yasube còn ở bên cạnh Hiroko hay không? Và xa hơn nữa, khi giả dụ Tomoya có thể đi thi đấu kiếm đạo thì sẽ ra sao?

Lúc đó, quan hệ giữa ba người sẽ như thế nào?

Chuyện xảy ra ít lâu sau khi cây thông trang trí dịp Tết đã được

dỡ bỏ.

Công ty cũng hoàn toàn thoát khỏi không khí lễ tết. Hiroko lại được giao làm đội trưởng một dự án mới, dù không đến nỗi bận bịu như hồi cuối năm nhưng những ngày không được ăn cơm tối cùng Yasube và Tomoya vẫn cứ tiếp tục. Tối hôm đó, khi cô trở về chung cư, đồng hồ đã chỉ hơn chín giờ. Sợ đánh thức Tomoya nên cô không bấm chuông mà rút chìa khóa từ trong túi ra rồi tự mở cửa.

Cô khẽ nói “Tôi về rồi đây” và bước vào phòng khách.

“Con chào mẹ ạ!”

Tomoya chạy ù tới chỗ mẹ.

“Thế này là sao hả? Đã đến giờ ngủ rồi cơ mà?”

Trước giờ hiếm khi Tomoya ngủ trễ. Khi Hiroko ngạc nhiên kêu lên như vậy, Yasube chen ngang, giọng thành tâm hối hận: “Xin cô thứ lỗi.”

“Bởi có chuyện nhất định bí nhân phải hỏi cô Hiroko, do chính bản thân cũng không hiểu rõ, bí nhân trộm nghĩ nên đợi cô về.”

“Tóm lại là chuyện gì?”

“Cái này mẹ ời!”

Tomoya ngay lập tức chìa ra trước mặt mẹ một tấm thiệp. Cô cầm tấm thiệp trên tay, nhìn lướt qua thì thấy dòng chữ: “Truyền hình Đông Nhật Bản / Cuộc thi ông bố làm bánh”.

“Xin trân trọng cảm ơn quý vị đã gửi đơn đăng ký. Ban tổ chức hân hạnh thông báo, qua sự thẩm định công tâm, anh Kijima Yasube đã lọt qua vòng hồ sơ. Chi tiết của vòng thi sơ khảo thực hành như sau. Ngày giờ: Tập trung lúc mười giờ sáng, ngày 18 tháng Một, địa điểm: Trường đào tạo nấu ăn Tokyo.”

Đọc đến đó, mồm Hiroko há hốc.

“Mẹ đăng ký đúng không?”

“Mẹ đâu biết.”

“Tuyệt đối không phải là bỉ nhân.”

Yasube giận dữ nói.

“Xem đi, cậu Tomoya. Không nghi ngờ gì nữa, đây là thứ giả mạo.”

“Không biết có đúng thế không nữa?”

“Đương nhiên là vậy rồi.”

Nhưng khi Hiroko xem xét tám thiệp lại lần nữa, tên chương trình trên truyền hình Đông Nhật Bản hoàn toàn đúng, logo cũng chính xác. Tất cả mọi thứ đều được đóng dấu cẩn thận, khó có thể nghĩ được đó chỉ là trò chơi khăm của ai đó. Rồi còn có cả tên Kijima Yasube được viết rõ trên đây nữa. Trần đời này làm gì có nhiều người biết về sự tồn tại của Yasube.

Đúng lúc ấy, một suy nghĩ lóe lên trong đầu Hiroko. Cô lập tức nhắc máy gọi điện để xác minh. Điện thoại reo đến hồi thứ hai, Hiraishi Yoshie bắt máy.

“Ồi. Anh Yasube đậu rồi hả? Siêu quá nhỉ. Đấy, cũng phải thử mới biết được.”

Giọng điệu Yoshie không chút lo lắng.

“Nhưng đương nhiên phải thế chứ. Nhìn ảnh thôi đã thấy ngon lắm rồi.”

Hiroko nhớ lại Yoshie đã hăng hái cầm điện thoại chụp ảnh bánh khi cô mời gia đình Hiraishi đến chơi nhà. Chuyện về Yasube bị lộ ra với người ở công ty cũng do Yoshie, thế mà giờ cô ấy lại làm thế này nữa.

“Em cứ tự ý đăng ký mà chẳng hỏi ai như thế, chị khó xử lắm.”

“Cũng tốt chứ sao. Anh Yasube giỏi thế cơ mà. Em nói thật, không làm gì mới là phí ấy.”

“Kể cả như vậy chứ.”

“A, xin lỗi chị. Hôm nay em trực ca đêm. Không nói chuyện lâu được. Vậy nhé, chị nói anh Yasube cố gắng ở vòng sơ khảo nhé. Qua vòng đó sẽ lên được lên ti vi đấy. Em cũng hồi hộp lắm.”

Yoshie nói rồi cúp máy luôn.

“Chú thấy chưa, có phải đồ giả đâu?”

Tomoya nghe cuộc hội thoại giữa mẹ và cô Yoshie, hớn hờ nói. Nhưng nét mặt Yasube càng thêm ngờ ngàng.

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến bỉ nhân. Cậu Tomoya, bỉ nhân sẽ không bao giờ tham gia thứ đó đâu.”

“Tại sao lại thế?”

“Dù thế nào bỉ nhân cũng không làm. ‘Cuộc thi’ có lẽ chính là thi đấu trước văn quan võ tướng. Những thứ bỉ nhân làm hằng ngày nói cho cùng chỉ để cho gia đình thưởng thức. Không phải thứ đáng được phô bày trước toàn thể công chúng.”

“Đi thi đi chú Yasube. Có chiếu trên ti vi đấy. Cháu muốn xem mà. Lại còn có cái để khoe với mọi người nữa.”

“Không được.”

Yasube nói dứt khoát, Tomoya bèn im lặng. Phải nghe lời người lớn. Đó là luật lệ Yasube đã đưa ra.

“Nào, đã quá giờ ngủ rồi. Cậu mau đi đánh răng đi.”

“Tôi cũng muốn anh Yasube đi thi.”

Tomoya và Yasube đang bước về phía bồn rửa mặt, nghe Hiroko nói vậy liền cùng lúc quay đầu lại.

“Cô nói gì vậy, cô Hiroko? Chẳng phải cô vừa mới phản đối cô Hiraishi hay sao?”

“Tôi chỉ nói thế vì hơi ngạc nhiên chút thôi, nghĩ kỹ thì đây đúng là cơ hội hiếm có đấy.”

“Cơ hội nào kia? Nếu để lên ti vi thì bĩ nhân xin kiếu.”

“Chuyện ti vi để sau hẵng nói.”

Hiroko nói, cố gắng nghĩ cách nói sao cho không làm Yasube kích động.

“Bỏ qua chuyện anh Yasube có thích hay không, chẳng phải anh làm bánh giỏi đến nhường kia rồi hay sao. Đối với người trước đây ít lâu còn chưa nhìn thấy cũng chưa từng nghe về bánh trái, làm được như thế là siêu lắm đấy.”

“Không có chuyện đó đâu.”

Hiroko nghe thấu sự ngượng ngùng trong câu trả lời ấy, tiếp tục nài ép.

“Đúng là như vậy mà. Anh Yasube giỏi lắm. Thế nên tôi mới nghĩ, nếu anh có cơ hội thử xem tay nghề của mình được đến đâu kể ra cũng tốt. Giả như anh thắng được những người đã ăn bánh chán chê từ hồi còn nhỏ, đó thực sự sẽ là bằng chứng cho việc anh Yasube là thiên tài, anh công nhận không?”

“Có thể sẽ như vậy nhưng...”

“Thế có nghĩa là Edo thắng Tokyo. Danh dự của Edo đang đặt trên vai anh Yasube đấy.”

Yasube “hừm” một tiếng rồi khoanh tay lại. Thế nhưng nhìn lỗ mũi anh ta nở ra thế kia, Hiroko biết rằng chiến thuật của mình đã thành công. Quả đúng như dự đoán, Yasube đáp lại với giọng điệu hơi trịch thượng.

“Nếu cô đã nói đến vậy, dĩ nhiên không còn lựa chọn nào khác.”

Tomoya giơ tay lên trời hoan hô. Hiroko cũng vỗ tay.

Chuyện cô đứng về phe Tomoya hoàn toàn là do bột phát. Trước đó, đúng như Yasube đã chỉ ra, Hiroko chỉ nghĩ “Yoshie lại làm cả chuyện này nữa”. Nhưng khi nghe Yasube và Tomoya nói chuyện, mong muốn kiểm chứng tài năng có lẽ đang ẩn giấu bên trong con người anh ta càng lúc càng mãnh liệt trong Hiroko. Cô cũng cảm giác rằng, ít nhất thì không thể để Yasube chỉ vì sự ngang ngạnh bậc nhất đó mà không bước lên bục xuất phát. Việc Hiroko đạt được bước tiến trong công việc cũng là nhờ Yoshie đã làm lộ ra chuyện về Yasube đấy thôi.

Bị giục lần nữa, cuối cùng Tomoya cũng chịu chạy tới bồn rửa mặt, nhưng với sự phấn khích đó, có vẻ phải mất một lúc nữa thẳng bé mới ngủ được.

Có lẽ may mắn đang mỉm cười với Yasube.

Ba người gặp phải một chút, à mà không, một rắc rối nghiêm trọng ở vòng sơ khảo diễn ra tại trường dạy nấu ăn.

Ngày hôm đó, Hiroko xoay xở xin nghỉ làm ở công ty, cùng Tomoya đi cổ vũ Yasube. Khi Tomoya đang định cùng Yasube bước vào căn phòng có dán biển “Phòng chờ cho thí sinh”, một nam nhân viên phụ trách trẻ tuổi ngăn thẳng bé lại và nói: “Chỗ này chỉ các bố mới được vào thôi nhé.”

“Nhưng chú ý không phải bố cháu.”

Anh nhân viên tỏ ý thắc mắc về câu trả lời thành thực của Tomoya, đoạn quay sang xác minh lại với Yasube. Yasube khẳng định đó là sự thật, anh ta chưa có con, đến kết hôn cũng chưa.

“Nhưng đây là cuộc thi cho các ‘ông bố’ mà.”

Anh thanh niên trẻ tuổi tỏ vẻ khó xử, gọi cấp trên, hình như là đạo diễn của đài truyền hình để trao đổi. Tomoya nghĩ do lỗi của mình mà Yasube không tham gia cuộc thi được nữa, mặt mếu máo như sắp khóc tới nơi.

“Nhưng đâu có thấy chỗ nào viết cuộc thi này chỉ ông bố mới được tham dự?”

Quả đúng thế, quy chế của cuộc thi chỉ có “Trừ những người chuyên nghiệp hoặc có kinh nghiệm làm bánh chuyên nghiệp”, nhưng không có mục nào ghi người dự thi bắt buộc phải có con.

Trong vòng lọc hồ sơ có lẽ cũng không kiểm tra nghiêm ngặt gì. Nhưng đúng là có thể nhìn thấy chữ “ông bố” rành rành trên tên cuộc thi.

“Bỉ nhân tuy không phải cha ruột của cậu Tomoya, nhưng đã cùng cậu sống dưới một mái nhà, ngày ngày chăm sóc cậu ấy với tất cả lòng chân thành giống như phụ thân, hay nói đúng hơn là mẫu thân cậu ấy.”

Bị kích động, Yasube quả quyết khẳng định bằng thứ ngôn từ đậm chất Edo quá mức bình thường. Tomoya cũng ra sức khấn nài: “Đúng vậy ạ. Chú Yasube có thể làm trò máy bay vù vù giỏi hơn bố của các bạn khác, còn dạy cháu cả kiếm đạo nữa.” Những thí sinh khác tò mò không hiểu cặp đôi kỳ lạ này là thế nào bèn ngừng tay chuẩn bị, tiến lại xem.

“Chúng tôi hiểu rồi. Mời anh tham dự cuộc thi.”

Cuối cùng, vị đạo diễn nói. Yasube và Tomoya nhìn nhau, nét mặt nhẹ nhõm hẳn. Nhưng có vẻ như thứ thuyết phục được anh ta không phải là hai chú cháu.

“Đồ ngốc. Sao lại bỏ qua trường hợp như thế cơ chứ?” Ngay sau đó, Hiroko đứng sau tủ đựng đồ, tình cờ nghe thấy đạo diễn nói nhỏ với người phụ trách trẻ tuổi ban nãy.

“Nhân vật đấy quá hợp lên ti vi còn gì nữa? Trước giờ làm gì có người nào được như thế?”

Cô không kể lại chuyện đó cho Yasube, nhưng quyết định không khuyên anh ta hạn chế sử dụng từ ngữ thời Edo nữa.

Hiroko không biết liệu chuyện “hợp lên ti vi” có ảnh hưởng đến kết quả vòng loại không. Nhưng kể cả không ảnh hưởng đi chăng nữa, kiểu gì Yasube cũng được chọn thôi. Chuyện đó Hiroko có thể

đảm bảo.

Ngày hôm đó, sau một vài bài kiểm tra tay nghề, kết quả được công bố ở hội trường của trường dạy nấu ăn. Nghe thấy tên Yasube trong những người được chọn, cả Hiroko lẫn Tomoya đều nhảy cẫng lên vì vui sướng. Nói gì đi nữa, số người tham dự vòng loại gần đến cả trăm. Hiroko vô cùng ngạc nhiên vì bên cạnh những người đàn ông không quan tâm đến việc nhà, có rất nhiều người chồng, người cha biết làm bánh. Không biết số lượng tất cả những người đăng ký tham dự là bao nhiêu. Dù sao thì trong những thí sinh đầy tự tin vượt qua được vòng hồ sơ đang đứng chật ních cả hội trường kia, vốn vẹn chỉ có bảy người được chọn vào vòng chung kết. Vậy mà bản thân Yasube lại vô cùng bình thản.

“Điều đó là hiển nhiên thôi.”

Anh ta nói nhẹ như không.

“Bỉ nhân chỉ quan sát những người trong nhóm của mình, nhưng không có đối thủ nào đáng gờm. Cách đánh kem của họ không hề chuẩn xác, cũng không một ai có thể làm sô cô la bóng lên.”

Yasube có nói thế Hiroko cũng chẳng hiểu gì cả. Nhưng cô hiểu phải có cơ sở về tay nghề thế nào thì anh ta mới bình tĩnh được như vậy. Hơn nữa, nghe Yasube nói: “Vả lại đây chẳng phải là cuộc đối đầu giữa Edo và Tokyo hay sao? Bỉ nhân không thể thua ở một nơi như thế này được,” Hiroko hiểu rằng dù chính cô đã khơi lên ngọn lửa ở Yasube, nhưng anh đang mang một ý chí chiến đấu còn vượt trên cả những gì cô dự tính.

Trận chung kết sẽ được diễn ra một tuần sau. Chủ đề là “Thành phố bánh kẹo”.

Chủ đề này sẽ được thể hiện qua những chiếc bánh. Từ giờ tới

trận chung kết, các thí sinh sẽ lên ý tưởng và phải hoàn thành chiếc bánh trong khoảng thời gian quy định trong trận chung kết. Về bắt mắt, sự sáng tạo, tất nhiên cả sự hấp dẫn trong hương vị nữa, tất cả đều là tiêu chí để đánh giá. Dù là thợ bánh chuyên nghiệp đi nữa, việc làm một chiếc bánh mỗi chiều một mét hẳn không phải chuyện dễ dàng gì.

Kể từ hôm đó, Yasube bắt đầu phác họa chiếc bánh cho ngày thi chung kết. Anh ta vò đầu bứt tóc nghĩ ngợi đến mức các bản nháp nhanh chóng chất đầy cả hộp các tông. Sau khi đã quyết định được thiết kế của bánh, Yasube lại tỉ mỉ nghiên cứu từng thứ một, ví dụ như phải làm loại bánh gì cho từng phần, tạo hương vị gì cho các phần bánh ấy, trang trí ra sao. Rồi anh ta ngay lập tức thử nghiệm kết quả nghiên cứu của mình, sửa chữa công thức đến khi hài lòng mới thôi.

Khỏi phải nói, trong suốt quá trình tiến hành những công việc kể trên, Yasube không hề lơ là việc nội trợ hằng ngày. Chính vì vậy anh ta phải đợi đến đêm mới có thể tập trung chuẩn bị cho cuộc thi. Không biết đã bao lần Hiroko thức dậy vẫn thấy Yasube lục đục trong bếp sau cả một đêm không chớp mắt. Nếu cơ thể suy nhược thì thành ra công cốc hết, Hiroko nói thế nhưng anh ta đâu chịu nghe.

Ngoài ra còn một điều nữa làm Hiroko bận lòng. Trong cuộc thi chung kết, phía nhà tài trợ sẽ cử ra phụ tá để hỗ trợ các thí sinh. Nhưng Yasube từ chối. “Có lẽ nào anh ta tính nhờ mình làm không nhỉ”, Hiroko trộm nghĩ và hỏi hớp đôi chút. Cô cảm thấy bất an, không biết một người chưa làm chiếc bánh nào kể từ dịp Valentine hỏi cấp hai như mình có thể đảm đương việc đó hay không, đồng thời cũng kỳ vọng rằng Yasube muốn thi đấu cùng mình.

Nhưng cả lo lắng lẫn hy vọng đều vô ích. Người Yasube chỉ định là Tomoya.

“Không được đâu. Thế nào cũng sẽ bất lợi cho anh.”

Dù ngại với đứa con trai đang hùng hực khí thế nhưng Hiroko không thể không nói. Song Yasube không hề dao động.

“Không có vấn đề gì đâu. Chính bỉ nhân là người đã chỉ dạy cậu ấy mà.”

Người giới thiệu cho Yasube những điều cơ bản trong việc bếp núc là Hiroko. Nhưng lúc này cô chẳng dám khẳng định điều đó trước mặt anh ta nữa. Yasube chỉ nói với Tomoya: “Cậu cứ hỗ trợ bỉ nhân như bình thường là được.”

Một tuần trôi qua trong chớp mắt.

Tới ngày thi, Yasube mặc lại bộ đồ truyền thống anh ta đã xếp một góc từ ngày gặp hai mẹ con Hiroko. Anh đạo diễn kia chắc hẳn sẽ hài lòng lắm. Trong trang phục đó, Yasube dứt bước vào phòng chờ dành cho thí sinh, lần này cùng với Tomoya.

Tuy vẫn thi ở cùng địa điểm như vòng loại, hôm nay mỗi thí sinh đều được trang bị một bàn bếp, bếp ga và lò nướng riêng.

“A, nhìn kìa nhìn kìa!”

Hiraishi Yoshie kêu lên. Nghe nói hôm nay cô phải gửi em bé cho nhà ngoại nhưng vẫn dắt theo Yuuki đến cổ vũ cho Yasube. Song người cô chú ý đến nhất hình như không phải Yasube. Yoshie đang chỉ tay về phía diễn viên hài đảm trách phần dẫn chương trình hôm nay, đang bàn bạc với đội quay phim. Hiroko nhìn thấy diễn viên hài thì cảm nhận rõ đây là một chương trình truyền hình thú vị và càng lúc càng căng thẳng. Cô ngồi thẳng lưng và chột nghĩ, cái này người ta gọi là bất chước võ sĩ đây mà. Yasube và Tomoya mới là

người tham gia cuộc thi, vậy mà Hiroko cứ cảm giác như mình là thí sinh vậy.

Các thí sinh bước vào, đi qua hàng ghế nơi những thành viên trong gia đình đến cổ vũ đang ngồi.

Tất thấy các thí sinh, nhìn ai cũng hứa hẹn sẽ làm ra được những chiếc bánh cực kỳ hấp dẫn. Rồi cả những phụ tá đang đi sát từng người nữa. Có vẻ như họ là học viên của trường dạy nấu ăn nhưng trông rất đáng tin cậy khi mặc tạp dề giống với thí sinh.

Khi Yasube bước vào, hàng ghế khán giả chợt xôn xao. Hiroko thấy anh ta trông rất tuyệt khi đeo dây *tasuki** nhưng như vậy vẫn quá khác lạ ở nơi này. Đã vậy anh ta còn dắt theo một đứa trẻ chưa vào tiểu học.

“Anh Yasube!”

Yoshie cất tiếng gọi.

“Tomoya!”

Yuuki vẫy tay với Tomoya. Không kém cạnh, Hiroko gọi tên cả hai người. Lần này ánh mắt của khán giả lại đổ dồn về phía Hiroko và hai mẹ con Yoshie. Người dẫn chương trình cầm chiếc micro, tiến về phía hai người. Máy quay phim theo sát sau, hướng về bọn họ.

“Cô đến để cổ vũ thí sinh số sáu, anh Kijima đúng không ạ?”

Giờ không phải lúc để xấu hổ. Hiroko gom hết can đảm để trả lời: “Vâng.”

“Bộ đồ truyền thống của thí sinh Kijima phải chẳng có một ý nghĩa đặc biệt nào đó?”

“Nói ý nghĩa đặc biệt cũng không hẳn đúng, tôi nghĩ trang phục đó đơn giản là thứ Yasube quen mặc nhất...”

Người dẫn chương trình liếc nhìn Yoshie có vẻ như đang muốn

nói “Hỏi cả tôi nữa này” rồi vội vàng quay trở lại chỗ Yasube.

“Anh hay mặc đồ truyền thống lắm à?”

“Trước kia bị nhân chỉ mặc thứ này thôi.”

“Hàng ngày sao?”

“Đương nhiên rồi.”

Có lẽ không biết phải đối đáp ra sao, người dẫn chương trình khẽ mỉm cười rồi ngồi xuống cạnh Tomoya.

“Nhóc mấy tuổi rồi?”

“Kiểu ăn nói đó là sao!”

Yasube bỗng nhiên quát lên như sấm.

“Dù nhỏ tuổi nhưng cậu Tomoya đây chẳng phải đã bước vào cuộc đấu này với tư cách trợ thủ do chính tay bị nhân chọn hay sao? Cậu ấy hiển nhiên xứng đáng được đối đãi như một người đàn ông.”

“Anh Yasube vẫn như mọi khi nhỉ.” Yoshie thăm thì. Hiroko bắt đầu lo lắng, mới đầu đã thế này thì không biết rồi sẽ thế nào.

Các thí sinh mang phần nguyên liệu đã mua bằng tiền ban tổ chức phát tới bên bàn của mình. Trước tiên họ đổ bột vào bát, rồi để bơ chảy ra trong nhiệt độ phòng. Ở đội Yasube, Tomoya lần lượt đập từng quả trứng một.

“Tomoya siêu quá đi!”

Nghe tiếng Yuuki trầm trồ, Hiroko mới bình tĩnh lại đôi chút. Đúng rồi, phải tin tưởng vào hai người họ thôi.

“Các thí sinh đã bắt tay vào nhào bột. Quả là những người xuất sắc lọt được vào trận chung kết, họ đều sở hữu tay nghề đỉnh cao.”

Người dẫn chương trình cũng bắt đầu tường thuật. Hiroko đặc

biệt chú ý tới thí sinh số hai, người có thể hình vạm vỡ đến mức bảo anh ta là cầu thủ bóng đá chắc cũng chẳng ai ngạc nhiên. Một người nữa là số năm, thí sinh có chiếc khuyên đung đưa ở một bên tai. Số hai nhào bột một cách thoải mái, số năm nhìn hơi căng thẳng, chậm chậm rây bột rồi trộn đều bột trong bát, nhưng động tác của anh ta rõ ràng toát lên vẻ chuyên nghiệp hơn hẳn những thí sinh khác. Hiroko thậm chí bắt đầu nghi ngờ không biết anh ta có phải là thợ bánh chuyên nghiệp không nữa.

“Số hai và số năm đúng là người tám lạng kẻ nửa cân nhỉ.”

Hiroko khẽ nói như cho mình mình nghe.

Dù thế, Yasube cũng không hề kém cạnh hai người kia. Tác phong làm việc của anh ta ấn tượng tới nỗi không thể tưởng tượng được anh ta mới bắt đầu chính thức làm bánh vài tháng trước.

“Ôi chà, hình như cốt bánh bông lan của số sáu được làm bằng cách không tách lòng đỏ và lòng trắng trứng. Phương pháp này được cho rằng sẽ làm phần bánh mềm mịn hơn là khi ta đánh lòng đỏ và lòng trắng trứng riêng rẽ nhau, nhưng đồng thời bột sẽ nổi rất nhiều. Chính vì vậy để làm ra được cốt bánh có chất lượng tốt, cần phải có tay nghề cao. Thế nhưng thí sinh đang rất quyết tâm.”

Biểu cảm trên gương mặt Yasube rất tuyệt. Giống như lúc cầm kiếm tre, mắt Yasube tập trung hoàn toàn, không hề xao động. Đôi mắt ấy hợp với gương mặt đanh lại như đá của anh ta một cách kỳ lạ khiến trong khoảnh khắc Hiroko bỗng cảm thấy anh ta cực kỳ điển trai.

“Các thí sinh đang lần lượt tạo lớp nền cần thiết. Bánh to cỡ này nên không thể làm qua quýt được. Nếu so làm bánh với việc xây dựng, có thể nói đây là giai đoạn chúng ta thi công móng nhà. Một công đoạn khá nhàm chán. Thế nhưng nếu lơ là, ta sẽ không hoàn

thành được một kiến trúc đẹp đẽ.”

Đối với khán giả ngồi xem, thời gian trôi qua rất chậm. Các thí sinh liên tục làm hết việc nọ đến việc kia không ngơi nghỉ, nhưng vẫn chưa thể hình dung được “thành phố” họ định làm trông như thế nào. Ở hàng ghế cổ vũ cũng bắt đầu thấp thoáng thấy vài người chán quá đứng dậy ra ngoài hay ngủ gật tại chỗ. Hai mẹ con Hiraishi không nói cũng biết thuộc dạng này.

Thế nhưng Hiroko thậm chí còn không cựa quậy. Nhiệt huyết tranh tài tưởng như nghệt thở của các thí sinh hùng hực truyền đến cô. Hiroko bắt đầu hàu như không hiểu nổi nội dung từng công đoạn. Nhưng cô vẫn không thể rời mắt, như bị hút vào cuộc chơi. Hiroko cảm giác như thể mình cũng đang tham gia thi đấu cùng Yasube và Tomoya.

Ba tiếng trôi qua, cuối cùng khán giả cũng thấp thoáng thấy hình dạng của tác phẩm.

“Số hai từ này tới giờ lạng lẽ làm một khối lượng lớn bánh cuộn, toàn bộ đều được phết kem sô cô la. Chà chà, thưa quý vị, thí sinh đã bắt đầu dựng phần trên của cốt bánh, vừa dựng vừa tạo các nếp trên bề mặt bánh. A, đây là cây. Hoặc thứ gì đó nhìn giống như cây. Rồi anh dựng tiếp đến hơn mười cây như thế. Thành phố bánh ngọt mà thí sinh số hai đã lựa chọn để mang tới sân khấu ngày hôm nay là một khu rừng.”

Trên những chiếc bánh cuộn được tạo hình khéo léo trông như thân cây, có những ngôi nhà nhỏ xinh xắn. Có lẽ đó là nơi ở của những cô tiên sống trong rừng chẳng? Anh ta dùng hơi nhiều sô cô la thật, nhưng nhìn khu rừng của anh ta sáng bóng sống động đến mức ngồi ở tận hàng ghế xa cũng tưởng như trông thấy làn hương bông bênh. Hiroko bắt đầu hiểu ra, chắc đây chính là điều Yasube

nói tới khi anh ta đề cập đến việc làm sô cô la bóng lên.

Thí sinh số năm làm bánh với chủ đề cảnh vật dưới biển, vì chắc hẳn anh ta đã lên ý tưởng từ trước nên có lẽ không phải vì muốn đối nghịch với khu rừng của thí sinh số hai.

“Chiếc bánh sử dụng nhiều nguyên liệu đa dạng. Cát dưới biển là bột Chiboust, vỏ sò làm từ hoa quả ngào đường rải trên nền cát, trong khi đó, bãi đá được ghép từ bánh hạnh nhân. Mỗi nơi chôn lại có một loại cá khác nhau. Để đếm xem có bao nhiêu loại cũng không phải chuyện đơn giản. Cá tráp sặc sỡ, cá thần tiên khả ái, cá nóc nhím phồng lên đùa giỡn. Những chiếc gai trên mình cá là sô cô la Couverture mà ban nãy ông bố này đã vê lại thành hình điều thuốc.”

Xuất sắc nhất trong “công trình” của thí sinh số năm là con tôm hùm ngự trên đầu mỏm đá ở chính giữa. Hình dạng phức tạp của con tôm được tái tạo như thật đến từng cái chân hay phần râu dài hơn cả thân hình nó, chỉ nhìn vào đó cũng biết được tay nghề của thí sinh này cao như thế nào.

Rồi đến Yasube.

Thứ anh ta chọn để thể hiện trên sân khấu của xứ sở thần tiên đương nhiên là dãy phố thời Edo. Thành Edo đứng sừng sững ở một góc.

“Thí sinh số sáu, anh Kijima, không biết sẽ làm gì với những chiếc bánh quy hình đá hoa cương mới được nướng xong? A, một bức tường đá. Anh đang từng bước xây một bức tường vững chãi mà không một ninja nào có thể xâm nhập được. Bức tường trắng xóa lấp lánh này, chắc hẳn đã được phủ kem Chantilly. Tên của loại kem này có xuất xứ từ bức tường trắng của lâu đài Chantilly nước Pháp. Trét loại kem này lên thành Edo, niềm tự hào của người

Nhật, có lẽ đã thể hiện sự cởi mở bất ngờ của Edo thời bế quan tỏa cảng. Mái nhà được lợp ngói bằng bánh quy ca cao. Thế nhưng...

Đến đây người dẫn chương trình mở to mắt ngạc nhiên.

“Chủ nhân của thành Edo, tướng quân Seiitai không ở trong tòa tháp canh, thậm chí cũng không phải trong tòa lâu đài. Bên kia con hào, tướng quân đang...”

Trong hội trường có đặt màn hình lớn để tất cả khán giả có thể nhìn thấy. Trên đó đang chiếu con phố buôn bán rộng lớn bao quanh thành. Trên phố có vị tướng quân được làm từ kem bột hạnh nhân. Trang phục của ngài thoát tiên trông giống như một hatamoto bình thường, nhưng nhìn chiếc áo haori rực rỡ được dát vàng bằng bột màu trên nền xanh, người nào biết sẽ nhận ra ngay đó chính là nhân vật chính của bộ phim *Tướng quân khiêm nhường*. Nếu nhìn kỹ hơn, gương mặt của hình nhân nặn từ bánh này còn có nét gì hơi na ná Matsudaira Heiji.

Bên giếng nước của dãy nhà chung, tướng quân đang chơi đùa cùng những đứa trẻ cũng được làm từ kem bột hạnh nhân. Mỗi bên ống tay áo của ngài có một đứa trẻ đu lên, xoay vòng vòng. Hai đứa vui mừng quấy quấy chân. Một đứa là trẻ con thời Edo với mái đầu cạo trọc chỉ để lại một chòm tóc ngang trán, đứa còn lại là đứa trẻ thời hiện đại mặc quần soóc. Lũ trẻ xung quanh cũng xen kẽ cả hai thời đại, cứ tưởng chúng đang cùng nhau chơi xoay con quay, hóa ra lại đang xếp hàng nhìn vào màn hình trò chơi điện tử.

Người đưa ra ý tưởng này thật ra là Tomoya. Nói đưa ra ý tưởng có lẽ hơi quá, nhưng đúng là chính cậu thằng bé nêu ý kiến “Chú cho cả cháu vào đây đi” khi nhìn thấy bản vẽ phác thảo của Yasube đã trở thành lời gợi ý cho anh ta. Yasube ngẫm nghĩ một lúc rồi khẽ nói “Đó có lẽ cũng là một ý hay”, sau đó số trẻ con tăng hẳn lên so

với kế hoạch ban đầu.

Chậm rãi nhưng chắc chắn, tác phẩm của Yasube và Tomoya dần dần được hoàn thành. Hiroko luôn ngưỡng mộ những chiếc bánh của Yasube, nhưng không ngờ anh ta còn có thể làm ra được một thứ tuyệt đỉnh thế này. Cô suýt thì rơm nước mắt. Tác phong làm việc của Tomoya cũng rất tuyệt vời. Tất nhiên không thể làm việc nhanh gọn như người lớn được, nhưng tất cả mọi việc Yasube giao cho, thằng bé đều làm cẩn thận, không có sai sót nào cả, chẳng thua gì những trợ lý khác.

Thế nhưng từng tiếng đồng hồ trôi qua, cuộc so tài bắt đầu trở nên khó khăn với một cậu bé mới sáu tuổi.

Thời hạn cho các thí sinh là năm tiếng. Dù chỉ vừa kịp để hoàn thành chiếc bánh, nhưng nếu đứng liên tục làm việc thì thời gian này không hề ngắn chút nào. Hiện giờ, trong số các thí sinh đã thường xuyên thấy có người liên tục lau mồ hôi, vịn người với gương mặt mệt mỏi, thậm chí có người còn kiệt sức dựa hẳn vào tường. Sự mệt mỏi của Tomoya chắc hẳn không thể so được với người lớn, nhưng sắc mặt thằng bé xấu đi thấy rõ, không phải một hai lần nó lảo đảo khi bưng chiếc bát to. Ngay cả Yasube cũng nói “Cậu Tomoya, nghỉ một chút đi”, rồi nhờ người phụ trách mang ra một chiếc ghế đẩu. Thế nhưng Tomoya tỏ ra kiên định sắt đá còn hơn cả sư phụ nó, nhất quyết không chịu ngồi xuống.

Hiroko bồn chồn dõi theo con trai. Yoshie và Yuuki trở lại chỗ ngồi, có vẻ cũng bị choáng ngợp bởi vẻ nghiêm túc đến phát sợ của Yasube và Tomoya. Hai mẹ con như thể nghe không lọt những câu bình luận hài hước của người dẫn chương trình về thao tác của các thí sinh khi bước vào giai đoạn nước rút, chỉ còn biết dán mắt vào những người chơi trong cuộc so tài.

Thời gian chỉ còn ba mươi phút. Yasube còn phải dùng miếng kim loại được cán siêu mỏng để vẽ mặt cho những đĩa trẻ bằng sô cô la và sắp xếp chúng. Tomoya cũng được giao nhiệm vụ tô môi cho những hình nhân bằng xi rô anh đào. Khu rừng bánh ngọt đã sắp hoàn thành, thí sinh số hai bắt đầu kiểm tra và sửa lại các chi tiết nhỏ với vẻ bình thản. Công đoạn cuối cùng của thí sinh số năm là làm tò he bằng đường, công đoạn hiếm thấy ngay cả ở thợ chuyên nghiệp. Anh ta nhẹ nhàng vẩy chiếc đĩa nhúng caramel nóng chảy lên tác phẩm của mình, sợi chỉ buông ra từ đầu đĩa vừa xoắn vừa đông cứng lại, tạo thành một sợi đăng ten màu vàng nhẹ nhàng bao quanh chiếc bánh. Nhìn sợi dây dưới ánh đèn máy quay lung linh như một món trang sức xứng với công chúa thủy cung, Hiroko ngồi trên hàng ghế khán giả, bất giác thở ra thán phục.

“Hết giờ!”

Người dẫn chương trình nhìn đồng hồ và hô to. Hiroko đến bây giờ mới nhận ra hai tay mình đã nắm vào nhau đến phát đau. Cô định thả lỏng hai tay nhưng không làm được. Yasube chậm chậm tháo dây *tasuki*, đặt tay lên đầu Tomoya. Thằng bé cứ thế ngồi bệt xuống sàn nhà. Yasube bế Tomoya lên, bắt gặp ánh nhìn của Hiroko hăng còn tiếp tục vỗ tay. Anh ta cười tươi rói, khẽ gật đầu.

Cô những muốn lập tức đi tới bên hai người. Nhưng phần thẩm định đã bắt đầu ngay, các thí sinh cũng bắt buộc phải đứng đó. Việc thẩm định sẽ diễn ra trong sảnh ngay cạnh nhà bếp bởi các chuyên gia và năm mươi người được máy tính lựa chọn ngẫu nhiên. Đương nhiên, để đảm bảo tính khách quan của chương trình thì thành viên trong gia đình đến cổ vũ không được tham gia chấm điểm.

“Quá tuyệt vời chị nhỉ!”

Cuối cùng cũng hoàn hồn, Hiraishi Yoshie khẽ nói.

“Tomoya cũng giỏi lắm ạ.”

“Cảm ơn cháu nhé.”

Hiroko đáp lại lời Yuuki. Những từ đó cô thốt ra một cách rất tự nhiên. Thế rồi cô giục hai mẹ con Yoshie cùng ra sảnh. Dù không được tham gia chấm điểm nhưng vẫn có thể xem. Cô cũng được chuyển cho một ít bánh để nếm thử. Nhưng quả đúng là tinh hoa của chiếc bánh xuất sắc sẽ được nhiều người nhận thấy, các giám khảo dừng lại lâu hơn hẳn trước bánh của thí sinh số hai, số năm, và Yasube - chiếc bánh được đặt tên là “Vượt thời gian” - và xem xét rất nhiệt tình. Sau đó là phần nếm thử. Hiroko bồn chồn nhìn chính tay Yasube đưa dao vào thành Edo và dĩa nhà. Cô những muốn nhắc nhở người quay phim phải cẩn thận ghi lại được nguyên vẹn hình dáng của chiếc bánh. Thế nhưng Yasube rất thân thiện, khác xa với thái độ mọi khi của anh ta, niềm nở chia bánh cho mọi người. Chỉ là bánh ngọt thôi mà, quý vị cứ thoải mái thưởng thức, có lẽ anh ta đang nghĩ vậy cũng nên.

Nhân viên trong đài truyền hình mang bánh tới cho ba người. Ngon tới mức nháy mắt đã được, Hiroko nghĩ. Nói thực do cô đang cao hứng quá nên cũng không rõ lắm. Thế nhưng, nhìn vẻ mặt và nghe bình luận của các giám khảo, Hiroko biết được họ cũng rất thỏa mãn với hương vị của chiếc bánh.

Chắc chắn Yasube sẽ thắng. Dù thế nào đi nữa.

Phải chăng Hiroko có chút thiên vị? Không, chắc chắn không. Giờ Hiroko không thể chấp nhận được gì ngoài chức vô địch dành cho Yasube. Nhưng thắng thua cũng còn phụ thuộc vào may mắn. Số hai và số năm, đặc biệt là kỹ thuật điều luyện của số năm chắc

hắn phải gây ấn tượng rất mạnh mẽ với các giám khảo. Nghĩ đến đó, bỗng nhiên Hiroko có chút bất an.

Sau khi bày “Thành phố bánh ngọt” biến mất vào dạ dày của ban giám khảo, những chiếc xe đẩy đựng bánh được mang khỏi sảnh. Hiroko sốt ruột nhìn hàng người xếp trước hộp bỏ phiếu. Ít nhất cô muốn giải thích với mọi người Yasube đã nỗ lực đến nhường nào. Thế nhưng, thắng thua chỉ được quyết định dựa vào thành phẩm cuối cùng. Mà thực ra Yasube chắc chắn cũng muốn như thế.

Hộp bỏ phiếu được mang ra ngoài, thay vào đó, một ngọn tháp có treo quả cầu hoa bằng giấy được đem vào.

Các thí sinh xếp hàng theo thứ tự trước ngọn tháp. Yasube chắc cũng căng thẳng lắm, môi mím chặt thành một đường thẳng, nhìn thẳng về phía trước, cả người cứng lại. Như thể anh ta còn chẳng nhận ra Hiroko nữa. Tomoya đứng đằng sau, hồi hộp đến đơ cả người.

“Mọi người đã sẵn sàng chưa ạ?”

Người dẫn chương trình để một khoảng thời gian chờ rồi lên tiếng. Tim Hiroko như thể đập nhanh hơn gấp đôi.

“Vậy tôi xin được thông báo kết quả! Người thắng cuộc là...”

Hiroko chấp hai tay, mắt nhắm chặt lại. Tiếng reo hò và vỗ tay bắt đầu vang lên nên cô không nghe rõ tiếng người dẫn chương trình nói gì. Hiroko sợ hãi mở mắt ra. Một tấm biểu ngữ rơi xuống từ quả cầu.

“Chúc mừng anh Kijima Yasube”

Hiroko không tìm được nước mắt. Nhưng cô quên băng mắt

phải lau đi, đến cả vổ tay cô cũng không nghĩ tới. Trong giây phút ấy cô chỉ biết dõi theo Yasube và Tomoya đang được chủ tịch hội đồng giám khảo trao cúp.

“Anh Kijima Yasube, việc làm bánh có ý nghĩa như thế nào đối với anh?”

“Bỉ nhân chỉ thi thoảng thử sức mình với việc tề gia nội trợ của phụ nữ thôi. Không có gì đáng nói cả.”

Liếc nhìn tay diễn viên hài đến tận phút cuối vẫn chẳng hiểu mô tê gì, Yasube kiệu Tomoya trên vai và cùng thằng bé đáp lại những tràng vỗ tay của khán giả. Hình như đến tận lúc đó Tomoya mới nhận ra Hiroko. Thằng bé cúi xuống, thăm thì gì đó vào tai Yasube. Anh ta cũng gượng cười và trả lời thằng bé.

Lúc sau khi hỏi hai người, Hiroko biết được nội dung của cuộc hội thoại đó.

“Con bảo là mẹ khóc cũng không sao. Nói phụ nữ không được khóc là bất công lắm.”

“Thực tình, chuyện cũng chẳng đến mức cô Hiroko phải khóc. Bỉ nhân đã biết mình sẽ thắng ngay từ đầu rồi mà. Ha ha ha.”

Yasube nói về đặc ý, nhưng Hiroko nghĩ dù thế nào thì đó cũng không phải tâm trạng của Yasube lúc ấy.

Khoảng gần mười ngày sau, cuộc thi được phát sóng trên truyền hình, phản ứng của khán giả quả thật vượt ngoài tưởng tượng. Chương trình vừa kết thúc, Hiroko đã liên tục nhận được các cuộc gọi dồn dập từ các bà mẹ có con học chung nhà trẻ với Tomoya, nếu không tính Yoshie, hàng xóm cùng khu chung cư, rồi cả những người biết về Yasube nữa.

“Ăn tượng lắm chị ạ!”

“Chị bảo anh ấy làm bánh cho em nhé?”

“Anh ấy tuyệt quá cô Yusa nhỉ.”

Đồng nghiệp ở Eaton cũng có vài người hỏi han Hiroko. Cũng là do nhà đài chiếu phần trò chuyện ngay trước cuộc thi nên Hiroko có lên ti vi một chút. Còn Tomoya đương nhiên được lên hình liên tục. Từ bấy đến nay cô vẫn vô tư chẳng để ý gì nhiều, nhưng bây giờ cô phải tự vượt ngục an ủi bản thân, rằng cũng còn may chương trình chỉ được phát sóng ở Tokyo thôi.

Nhưng chuyện không chỉ dừng ở đó. Tối hôm sau, đạo diễn đài truyền hình Đông Nhật Bản cùng một nhân viên nhà đài đến tận căn hộ của Hiroko. Trước tiên, họ kính cẩn trao quà “chúc mừng giải quán quân”. Tomoya nhận được trò chơi với các nhân vật hoạt hình được sản xuất bởi đài truyền hình Đông Nhật Bản, đây là món đồ thắng bé muốn có từ trước nên nó phấn khích reo ầm ĩ “Thật không vậy trời!” rồi nhảy cẫng lên.

“Đài chúng tôi cũng liên tục nhận được các cuộc điện thoại hỏi làm thế nào để được thưởng thức bánh của anh Kijima.”

Tay đạo diễn nói. Hiroko và Yasube quay sang nhìn nhau.

“Chuyện đó, nếu chỉ làm cho hàng xóm thôi còn được, nhưng cho số lượng đông đảo thực khách như vậy thì...”

“Dù có gắng sức đến đâu cũng không thể được. Bỉ nhân cũng không có ý định tiếp tục làm bánh như vậy mãi.”

“Vâng, vâng, chúng tôi hiểu mà.”

Tay đạo diễn rồi rút xua tay.

“Nhưng một khi khán thính giả đã lên tiếng đến như vậy rồi, cố gắng đáp ứng nguyện vọng ấy cũng là bổn phận của chúng tôi. Vậy

nên trước tiên tôi mong anh cân nhắc một chút.”

Người đàn ông còn lại lên tiếng. Người này nhìn có vẻ lớn tuổi hơn tay đạo diễn cả một giáp, trái với phong cách ăn mặc thoải mái với quần jeans của tay đạo diễn, ông ta đóng bộ com lê chỉnh tề.

“Đài chúng tôi có chương trình bình luận vào buổi trưa. À, tôi là người chịu trách nhiệm sản xuất chương trình đó. Chúng tôi sẽ bố trí một phần trong chương trình đó cho anh, không biết anh Kijima có tham gia được không. Không chỉ làm bánh mà còn, nói sao nhỉ, tôi mong anh trò chuyện và chia sẻ nhiều điều với khán giả xem truyền hình. Lý do là bởi, tài năng làm bánh của anh Kijima thì hiển nhiên rồi, nhưng những phát ngôn của anh trong chương trình gần đây cũng được rất nhiều người hưởng ứng, hay nói cách khác, anh đã tạo được tiếng vang trong lòng khán giả.”

Hiroko lúng túng. Yasube từ chối thẳng thừng.

“Như bỉ nhân vừa nói, bây giờ bỉ nhân cũng đủ bận rộn rồi. Do hoàn cảnh nên bỉ nhân phải nương nhờ cô Hiroko đây, đổi lại, bỉ nhân đảm đương quán xuyến mọi việc tề gia nội trợ.”

“Nếu chỉ có thế thì không có trở ngại gì đâu ạ. Chúng tôi sẽ giúp gia đình chi trả cho người giúp việc hoặc bảo mẫu trông trẻ. Tất nhiên đài truyền hình cũng đủ khả năng cho anh mức thù lao xứng đáng. Xin thứ lỗi nếu tôi có gì thất lễ, nhưng có lẽ số tiền đó đủ để anh Kajima không cần nương nhờ ai nữa.”

“Bỉ nhân rất cảm kích trước đề nghị của các vị, nhưng vẫn còn một điều bỉ nhân phải giải quyết. Xin các vị thông cảm cho.”

“Là việc gì thế ạ?”

“Chuyện này có chút khó nói...”

“Xin anh cứ nói. Biết đâu chúng tôi lại có thể giúp ích được gì cho

anh. Mà không, chúng tôi thực lòng muốn giúp anh. Nếu vậy, liệu anh Kijima có bằng lòng tham gia chương trình của tôi không? Tôi đã kiếm cơm bằng nghề này ròng rã suốt ba mươi năm. Trực giác mách bảo tôi rằng chắc chắn anh sẽ thành công vang dội khi xuất hiện trên truyền hình. Thực lòng mong anh xem xét cho.”

Cả người sản xuất chương trình đã quỳ cả xuống lấn tay đạo diễn cúi gập đầu. Có lẽ Yasube bị lay động trước cảnh tượng này.

“Bây giờ bỉ nhân sẽ nói, hai vị làm ơn ngẩng mặt lên.”

Hiroko vội vã nháy mắt ra dấu với Yasube nhưng không kịp, anh ta đã bắt đầu nói.

“Thực ra bỉ nhân đến từ năm Văn Chính thời Edo.”

Người sản xuất chương trình từ từ ngẩng mặt lên, bật ra một tiếng “Hở”.

“Bỉ nhân rơi xuống một thứ tựa tựa như suối hay giếng. Khi tỉnh dậy thì đã đặt chân tới Tokyo này. Sau khi suy nghĩ, bỉ nhân nhận ra rằng có lẽ đó là con đường nối liền hai thời đại xa xôi lại với nhau. Ngày qua ngày bỉ nhân rong ruổi khắp chốn, tìm cách quay trở về, nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa có kết quả gì. Chẳng hay liệu các vị có manh mối nào không?”

“Ra vậy, anh tới từ thời Edo và muốn được trở về nơi chốn cũ...”

Hiroko cứ ngỡ người sản xuất chương trình sẽ nổi giận dùng đũa hay sừng sốt quá mà đứng dậy. Nhưng ngạc nhiên thay, ông ta nói tiếp với giọng điệu rất đổi cảm thông.

“Đó quả thực không phải chuyện đơn giản. Nhưng xin anh hãy giao việc này cho chúng tôi.”

“Giao cho các anh là sao...?”

Hiroko bắt giác chen vào cuộc trò chuyện. Người sản xuất chương trình cần trọng đáp lời.

“Hiện thời chưa thể nghĩ ra ngay phương án giải quyết, nhưng tôi cũng có chút quan hệ trong giới truyền thông. Chính vì thế tôi có thể điều tra theo cách riêng của mình. Tôi sẽ dốc hết sức và làm tất cả mọi thứ trong khả năng. Vậy nên tôi mong anh Kijima sẽ tham dự chương trình.”

“Bỉ nhân hiểu rồi.”

Yasube nói.

“Bỉ nhân sẽ chấp nhận đề nghị của ngài. Nếu ngài đã nói đến như thế, bỉ nhân không thể cứ mãi từ chối được.”

“Anh Yasube!”

Nhưng người sản xuất chương trình đã cười rạng rỡ, bắt tay Yasube, không để Hiroko có cơ hội được nói thêm lời nào. Giờ thì Hiroko cũng chẳng thể nói với Yasube chuyện sẽ nguy to nếu để bố mẹ cô ở nhà phát hiện ra, cô chỉ còn biết bồn chồn lo lắng dõi theo diễn tiến không ngờ của câu chuyện.

Chẳng mấy chốc, Yasube đã củng cố được vị trí của mình ở đài truyền hình. Ít nhất thì ba mươi năm kinh nghiệm trong nghề của nhà sản xuất nọ không vô ích.

Tại chương trình bình luận của đài truyền hình Đông Nhật Bản, ban đầu các bình luận viên thường trực còn làm vẻ mặt “Lần này xuất hiện loại người nào thế này?” Quả thật Yasube trông phát khiếp lên được. Ít ra thì Hiroko thấy thế. Nghe nói trang phục anh ta đang mặc là của một nhà thiết kế nổi tiếng nào đó, nhưng chiếc áo kimono màu kem điểm xuyết những trái dâu rải rác, rồi cả hakama với họa tiết sọc hai màu sô cô la và trà xanh xen kẽ nhìn rất rẻ tiền. Ngoài ra hai thanh đoản kiếm và trường kiếm giả trông quả thực là rởm, còn xa mới toát ra được vẻ trang nghiêm cao quý.

Thế nhưng vẻ mặt của các bình luận viên thay đổi tức thì khi ném thử một miếng bánh của Yasube. Hơn nữa, trong phần trò chuyện, Yasube đã hoàn toàn chiếm luôn thế mạnh của họ, những kẻ chỉ có sự nhặt nhẻo là nổi bật.

Một nữ diễn viên nghe nói hầu như không còn được mời đóng phim hay đóng kịch nữa song vẫn được coi là “ngôi sao lớn” trong giới đã bảo Yasube rằng “Đàn ông trên thế giới này ai cũng được như anh thì tốt quá nhỉ”, nhưng anh ta đáp lại mà chẳng hề hé môi cười.

“Đàn ông không cần thiết phải nướng bánh. Nếu ai cũng như vậy thì còn ra thế thống gì nữa.”

Cô diễn viên không quen bị phản biện nghe thấy thế liền tròn mắt ngạc nhiên.

“Anh nói ‘thể thống gì’ ý là thể nào, chẳng phải cuộc sống gia đình sẽ vô cùng êm ấm hay sao?”

“Chuyện hoang đường. Nếu người đàn ông mãi mê làm bánh mà lơ là công việc thì sao? Trong trường hợp xấu nhất, anh ta sẽ mất việc, cả gia đình sẽ cù bơ cù bất nơi đầu đường xó chợ. Đến miếng ăn cũng không có, há cảnh nhà vẫn êm ấm được chẳng?”

“Có thể đúng như vậy nhưng không phải anh đã làm được những chiếc bánh ngon thế này hay sao? Anh nghĩ rằng bản thân việc đó không có gì tuyệt vời cả ư?”

Cô diễn viên cố đáp trả, hồng vớt vát chút kiêu hãnh. Nhưng việc đó chỉ khiến cho miệng lưỡi không chút kiêng nể của Yasube càng sắc bén hơn.

“Bánh thì ai mà chẳng làm được.”

“Nhưng tôi chịu đấy.”

Yasube lừ mắt nhìn nhà biên kịch trung niên đang vừa cười vừa nói.

“Bỉ nhân chẳng vừa nói rồi đó thôi. Bởi việc đó không cần thiết. Nếu cần làm mà vẫn không làm được, ấy là vì các vị không muốn làm. Bỉ nhân nhiều lần bắt gặp thói xấu đó ở các nữ nhân thời Bình Thành*.”

“Ý anh là sao ạ?”

Lần này một nữ luật sư cáu kỉnh nói.

“Kết quả điều tra đã chỉ ra, việc mặc định phụ nữ phải biết nấu ăn đang trở thành nguyên nhân dẫn đến căng thẳng ở nữ giới. Bánh của anh quả thực rất ngon, nhưng từ quan điểm muốn giảm thiểu

gánh nặng cho phụ nữ, tôi không thể đồng ý với phát ngôn vừa rồi của anh.”

“Thời thế đã đổi thay nên dù miễn cưỡng bĩ nhân cũng phải đồng thuận với việc phụ nữ ra ngoài làm việc. Tuy vậy, bĩ nhân không thể làm ngơ trước sự những nữ nhân không đi làm song chẳng hề dồn tâm sức quán xuyến nhà cửa, chỉ chuyên mơ mộng hão huyền muốn làm cái này, muốn làm cái kia, tiêu tốn năng lượng vào những việc vô bổ. Mỗi người đều có trách nhiệm của riêng mình. Hiểu rõ bổn phận của bản thân chính là cách sống của một con người đàng hoàng.”

Nữ luật sư mặt đỏ như gấc chín, thẳng thốt “Ồi trời” nhưng chẳng biết nói gì thêm nữa. Yasube liếc nhìn cô ta rồi bình luận tới cả lĩnh vực giáo dục.

“Một trong những nguyên nhân trẻ hỗn hào là bởi cha mẹ không để chúng giúp đỡ làm việc nhà. Nếu chỉ dạy đàng hoàng, có rất nhiều việc đến trẻ con cũng có thể giúp được. Cha mẹ không chỉ dạy cho trẻ là bởi không muốn phải tiêu hao năng lượng. Nếu trẻ con cũng phải dồn năng lượng vào một việc gì đó, tự bản thân chúng sẽ thấu hiểu những lời răn dạy của cha mẹ. Trong lĩnh vực tề gia nội trợ, nuôi dạy trẻ là một công việc đòi hỏi rất nhiều công sức. Nếu chỉ coi là việc vặt, chắc chắn sẽ không thể hoàn thành tốt. Nhận thức được điều đó là vô cùng quan trọng.”

Yasube hùng hồn phát biểu, đài truyền hình buộc phải kéo dài đáng kể thời lượng chương trình.

Đối với Hiroko, đó là những lời nói đúng kiểu của Yasube mà thường ngày cô vẫn được nghe. Nhưng nhớ lại tác động của những lời ấy với mình trước kia, Hiroko nghĩ hẳn những người lần đầu nghe sẽ thấy rất gay gắt. Nghe có vẻ vô lý, nhưng cũng giống như

đối với Hiroko trước kia, những câu nói của Yasube có thể khiến mọi người thấm thía rằng công dân của xã hội hiện đại đã mất đi những gì. Một người đàn ông vẻ ngoài trông rất lỗi thời nói ra những điều ấy mà không kiêng dè ai, chăm sóc con trẻ và quán xuyến việc nội trợ một cách hoàn hảo, còn làm ra những chiếc bánh khiến ai nếm thử cũng mê tơi. Sự kết hợp của tất cả những yếu tố đó quả nhiên khiến Yasube trở nên đầy thu hút.

Ngay sau đó, anh ta bắt đầu nhận được lời mời từ những đài truyền hình khác.

“Người ta nói rằng sẽ thiếu công bằng nếu chỉ nhân chỉ tham gia chương trình ở một đài mà không chịu xuất hiện trên các đài khác.”

Yasube rất dễ mềm lòng khi bị công kích kiểu đó, cuối cùng quyết định nhận lời tất cả các đài. Khi anh rảnh rỗi, các tờ báo hay tạp chí lại lần lượt tới xin phỏng vấn. Thậm chí Yasube còn hợp tác với đài Đông Nhật Bản để xuất bản cuốn sách mang tên “Kijima Yasube: Đời không ngọt ngào như bánh”, tổng hợp những công thức làm bánh được giới thiệu trên chương trình bình luận và những câu nói gây chú ý của anh ta.

Ngày ra mắt cuốn sách, Hiroko ghé qua Ikebukuro để xem buổi ký tặng. Chỉ tính riêng trong hôm đó, Yasube đã tổ chức ký tặng ở tận năm địa điểm. Độc giả xếp thành hàng dài trước cửa hiệu sách, chen chúc đến toát cả mồ hôi hột chỉ để nhìn thấy Yasube. Đáng ngạc nhiên hơn là có mấy người còn mặc đồ y hệt như Yasube khi anh ta xuất hiện trên ti vi. Lúc sau hỏi rồi cô mới biết, trang phục cosplay Yasube hiện giờ đang rất được ưa chuộng, đến độ sản xuất còn không kịp.

Bóng dáng nữ giới, lại còn là các cô gái trẻ nổi bật trong hàng người. Ra mắt sách dạy làm bánh nên có lẽ đây là chuyện đương

nhiên nhưng Hiroko hơi bị bất ngờ. Có vẻ như những phát ngôn khiến Yasube dễ bị chỉ trích là khinh thường phụ nữ hầu như chẳng gây ra trở ngại gì tới việc thu hút sự ủng hộ từ các nữ độc giả.

“Nhiều người thích chú Yasube quá mẹ nhỉ.”

Tomoya được mẹ dắt theo, trầm trồ thốt lên đầy thán phục. Nhìn quanh, Hiroko để ý thấy ánh mắt của những cô gái đợi đến lượt được ký tặng đang dính chặt vào Yasube. Chẳng biết cử chỉ nào của anh ta làm các nàng thích thú đến nỗi phải reo lên phấn khích “A a!”. Thậm chí Hiroko còn nghe tiếng ai nói “Đáng yêu ghê!”. Sao có thể phản ứng như thế với gương mặt thô kệch nhường kia cơ chứ, cô thầm phản đối trong đầu, nhưng đồng thời cũng muốn nói “Tôi mới là người đầu tiên phát hiện ra sự đáng yêu ở Yasube đây này”.

Yasube thật đúng là thần tượng. Hoặc ít nhất cũng là một người nổi tiếng được công chúng mến mộ. Lịch làm việc đã kín mít, anh ta đành thuê người quản lý. Sự bận rộn của anh ta đã lệch khỏi quỹ đạo thông thường. Nếu tham gia ghi hình trực tiếp buổi sáng thì sẽ có xe hơi đón tận cửa từ bốn giờ, sau đó sẽ bận rộn đến tận đêm khuya. Không có ngày nào anh ta không xuất hiện trên ti vi. Từ chương trình bình luận, trò chuyện, cho đến tạp kỹ đều tăng lên chóng mặt. Sách đã ra tới quyển hai. Một hãng thực phẩm quyết định chi tiền mở một cửa hàng mang tên “YASUBE’S” ở Shibuya. Lấy lý do phải nghĩ những công thức làm bánh mới cho cửa hàng, ban ngày không có thời gian nên anh ta thuê một căn hộ ở Roppongi Hills ngay bên cạnh đài truyền hình Đông Nhật Bản, nửa số ngày trong tuần anh ta ngủ lại đó.

Hơn một tháng trôi qua từ lúc cuộc thi làm bánh lên sóng. Sau khi Yasube đoạt giải quán quân, Hiroko tưởng như mình đang nằm

mơ, nhưng cô dần cảm thấy sợ hãi, tựa như bản thân đang lạc trong khu rừng ma thuật vậy. Càng tiến vào sâu lại càng gặp nhiều loài hoa lộng lẫy đua nở, nhưng đi mãi đi mãi mà chẳng thấy lối ra.

Cô tự hỏi mọi việc sẽ kéo dài mãi thế này sao. Biết đâu lại chẳng có lúc trượt chân rơi xuống từ vách đá hay bị quái vật nhảy bổ ra tấn công?

Chẳng rõ bản thân Yasube đang nghĩ gì.

Hiroko muốn biết. Cô đã cố gắng tìm hiểu. Nhưng điều đó không hề đơn giản về mặt vật lý. Bởi hai người không có thời gian để thông thả chuyện trò.

Đến cả chạm mặt nhau cũng hiếm hoi. Hiroko vẫn phải làm việc như trước nay vẫn thế. Cả những ngày Yasube trở về căn hộ của hai mẹ con, cô cũng không đủ sức thức đợi anh về và dậy trước khi anh ra khỏi nhà. Hiroko lại một lần nữa phải trầm trồ cảm phục, dù mới hai lăm tuổi nhưng chắc chỉ có người ở thời đại Edo hằng ngày vẫn rèn luyện đôi chân một cách tự nhiên mới có thể làm việc ở cường độ như thế.

Dù thế nào thì Hiroko cũng chỉ biết phỏng đoán. Ban đầu cô chắc chắn là Yasube không sẵn lòng dấn thân vào các hoạt động nghệ thuật giải trí. Chính mắt cô đã thấy anh ta muốn rút ra khỏi chương trình bình luận, và suốt một thời gian sau đó, Yasube chỉ làm vì tình thế bắt buộc. Yasube vốn là kiểu người một khi đã nhận lời thì sẽ không có chuyện làm quấy quá cho xong, nhưng thái độ “vì được nhờ nên mới nhận lời” lại quá rõ ràng.

Tuy vậy cô cảm giác gần đây tình hình đã thay đổi. Dù vẫn đang làm việc theo ý người khác như trước, nhưng có vẻ như chính Yasube cũng mong muốn như thế. Những lần gặp mặt hiếm hoi, vẻ mặt anh ta thực sự rất hớn hởi.

Rõ ràng đã có gì đó khác xưa. Mới đây thôi, mỗi khi thấy Hiroko, Yasube còn lấm bầm.

“Mãi mà chẳng tìm thấy gì cả.”

Nhưng lâu rồi, cô không còn nghe thấy câu nói đó nữa.

Đài truyền hình đương nhiên chưa bao giờ có ý định tìm kiếm. Những người đó có lẽ ngay từ ban đầu đã không định hứa hẹn gì với Yasube. Chắc chắn họ chỉ coi lời bộc bạch chân thành của Yasube là một trò đùa không hơn không kém. Nếu chuyện không phải vậy, Yasube sẽ không còn là nhân vật thích hợp để họ mang lên sóng truyền hình công cộng nữa. Việc tìm kiếm không những không tiến triển, mà còn chẳng được người ta bỏ công sức thúc đẩy. Yasube không lý nào lại không nhận ra điều đó. Vậy mà anh ta chẳng có vẻ gì là phản đối đài truyền hình cả.

Có lẽ Hiroko chỉ đang hiểu nhầm mà thôi. Có lẽ đó chỉ là những nhận định chủ quan của bản thân cô. Thế nhưng nếu quả thật tâm lý Yasube đã thay đổi thì...

Tâm trạng Hiroko rất phức tạp.

Sâu thẳm trong lòng, cô ước gì Yasube cứ ở lại thời đại này mãi mãi. Bởi thế nên nếu Yasube cũng mong muốn vậy, có lẽ Hiroko nên hoan nghênh ý tưởng đó mới phải. Thế nhưng tình hình bây giờ tiến triển tới chỗ chẳng liên quan gì tới nguyện vọng của cô. Mà không, phải nói hai thứ đó càng ngày càng tách xa nhau ra mới đúng.

Như một lẽ hiển nhiên, Yasube không còn thời gian rảnh rỗi để chăm lo cho Tomoya nữa.

Về việc này, đài truyền hình đã giữ đúng lời hứa. Giả như không phải vậy thì cũng chẳng có vấn đề gì to tát. Yasube bây giờ là con

ngỗng đẻ trứng vàng đến độ dầu có thuê mười bảo mẫu và mười người giúp việc cùng lúc cũng không tiếc. Đài truyền hình chỉ gửi tới vốn vẹn một cô bảo mẫu và một bà giúp việc, nhưng trong bản đánh giá thực lực, cô bảo mẫu được cho là lời cuốn, nhìn qua đã thấy toát ra vẻ tao nhã, nề nếp. Bà giúp việc lại có kinh nghiệm phục vụ cho một gia đình hoàng gia nào đó. Nghe nói bà ấy còn mở cả lớp dạy nấu ăn nên khách quan mà nói, xét riêng về kỹ năng bếp núc chắc chắn có thể cạnh tranh được với Yasube.

Thế nhưng Tomoya mãi không hòa hợp được với hai người này. “Bé Tomoya không thích đọc sách chị nhỉ”, cô bảo mẫu nói. Khi Hiroko trả lời “Không đâu, làm gì có chuyện đó”, vẻ mặt cô ta như muốn đáp lại “Chị nói xạo ghê”. Theo lời cô kể, mỗi khi cô định đọc sách cho thằng bé, nó lại phụng phịu ngoảnh mặt đi rồi trốn trong nhà vệ sinh. Bà giúp việc cũng phàn nàn. Nào là Tomoya hay cố tình đi giày vào nhà sau khi bà đã lau chùi, hay ném đồ vật, cơm hầu như không ăn, chỉ đòi uống nước ép hoa quả.

Hiroko chỉ còn biết cúi đầu xin lỗi hai người họ. Đương nhiên cô hiểu tâm trạng của Tomoya đến đau lòng.

“Chú Yasube bận lắm. Tomo-chan cũng biết thế mà phải không?”

Thằng bé không trả lời mẹ.

“Con cứ gây phiền hà cho cô bảo mẫu và bà giúp việc như thế là đáng xấu hổ lắm đấy.”

Tomoya định đứng dậy chạy đi nhưng Hiroko kéo thằng bé lại, bắt nó quay mặt về phía mình.

“Chú Yasube mà biết kiểu gì cũng nổi giận cho xem.”

“Chú giận cũng được.”

Cuối cùng Tomoya cũng mở miệng, nói lí nhí như tiếng muỗi vo

ve.

“Giá như con không bảo muốn chú ấy đi thi làm bánh. Con thất bại thật rồi mẹ ạ.”

Nước mắt rơi lã chã từ mắt thằng bé, giọt nọ nối giọt kia lăn dài trên má nó. Đến thế rồi mà thằng bé vẫn nói thêm: “Mẹ đừng kể với chú Yasube là con khóc nhé.”

Hiroko hạ quyết tâm.

Cô phải ngăn Yasube lại thôi. Trước hết là vì Tomoya.

Sau đó là vì bản thân cô nữa. Thực ra ba mẹ cô ở Gifu đã biết chuyện Yasube sống cùng với hai mẹ con. Nghĩ đến cường độ xuất hiện dày đặc của anh ta, Hiroko thấy giấu được việc đó đến tận bây giờ đã là kỳ tích. Nhưng khi một đoạn phim từ cuộc thi làm bánh được chiếu trên chương trình trò chuyện phát sóng toàn quốc, vận may của cô đã kết thúc.

“Sao con có thể nói bừa bãi đấy là em họ con được? Con phải nghĩ đến thể diện của ba mẹ chứ.”

Trên điện thoại, từ ngữ của mẹ cô có vẻ giận dữ nhưng giọng bà không hề gay gắt.

“Nếu con có người đó thì phải nói sớm cho ba mẹ mới đúng.”

Hiroko từng phiền muộn vì ngay cả chính mình cũng không rõ Yasube có phải “người đó” hay không. Nhưng nếu giải thích kỹ lưỡng thì rất lằng nhằng, cô sợ ba mẹ sẽ phản ứng giống mấy người ở đài truyền hình.

“Quả thật nhìn có hơi dị hợm, nhưng anh ta không có vẻ giống phường bất hảo. Mà mẹ cũng chẳng ngờ đâu, nhưng bố con xem ti vi xong cứ tâm đắc suốt, người này nói nhiều câu hay quá.”

Dù lảng tránh và cúp điện thoại, nhưng Hiroko đã hạ quyết tâm không thể để mọi chuyện như thế này được nữa. Có vẻ không dễ dàng đưa ra kết luận, nhưng nếu Hiroko không làm gì đó để xoay chuyển tình hình, phiền phức sẽ chỉ tăng lên mà thôi.

Kiểu gì hôm nay cô cũng sẽ nói chuyện với Yasube. Trước tiên cô gửi tin nhắn cho anh ta từ công ty. Nhưng mãi đến tận chiều tối vẫn chưa thấy trả lời. Có gọi điện thoại cũng chỉ có trả lời tự động. Hết cách, cô đành phải gọi cho quản lý.

“Tối nay theo kế hoạch là ở bên này.”

Người quản lý trả lời cụt ngủn. “Bên này” là căn hộ bên Roppongi.

“Vậy lát nữa tôi xin phép làm phiền.”

“Nhưng sẽ khá muộn đấy. Hơn nữa nhân viên của cửa hàng cũng tới ngủ lại.”

Nếu có người khác thì sao nói chuyện được. Khi Hiroko nói cô muốn mượn Yasube một lát, người quản lý tỏ vẻ miễn cưỡng thấy rõ. Một việc chẳng đáng dừng thêm vào bốn phận của cô quản lý nhưng Hiroko vẫn cố gắng nài nỉ.

Tan giờ làm ở công ty, Hiroko về nhà một lát. Không thể cứ suốt ngày nói chuyện Yasube được. Gần mười giờ rồi nhưng Tomoya vẫn còn thức. Cô trông trẻ muốn cho thằng bé đi ngủ nhưng nó không nghe. Hiroko thay phiên, chui vào chăn cùng Tomoya, vỗ nhẹ lên người nó, như cô đã làm trước ngày Yasube tới. Cô có nghĩ tới chuyện nói với thằng bé lát nữa sẽ đi gặp Yasube nhưng lại thôi. Kiểu gì Tomoya cũng muốn đi theo, không biết chuyện sẽ thế nào nữa.

Tomoya hăng còn phụng phịu, song cuối cùng cũng chìm vào

giấc ngủ. Hiroko chỉnh trang lại quần áo, giao việc còn lại cho bảo mẫu rồi lại ra khỏi nhà. Phí trông trẻ vào buổi đêm cao kinh khủng. Việc cô hoàn toàn không cần phải bận tâm đến điều đó chẳng hề cân xứng với tâm trạng buồn bã của cô bây giờ.

Hiroko có mấy lần ghé vào các cửa hàng ở Roppongi Hills, nhưng đương nhiên đây là lần đầu tiên cô đặt chân vào khu chung cư. Đã có vài người ở khu này sa lưới Đội điều tra đặc biệt của Viện kiểm sát Tokyo, nhưng chắc đó cũng là một dạng minh chứng cho thân phận người nổi tiếng. Nghĩ đến những nhân vật sống ở Roppongi Hills, Hiroko hơi phấn khích dù biết là không phải lúc.

Cô lại một lần nữa phải ngạc nhiên trước việc Yasube đã trở thành một phần của nơi ấy, nhưng nghĩ kỹ thì cũng chẳng có gì lạ lùng. Yasube hiện giờ đã là thành viên của cộng đồng Hills kiệt xuất, một người nổi tiếng chẳng kém cạnh ai.

Đứng trước cổng vào chẳng khác gì khách sạn, Hiroko bấm số phòng trên bảng khóa điện tử trước ánh nhìn của nhân viên bảo vệ. Đúng như lời người quản lý đã nói, một nhân viên của tiệm YASUBE'S nghe máy. Cô đã cố tình tới trễ, vậy mà Yasube vẫn chưa về nhà. Cửa mở, cô vào trong, bước lên buồng thang máy lấp gương. Đúng như cô dự đoán, bên trong căn hộ toàn nội thất hàng hiệu. Vài nhân viên trẻ mặc tạp dề in logo cửa tiệm bận rộn trong bếp. Hiroko vào nhà, họ cũng chỉ im lặng gật đầu chứ chẳng hề ngại tay. Hiroko rời nhà bếp, lùi vào trong phòng khách, thu người ngồi bên mép chiếc xô pha lớn đến độ dễ làm người ta nhầm tưởng là giường. Cô tự cảm thấy may vì đã cầm theo một tờ tạp chí, nhưng rút ra lại chẳng muốn đọc, bèn cuộn tròn nó trên tay, vẫn lơ nghĩ ngợi, khiến bìa tạp chí nhăn nhúm hết cả.

Yasube trở về lúc hơn mười hai giờ đêm. Người quản lý cầm

chiếc cặp xách lớn màu đen cũng đi cùng.

“Ôi, cô Hiroko.”

Yasube mặc thường phục, nhưng chiếc áo len anh đang mặc kia có lẽ là len cashmere. Anh khẽ giơ tay, nặn ra một nụ cười và chào Hiroko. Thế nhưng mặt cô quản lý nhìn như thể muốn nói “Vẫn còn đợi cơ à”.

“Hoan nghênh cô tới tệt xá. Hôm nay bỉ nhân có vương buổi phỏng vấn một chút.”

“Thưa thầy, căn bếp này bao giờ mới được sửa để phục vụ cho cửa tiệm vậy ạ?”

Lần này, một nhân viên đứng bên cạnh chen vào. Yasube quắc mắt lườm anh ta và quát: “Cái gì thế, không đợi sau hẵng hỏi được hả.”

“Vị này có thể coi là ân nhân của bỉ nhân, vậy mà các người không rót nổi chén trà ra mời, chẳng phải quá thất lễ hay sao?”

Cậu thanh niên nhảy dựng lên, vội pha trà mang tới chỗ Hiroko. Người quản lý có lẽ cũng thấy hết cách nên nói như ám chỉ với Hiroko: “Vậy kính mong chị đừng cản trở công việc của anh Kijima ngày mai nhé” rồi ra về.

“Bây giờ bỉ nhân đi giải quyết công chuyện thật nhanh đã.”

Yasube nói, đoạn bước vào trong bếp và bắt đầu chỉ thị cho các nhân viên trẻ làm cái nọ cái kia. Anh ta chủ yếu chỉ nói. Ngay cả bánh kem và rất nhiều loại đồ ngọt khác, anh ta cũng chỉ ăn thử một ít đồ nhân viên làm rồi đưa ra yêu cầu, hoàn toàn không đụng tay vào rây bột, máy trộn hay dao bay gì cả. Rất nhanh, đúng như lời Yasube, khoảng hai mươi phút sau anh ta đã quay lại chỗ Hiroko.

“Đã xong rồi à?”

“Vâng, những việc còn lại không có bỏ nhân các nhân viên cũng tự hoàn thành được. Phải chăng cô Hiroko tới vì có chuyện muốn nói? Chúng ta ra ngoài thôi. Bỏ nhân cũng hơi đói rồi. Gần đây có tiệm này ngon lắm.”

“Tôi không cần ăn đâu...”

“Vậy cô uống rượu thôi cũng được. Ở đó hình như cũng có nhiều rượu ngon.”

Hiroko gượng cười. Nhưng cũng chẳng còn lựa chọn nào khác. Nơi Yasube sắp đưa cô tới chắc hẳn là một nhà hàng sang trọng.

Hai người đi bộ tầm năm, sáu phút trên con phố vẫn tấp nập người dù đã vào giờ này. Trong vài phút ngắn ngủi đó, Yasube bị vài người xì xào: “Nhìn kia”, “Ờ, có phải Yasube đấy không?”. Thậm chí Hiroko còn nghe tiếng ai nói “Không biết cô kia là ai nhỉ”. Đúng như dự đoán, Yasube dẫn cô tới một tiệm ăn nhỏ không thể sang trọng hơn được nữa, nhân viên khi nhìn thấy mặt Yasube liền kính cẩn cúi chào và dẫn hai người tới phòng riêng bên trong. Đến cả món khai vị người phục vụ mang ra cũng được làm rất kỳ công. Yasube gọi cơm trứng cá vốn là món nổi tiếng của quán cùng trà ô long, Hiroko chỉ gọi bia. Khi đồ uống được mang ra, Yasube giơ cốc lên. Hiroko trong thoáng chốc bối rối không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Cạn ly thôi chứ!”

“Tại sao cơ?”

“Không có lý do gì đặc biệt cả. Những dịp như thế này là phải cạn ly.”

Hiroko bất đắc dĩ đành chạm cốc.

“Lâu lắm rồi mới ngồi nói chuyện với anh Yasube như thế này.”

“Cô Hiroko nói vậy bỏ nhân mới để ý, đúng thế thật.”

Bỗng nhiên nhạc nền của phim *Vị tướng khiêm nhường* vang lên, Yasube rút điện thoại từ túi áo ngực ra.

“Xin nghe.”

Cuộc điện thoại có vẻ liên quan đến công việc, Yasube trả lời ngắn gọn rồi cúp máy. Lúc anh ta gặp điện thoại, Hiroko thoáng trông thấy màn hình chờ điện thoại của anh ta là một bức hình cận mặt Matsudaira Heiji.

Đúng lúc ấy Yasube vỗ tay như thể mới chợt nhớ ra điều gì.

“Đúng rồi, hôm nay có tin này tuyệt lắm. Bỉ nhân đã nghĩ nhất định phải báo cho cô Hiroko biết.”

“Là gì thế?”

“Bỉ nhân sắp được diện kiến ngài Matsudaira.”

“Ngài Matsudaira ư?”

“Chính là người cô Hiroko đã từng nói cho bỉ nhân biết đấy thôi. Đó, ngài Matsudaira Heiji trong *Tướng quân khiêm nhường* ấy. Bỉ nhân mới nhận được lời mời tới buổi trò chuyện của một tờ tạp chí. Tuy chuyện ấy có phần phạm thượng, nhưng bỉ nhân thấy rất may mắn nên đã nhận lời rồi.”

Từ khi biết được diễn viên đóng vai tướng quân khiêm nhường tên Matsudaira có mối liên hệ với gia tộc Tokugawa, lòng ngưỡng mộ của Yasube dành cho ông ta đã vượt qua mức một người hâm mộ. Đến nước này rồi, Hiroko chẳng thể mở miệng nói đó chỉ là nghệ danh mà thôi.

“Vậy ư, hay quá còn gì.”

Hiroko nhoẻn miệng cười, gắng hết sức hòa theo. Yasube nói tiếp.

“Không biết nên tiếp chuyện ngài như thế nào đây.”

“Anh Yasube cứ thích gì thì nói nấy thôi.”

“Bỉ nhân cũng đang băn khoăn về vật phẩm mang biếu ngài ấy, không biết nên tặng gì để ngài hài lòng nữa.”

“Chuyện đó việc gì anh phải lo, có phải tướng quân thật đâu.”

“Bỉ nhân biết, nhưng nếu không làm gì thì vẫn thấy có chút không phải.”

“Vậy anh cứ tặng thứ anh thích là được. Hay là nướng bánh mang đến đó?”

“Không biết có hợp khẩu vị ngài không.”

Để ý thấy Hiroko lặng im không nói gì nữa, Yasube nhìn cô bối rối.

“Cô làm sao thế?”

“Anh không hỏi thăm Tomoya à?”

Hiroko nói, mặt cúi gằm xuống.

“Ồ, cậu Tomoya ư? Có chuyện gì vậy?”

“Thằng bé nó khóc. Ngày nào cũng thế.”

“Thế là không được rồi. Hiện giờ bỉ nhân không thể gặp cậu Tomoya, mong cô Hiroko nghiêm khắc răn đe cậu ấy.”

“Không có anh nên nó khóc đấy.”

Hiroko ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào Yasube. Anh ta tròn mắt ngạc nhiên.

“Vì sao lại thế?”

“Anh không hiểu ư? Vì nó buồn. Không có anh Yasube, thằng bé không chịu được.”

“Nhưng cô có nói vậy...”

“Yasube, tôi xin anh.”

Hiroko ngắt lời Yasube.

“Đương nhiên tôi biết anh rất bận, nhưng làm ơn, hãy dành thời gian cho Tomoya, mỗi ngày một tiếng thôi cũng được. Tất nhiên tôi hiểu cảm xúc của anh Yasube. Tôi biết tôi không có quyền gì mà nhờ vả anh. Chính tôi là người bấy lâu nay vì công việc mà để anh gánh toàn bộ trách nhiệm chăm sóc Tomoya. Tôi đành muối mặt nhờ vả anh thế này. Nếu mọi sự cứ tiếp diễn theo chiều hướng như hiện giờ, Tomoya sẽ có chuyện mất thôi.”

“Cậu Tomoya nghĩ về bĩ nhân như thế ư?”

“Thật đấy. Nó cứ khóc mãi thôi, gầy sọp cả đi. Thằng bé sắp vào tiểu học rồi. Giờ là thời kỳ quan trọng để phát triển cả thể chất lẫn tinh thần của nó. Nếu thằng bé phải trải qua giai đoạn này như thế thì tội nghiệp lắm.”

Yasube khoanh tay lại, khẽ “hừm” một tiếng trong cổ họng.

“Anh Yasube cũng mền Tomoya mà phải không? Anh nói chỉ vì muốn trả ơn mà cố gắng quán xuyến nhà cửa, nhưng thực sự anh cũng rất vui khi chăm sóc thằng bé kia mà?”

Khi nghe Hiroko nói vậy, vẻ mặt Yasube lập tức thay đổi. Anh ta buông tay xuống và ngồi thẳng lên.

“Cô Hiroko hiểu theo cách đó sẽ khó xử cho bĩ nhân lắm.”

“Sao cơ?”

“Bĩ nhân đảm đương việc tề gia nội trợ ở nhà cô Hiroko, suy cho cùng cũng chỉ là để tạ ơn mà thôi. Thân là samurai, bĩ nhân chịu không thấu nổi hổ thẹn khi chỉ ăn không ngồi rồi. Chuyện chỉ có thể, không hơn không kém.”

“Nhưng mà, anh Yasube...”

Lần này đến lượt Yasube ngắt lời Hiroko.

“Hăng khoan, hãy để bả nhâ làm rõ mọi sự.”

Hiroko cắn chặt môi. Cô đã thất bại ở giây phút cuối cùng. Hiroko thăm giậ bản thân lẽ ra phải cân nhắc kỹ hơn tới tính cách của Yasube.

“Nghe tôi nói chút đã, anh Yasube. Nếu vậy, thứ anh đang mê mải làm hiện giờ là gì vậy? Không phải làm bánh sao? Chẳng phải đó vốn là việc anh đã bắt đầu làm khi còn ở với hai mẹ con tôi ư?”

“Hiện nay điều bả nhâ quan tâm chính là công việc. Hơn nữa, bả nhâ xin được thừa nhận bản thân đã nhận được không ít thù lao. Bản chất công việc đã khác trước nhiều.”

“Vậy là, mọi việc trước đây anh làm ở nhà tôi, nào làm bánh nấu cơm, nào lau dọn nhà cửa, giặt giũ, chơi với Tomoya, dạy kiếm đạo cho thằng bé, đón nó từ nhà trẻ về rồi cho nó đi ngủ, tất cả những việc đó anh đều không muốn làm, nhưng vì không còn cách nào khác nên bắt đắ dĩ phải làm à?”

Chẳng biết tự khi nào Hiroko đã lớn tiếng với Yasube.

“Sao nào?”

“Cũng không hẳn là bắt đắ dĩ nhưng...”

Yasube thoáng nao núng, Hiroko dồn ép anh ta như thể đang buộc tội.

“Không đâu, chính xác là như thế đấy. Anh không cần giả bộ với tôi đâu. Anh muốn làm rõ mọi chuyện đúng không? Cứ nói đi, không cần khách khí đâu. Tôi hiểu rồi. Cứ tưởng anh làm mọi thứ vì mẹ con tôi, hóa ra là tôi đã lầm. Thật sự thì, nội chuyện sống cùng với chúng tôi cũng làm anh phát ngáy rồi đúng không? Chính vì thế nên từ khi có việc làm, anh không cần ở nhà tôi nữa, rồi cũng chẳng thèm về luôn đúng không?”

“Đã nói không phải vậy rồi mà. Chỉ là, tuy có bất ngờ thật, nhưng bĩ nhân cảm thấy những việc như được lên truyền hình, xuất hiện trên tạp chí, rồi nghĩ xem những loại bánh trái nào sẽ làm mọi người vui lòng đều rất thú vị, việc nọ việc kia, việc nào bĩ nhân cũng muốn thử cả...”

“Xem kìa. Chính là thế đấy. Chính là điều tôi đã nói đấy. Anh muốn được người ta quan tâm chiều chuộng, muốn thành công. Chính vì thế nên anh mới không làm việc nhà nữa. Anh vừa nói rồi đấy thôi. Bây giờ cái anh quan tâm tới là công việc. Đúng thế, một công việc tuyệt vời. Một công việc ngon nghề kiếm được nhiều hơn tôi đến mấy chục lần. Anh có tài, tốt quá rồi còn gì. Được công nhận chính là thế này đấy. Địa vị của anh đã cao lắm rồi nhỉ. Thế nên mới có cơ hội gặp Tướng quân chứ. Chúc mừng anh.”

Hiroko biết mình đang tuôn ra những lời khó nghe, nhưng cô không dừng lại được nữa rồi. Cô không thể ngừng trút hết ra những suy nghĩ tiêu cực trong đầu.

“Nhưng anh hãy coi chừng đấy. Bởi anh chỉ là một vật trưng bày mà thôi. Mọi người đều vui sướng vì được coi anh như vật lạ. Người nổi tiếng là như thế đấy. Trong chớp mắt người ta sẽ lại chán anh ngay. Người hiện đại chúng tôi bạc bẽo lắm. Bây giờ có thể anh đang ở trên đỉnh rồi, sau đó sẽ chỉ trượt dốc mà thôi. Bánh của anh không mất vị ư? Đã giao cho người khác làm mà anh lại toàn ra ngoài để mặc họ vậy thì tôi biết sau này sẽ thế nào rồi. Thật sự, không biết anh còn trụ được bao lâu. Một tháng nữa? Hai tháng nữa? Nửa năm chắc hơi quá sức nhỉ. Hay chúng ta cá thử xem nhé?”

“Vậy ư. Bĩ nhân xin đa tạ cô đã chỉ giáo.”

Yasube cũng nổi giận. Giọng anh ta càng lúc càng to hơn.

“Vậy lại càng thêm lý do để bỏ nhân phải làm tất cả những việc mà hiện giờ mình có thể làm. Xin cô Hiroko thứ lỗi nhưng mong cô truyền đạt lại với cậu Tomoya, bỏ nhân sẽ không quay lại đó trong một thời gian.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Vì lý do này, bỏ nhân muốn lấy lại hai thanh kiếm cô Hiroko đã giữ giùm. Lần tới bỏ nhân sẽ tới lấy.”

“Anh bận rộn thế không cần phải nhọc công đi lại làm gì. Ngày mai tôi sẽ gửi cho anh. Nhỡ mà kiếm rơi từ trên nóc tủ xuống thì cũng nguy hiểm nên trả lại cho anh tôi càng đỡ lo.”

“Vậy ư. Thế chẳng phải tiện quá sao.”

Yasube nhìn Hiroko chòng chọc và nói: “Cô còn gì muốn nói nữa không?”

“Không. Tới đây là hết rồi.”

Hiroko đứng dậy.

“Bây giờ không còn tàu đâu. Bỏ nhân sẽ đưa vé taxi, cô cứ ngồi đó đợi.”

“Không cần đâu. Bằng đầy tiền thì tôi cũng có.”

Cô quăng tiền bìa lên mặt bàn. Khi mở cửa trượt ra, Hiroko suýt đụng phải nữ nhân viên phục vụ đang mang cơm trứng cá vào. Cô vội che đi đôi mắt đang đỏ mọng lên và xỏ giày. Sau lưng còn vọng lên tiếng Yasube hùng hục ăn cơm như thể phò mặc mình cho cơn giận dữ chi phối.

Hiroko bước nhanh như chạy ra khỏi cửa hàng, rồi bắt đầu bước đi vô định, trong đầu không nhớ nổi đường cái ở chỗ nào.

Ôi, mình đã làm cái gì thế này.

Những ác ý trong lời nói Hiroko thoát ra ban nãy làm miệng cô

nhờ nhuốc. Cô cảm thấy không thể tệ hơn được nữa.

Chuyện đó có thể xảy ra ở bất kỳ ai. Chỉ là Yasube đang ở trên mây nên quên mất hai mẹ con Hiroko thôi. Anh ta còn động lòng và có vẻ tự vấn bản thân khi Hiroko nói kia mà. Nhưng chính cô đã đập tan tất cả, tự châm dầu vào lửa.

Trong một thoáng, Hiroko nghĩ tới chuyện quay lại xin lỗi. Nhưng rồi có một điều níu chân cô lại.

Quả thật mình đã lỡ lời. Nhưng mình đâu có nói sai. Chính anh ta mới phải chịu trách nhiệm. Tại sao lại ương ngạnh thế cơ chứ. Kiểu nói chuyện cặn tình cặn nghĩa ấy là sao. Đúng là anh ta coi thường phụ nữ nên mới có thể thốt ra những lời như thế. Mà nguồn cơn mọi chuyện ngay từ đầu cũng ở sự thiếu nhạy cảm của Yasube mà ra chứ đâu. Anh ta nào có hiểu cảm xúc của người khác.

Hiroko giận dữ bước nhanh hơn, như thể muốn tiếng giày cao gót xuyên thủng những âm thanh ồn ào huyền ảo của phố xá. Nhưng những âm thanh ồn ã ấy chẳng có vẻ gì dao động. Chúng trôi nổi trong không gian, không rõ nhưng không bao giờ ngắt quãng. Chúng đang cười nhạo tâm trạng cáu kỉnh của Hiroko.

Kết cục, cô mất tới mười hai phút mới ra được đường cái. Cô đi sai hướng, quay trở lại nhưng lại lạc đường. Cuối cùng Hiroko cũng bắt được taxi, cô thu mình trên ghế, từng tiếng thở dài nối nhau thoát ra khỏi khuôn miệng cô.

Gương mặt Tomoya bỗng hiện lên trong đầu cô.

Mẹ xin lỗi. Mẹ vô dụng quá.

Lòng hăng hái muốn giải quyết nhanh gọn mọi sự có sao đã bay biến cả rồi? Cả Tomoya. Cả bản thân cô nữa. Giải quyết đâu không thấy, chỉ thấy thụt lùi. Tựa như Hiroko đã rơi vào một cái hố không

dễ gì thoát ra được.

“Chị Yusa, chị làm sao thế?”

Hiroko giật mình ngẩng mặt lên.

“Tôi để danh sách lỗi phần mềm ở đây nhé. À cả phần xử lý hình ảnh hôm qua tôi nhờ chị nữa...”

“À, cái đó hả. Xin lỗi nhé, tôi bận quá nên vẫn chưa xong. Hôm nay tôi sẽ giải quyết hết.”

“Vâng được rồi,” Tanaka Motohiko đáp nhưng lại nhìn Hiroko với vẻ mặt rất lạ. Chết thật.

Tự bản thân cô cũng nhận thức được. Từ sau hôm đi gặp Yasube, cô không làm được việc gì ra hồn. Đến gã ngốc Tanaka cũng bắt đầu để ý thì chắc các đồng nghiệp khác phải nhận ra từ đời nào rồi. Cả hai mẹ con đều mắc chứng nhớ Yasube. Thật xấu hổ.

Hiroko đang nghĩ đến đó thì Tanaka lại mở miệng đề cập tới Yasube.

“Người ngày trước ở nhờ nhà chị Yusa, giờ nổi như cồn ấy nhỉ.”

“A, à ừ. Đúng thế đấy.”

Hiroko gắng tươi tỉnh trả lời song có chút bận lòng về cách Tanaka tự ý nói là “ngày trước”. Thế nhưng nếu chỉ là người họ hàng không có nghề nghiệp ổn định thì Tanaka nghĩ Yasube đã rời khỏi căn hộ của Hiroko cũng là bình thường.

“Hôm qua tôi cũng mới xem ti vi đấy, nhưng cảm giác những lời

bình luận của anh ấy càng lúc càng lạnh lùng hơn. Phải nói là cực kỳ phũ phàng, không kiêng nể gì ai ấy.”

Từ đêm ấy, Hiroko không xem những chương trình ti vi hay các bài báo có Yasube nữa. Cô thấy sợ. Nếu đúng như lời Tanaka nói, không biết chuyện đó nghĩa là sao. Không rõ cuộc cãi cọ với Hiroko có ảnh hưởng gì đến Yasube không? Hay anh ta đang cố gồng mình lên để không làm ảnh hưởng tới công việc bằng ý chí mạnh mẽ vốn có của mình? Hoặc có khi anh ta cũng buồn, nhưng chính tâm trạng đó lại làm miệng lưỡi anh ta sắc sảo hơn? Nếu đúng như vậy thì Hiroko cũng cảm thấy nhẹ nhõm ít nhiều.

“Anh ấy còn mở tiệm bánh nữa đấy. Nhưng do bận quá nên chủ yếu để nhân viên làm thôi.”

“Hờ... Cứ như doanh nhân ý nhỉ.”

“Chuẩn đấy. Cảm giác như anh ấy thành người của thế giới khác luôn rồi.”

Hiroko nói và quay lại bàn làm việc. Tanaka có vẻ vẫn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lại khẽ lắc đầu rồi quay về dãy bàn lập trình viên.

Người của thế giới khác à?

Hiroko nghĩ lại câu nói của mình. Một người đến từ thế giới khác, giờ lại rời đến một thế giới khác. Có lẽ cũng là chuyện hợp lý. Suy cho cùng thì đối với Yasube, hai mẹ con Hiroko có lẽ chỉ là một điểm trung chuyển để anh ta nghỉ chân mà thôi.

Nhưng dù có nghĩ như thế, Hiroko cũng không thể gạt bỏ Yasube ra khỏi đầu. Cô chỉ còn biết tìm mọi cách để ép bản thân tập trung vào công việc trước mắt.

Còn một tiếng rưỡi nữa mới tới giờ nghỉ trưa. Nghĩ ngợi xa xôi

khiến tâm trạng Hiroko héo úa. Đúng lúc ấy, chiếc điện thoại di động trên bàn rung ầm ỹ như con cá đuối giãy giụa khi bị đẩy ra khỏi nước. Cô uể oải cầm điện thoại, nhấn nút nghe.

Người bên kia đầu dây là cô giáo chủ nhiệm ở nhà trẻ.

“Tomoya lên cơn sốt chị ạ.”

Từ lúc nhìn số gọi đến Hiroko đã đoán được. Cô biết không sớm thì muộn sự thể sẽ thành ra thế này.

“Chị nhờ bảo mẫu đến trường đón bé nhé?”

“Không, tôi sẽ đi.”

“Dạ?”

Cô giáo có vẻ bất ngờ, Hiroko trả lời: “Không sao đâu. Tôi sẽ xoay xở được. Tầm ba mươi, bốn mươi phút nữa tôi tới nơi.”

“Vâng. Ai đến đón bé cũng được ạ.”

“Để tôi tới.” Hiroko buột miệng. Đúng như cô giáo Tomoya nghĩ, việc này chỉ cần gọi bảo mẫu đến đón thành bé là xong. Nhưng Hiroko bây giờ không muốn giao Tomoya cho ai khác nữa. Mà đằng nào ở công ty cô cũng chẳng làm tốt công việc được. Có lẽ cô cũng có cảm giác muốn chạy trốn nữa.

Khi cô xin sếp Shirosaki cho về sớm, quả nhiên vẻ mặt anh ta thoáng chút nghi ngờ. Hiroko nói dối trắng trợn là bảo mẫu hôm nay cũng bị cảm, đoạn chạy bay ra khỏi công ty như thể rũ bỏ tất cả. Trước khi lên tàu, Hiroko gọi cho người giúp việc, nói rằng hôm nay không cần đến.

Cô chuyển từ tàu điện ngầm sang tàu của JR, quay ngược trở lại tuyến đường khoảng ba tiếng trước mình vừa đi qua. Phía trước nhà ga Otsuka nơi cô vừa bước xuống có vẻ gì đó hơi khác so với mọi khi. Bỗng nhiên tới đây vào giờ này trong ngày thường, Hiroko

thoáng thấy bối rối không biết đi đường nào.

Thế nhưng trước kia chuyện thế này xảy ra khá thường xuyên. Từ khi Tomoya lên lớp nhỡ thì có đỡ hơn một chút, nhưng vì thằng bé thuộc dạng con nít hay bị sốt nên mỗi lần như vậy lại có điện thoại gọi đến từ nhà trẻ giống như hôm nay. Hiroko chỉ biết cúi đầu xin lỗi mọi người, bỏ lại công việc rồi lao vọt đi, lòng chỉ muốn khóc. Nghĩ lại hồi đó bỗng Hiroko thấy xốn xang.

Cô bước qua cổng trường mẫu giáo, băng qua sân chơi rồi tiến về phía lớp học. Hiroko tưởng Tomoya sẽ ở đó nhưng không thấy thằng bé đâu. Được cô giáo trong lớp chỉ cho, cô lại từ sảnh chuyển hướng đi lên phòng giáo viên. Khi mở cửa ra, Hiroko hơi ngỡ ngàng. Tomoya đang cuộn mình trong chăn, ngủ thiếp đi trên tấm nệm trải trong góc.

“Thằng bé cứ li bì thế này hả chị?”

“Vâng.”

Cô hiệu trưởng hình như đã ngồi đây trông Tomoya này giờ trả lời, lông mày nhíu lại.

“Sau khi tôi gọi điện thoại cho chị, bé càng lúc càng sốt cao hơn.”

Hiroko đo lại nhiệt độ cho con. Ba chín độ tám. Tomoya cũng tích tụ bao nhiêu phiền muộn bấy lâu nay. Đã vậy, nó không thể trút vào đối phương bằng ngôn từ giống như cô. Hẳn là độc tố xâm nhập cơ thể bé nhỏ, mất sức đề kháng của Tomoya đã đồng loạt bùng phát và bắt đầu hoành hành dữ dội trong người thằng bé.

Hiroko bế con đi khám, bác sĩ chẩn đoán thằng bé bị cúm.

“Nhưng giờ cũng đỡ hơn chút ít rồi. Virus vẫn còn sót lại đến thời điểm này khá nguy hiểm, chị phải để ý con nhé.”

Tomoya cứ chờ người ra suốt lúc khám, đến lúc tiêm cũng không

kêu đau. Hai mẹ con sau đó lại phải xếp hàng dài ở quầy thuốc để nhận các loại thuốc, mãi mới về được đến nhà. Tomoya nhìn quanh căn phòng.

“Hôm nay cả cô bảo mẫu lẫn bà giúp việc đều không đến đâu. Mẹ sẽ ở nhà với Tomoya suốt nhé.”

Hiroko mỉm cười. Nhưng thằng bé chỉ mấp máy đầu môi, thầm thì tên của người đó.

“Hôm nay chắc chú cũng bận rồi. Một mình mẹ không được sao con?”

“Không phải thế đâu. Mẹ hôm nay cũng phải nghỉ việc còn gì, cảm ơn mẹ nhé.”

“Có gì đâu mà phải cảm ơn.”

Hiroko ôm Tomoya vào lòng.

“Chuyện đấy là hiển nhiên mà. Mẹ mới phải xin lỗi con. Nào, giờ mình uống thuốc hạ sốt nhé. Mẹ trải đệm cho Tomo-chan rồi, giờ con chỉ việc ngủ thôi. Thích ăn gì thì bảo mẹ. À đúng rồi, lúc con dậy mẹ sẽ đọc sách cho con nghe. Đọc gì nhỉ? Truyện Jojo mà con thích nhé?”

Thế nhưng Tomoya vẫn im lặng. Hiroko nhận ra ánh mắt thằng bé đang hướng về phía thanh kiếm tre dựng ở góc phòng, thứ đạo này chẳng còn được động đến nữa. Cô nhẹ nhàng rời khỏi thằng bé, đi rót nước vào cốc. Khi Hiroko gọi một lần nữa, Tomoya chậm chạp quay về phía cô. Thằng bé ngoan ngoãn uống thuốc rồi đi vào phòng ngủ.

Tomoya có hạ sốt nhưng đến tối lại tăng. Máy sưởi đã bật hết cỡ mà Tomoya vẫn run lập cập, ấy thế nhưng hai má lại nóng rực, thằng bé cứ thế ngủ mê man. Trông nó chẳng có vẻ muốn ăn uống

gì, thế mà vẫn cố nuốt hết bát cháo mẹ nấu cho, Hiroko nhìn cảnh ấy mà đau lòng.

Ngày hôm sau, cô nghỉ làm ở công ty. Hôm sau và hôm sau nữa cũng vậy. Đến ngày thứ tư, khi Hiroko lại gọi điện báo hôm nay không cần đến, người giúp việc hỏi thẳng rằng liệu bà ấy có nên kiếm việc chỗ khác không. Hiroko chán chảng buồn nghĩ, liền trả lời: “Chị cứ làm như chị muốn.” Người giúp việc cũng đáp lại: “Vậy tôi xin phép.” Không biết cô bảo mẫu còn chịu đựng được đến bao lâu, Hiroko bâng quơ nghĩ.

Tomoya không nhắc đến Yasube nữa. Lòng ngực Hiroko thắt lại bởi một nỗi đau chẳng thể diễn tả bằng lời.

Ngày thứ năm Hiroko ở nhà rơi vào thứ Bảy. Quả nhiên đến cả virus cúm cũng phải dần yếu đi. Tomoya cả ngày hầu như không nằm, nó đã đủ khỏe để xem ti vi và chơi game. Hiroko từng lo không biết thằng bé có dự được buổi tốt nghiệp nhà trẻ tuần sau không nhưng bác sĩ cũng nói “Chắc sẽ ổn thôi”.

Có lẽ giờ là lúc ổn rồi đấy. Hiroko thoáng nghĩ sau khi hai mẹ con ăn xong bữa trưa, Tomoya bây giờ đã ăn được cơm bình thường thay cháo loãng.

Vẫn chẳng có cuộc gọi nào từ Yasube. Cứ như thế này chắc anh ta chẳng quay về đây nữa. Kể cả vậy cũng không có gì lạ.

Về mặt kinh tế, giả sử đúng như lời Hiroko nói, vài tháng nữa Yasube không còn được miễn mộ nữa thì anh ta chắc cũng đã kiếm đủ tiền để không phải lo trong một thời gian. Cùng lắm thì chỉ cần làm thợ bánh thôi cũng đủ.

Hiroko tự thấy mình thật ngốc nghếch, mặt đỏ lựng lên vì đã tưởng tượng rằng Tomoya thì đã đành, nhưng hẳn là Yasube khó

mà rời xa được cô. Yasube được nhiều cô gái trẻ hâm mộ thế cơ mà. Nếu anh ta muốn thì bao nhiêu cô gái trẻ trung phơi phơi mà chẳng có. Mà không, để anh ta bây giờ đã có rồi cũng nên. Tỉ dụ như vậy thật thì cũng không có gì lạ.

Giờ là lúc phải quyết tâm rồi. Trong lúc gồng mình lên chịu đựng, Tomoya có lẽ cũng đã chuẩn bị tinh thần chấp nhận Yasube sẽ không ở bên nó nữa. Hiển nhiên thằng bé sẽ khóc. Có lẽ hơi tàn nhẫn, nhưng ở thời điểm này Hiroko phải làm rõ cho nó hiểu. Cô mong thằng bé trông chờ lẽ tốt nghiệp trong tâm trạng đã nguôi ngoai bớt. Để được như thế, Hiroko phải dứt điểm tại đây để nó có thời gian ổn định tinh thần.

Thời tiết bên ngoài rất đẹp. Ngồi trong căn phòng khách ngập tràn ánh nắng báo hiệu mùa xuân sắp đến, Hiroko còn thấy hơi nóng quá. Tomoya ngồi trên xô pha, lắp ráp đồ chơi tặng kèm khi mua tạp chí dành cho trẻ em.

“Tomo-chan, con có lắp được không?”

“Hơi khó một tí mẹ ạ.”

Tomoya quay sang nhìn Hiroko, nói tiếp “Không sao đâu, con lắp được”. Được thái độ thằng bé khích lệ, Hiroko lại càng thêm quyết tâm. Cô đứng trước mặt con, rồi ngồi xuống ngang tầm mắt nó.

“Con ới.”

“Gì hả mẹ?”

“Chắc chú Yasube không về đây nữa đâu.”

Về mặt Tomoya thay đổi trong thoáng chốc, tuồng như thằng bé đang chứng kiến khoảnh khắc chiếc hộp Pandora mở ra và tai họa ập đến.

“Tại sao ạ?”

Mãi Tomoya mới hỏi lại.

“Yasube... chú ấy có nhiều việc khác phải làm, không thể chăm lo cho hai mẹ con mình được nữa.”

“Việc khác phải làm là việc gì hả mẹ?”

“Thì là, lên truyền hình, mở tiệm bánh, viết sách.”

“Thế có khác gì mấy việc chú ấy vẫn làm đâu?”

“Nhưng chú ý đã bận hơn trước nhiều rồi.”

“Vì bận nên không ở đây được nữa ạ?”

“Ừ con ạ.”

“Yasube nói thế ạ? Chú ý bảo tuyệt đối không được ạ?”

Về bối rối trên gương mặt Hiroko không qua nổi mắt Tomoya.

“Mẹ ơi, Yasube nói thế thật ạ?”

“Chú ấy không bảo tuyệt đối không được nhưng mà...”

“Đấy mẹ thấy không!”

Mắt Tomoya sáng rực lên.

“Con sẽ tự đi hỏi. Rồi con sẽ nài nỉ, bảo chú ấy về đây.”

“Không được đâu con. Chính chú muốn ra khỏi nhà trước cơ mà.”

Nhưng Tomoya không nghe nữa.

“Con sẽ đi. Chú Yasube đang ở Roppongi phải không mẹ? Đến đấy thế nào ạ? Mẹ chỉ cho con biết đi.”

“Không được.”

Hiroko cố gắng nghiêm nghị hết mức có thể.

“Con đang ôm còn gì, mãi mới đỡ được chút ít. Giờ mà ra ngoài lại ôm thêm cho xem.”

“Vậy đợi con khỏi ốm. Được phải không mẹ. Con xin mẹ đấy.”

“Đừng có làm khó mẹ!”

Tomoya nhìn Hiroko chăm chăm. Không được thua thằng bé. Hiroko cũng trừng mắt nhìn lại. Nhưng người phải bỏ cuộc trước là cô.

“Con hiểu rồi chứ gì.”

Nói đoạn, Hiroko nhìn lảng sang khoảng không trống rỗng ngoài ban công, đứng dậy như muốn tránh Tomoya. Cũng như thằng bé, trái tim cô đang lay động dữ dội. Cô không muốn thằng bé biết. Bị bỏ lại, Tomoya không nhúc nhích.

Dù sao thì cô đã tiến được một bước. Giờ chỉ còn biết chờ thời gian xoa dịu tất cả. Hiroko bắt tay vào dọn dẹp nhà cửa để gạt bỏ mọi suy nghĩ ra khỏi đầu. Sau khi cẩn thận phủi bụi bằng cây phát trần và chạy máy hút bụi, cảm thấy mình vẫn chưa vận động đủ, cô mang cả xô và khăn lau nhà ra.

Dù đã sang xuân nhưng nước vẫn còn lạnh. Tuy vậy, điều đó làm Hiroko tươi tỉnh lên. Cô vắt khô, trải khăn ra giữa hai tay, bắt đầu lau từ phòng ngủ. Tám chiếu tatami thoạt nhìn cứ tưởng sạch nào ngờ bao nhiêu là bụi bẩn. Khi nhúng khăn vào xô để giữ, Hiroko bỗng thấy lòng nhẹ nhõm hẳn. Cô phát hiện ra làm việc nhà cũng có tác dụng bất ngờ.

Đúng rồi, gọi Tomoya vào giúp thôi. Hai mẹ con sẽ cùng làm với nhau. Biết đâu tâm trạng thằng bé lại tốt hơn. Làm việc nhẹ nhàng thế này chắc cũng chẳng ảnh hưởng gì tới sức khỏe thằng bé đâu.

Cô quay lại phòng khách và nhìn sang phía chiếc ghế xô pha. Nhưng thằng bé ban nãy còn ngồi đó phụng phịu, giờ không thấy bóng dáng đâu nữa. Ở bàn ăn cũng không thấy. Cô thử nhòm vào

bếp.

“Tomo-chan ơ?”

Cô gọi thằng bé trước cửa nhà vệ sinh.

“Con bật đèn lên đi chứ. Tối lắm đấy.”

Không thấy trả lời. Cô gõ cửa rồi nhẹ nhàng kéo cửa. Nhà vệ sinh không có ai. Cô lại nhìn ra phòng khách. Những mảnh ghép từ bộ đồ chơi xếp hình ban nãy vương vãi trước ghế xô pha.

“Tomo-chan.”

Cô tìm hết ở ban công, bồn tắm, tủ đựng quần áo, tất cả những chỗ đủ rộng để một đứa trẻ có thể trốn vào. Không thể tin được. Nhưng đến cuối cùng cô bắt buộc phải tin. Hiroko kiểm tra thêm cửa, không thấy đôi giày của Tomoya đâu. Ổ khóa từ sáng cô chưa đựng vào đang mở. Hiroko xây xẩm mặt mày.

Cô xỏ dép xăng đan vào, đi từ đầu này đến đầu kia của hành lang. Cô vịn tay vào lan can, nhìn xuống dưới sân đến chóng cả mặt. Cô xuống tầng trệt. Dáo dác nhìn quanh tầng để xe, đi một vòng bên ngoài khu chung cư. Quay về, Hiroko đi lên cầu thang thoát hiểm, kiểm tra từng tầng một. Lết đôi chân mỏi mệt về căn hộ, cô mở cửa ra. Vẫn không thấy đôi giày đâu cả.

Hiroko bả hoải ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn ăn, hai tay ôm đầu. Gương mặt thần thờ của Tomoya khi cô nói Yasube sẽ không về nữa và giọng nói khẳng khẳng nài nỉ của nó chột hiện lên rõ mồn một trong tâm trí Hiroko.

Nó đi tìm Yasube rồi.

Nhưng cô không thể ngồi ủ rũ thế này được. Cô lập tức đứng dậy, xé một trang từ tập vẽ của thằng bé và viết thật đậm bằng bút dạ “Tomo-chan. Mẹ đi tìm con. Khi nào về, cứ ngồi nhà đợi mẹ”. Để

chắc chắn thằng bé sẽ nhìn thấy, Hiroko dùng băng dính dán tờ giấy ở trên sàn nhà chỗ thềm cửa. Cô không khóa cửa, đi giày thể thao và lao ra ngoài.

Hai chiếc bàn đạp sao mà nặng nề quá. Hiroko đạp xe trên con đường có xe buýt đi qua, hướng đến nhà ga, mắt để ý hai bên đường. Sau khi vòng đi vòng lại trên đường đó một lượt, cô chạy xe quanh các tuyến đường mà mình có thể nghĩ ra. Hiroko cũng kiểm tra cả những điểm Tomoya có thể dừng chân, siêu thị Tomiya, nhà trẻ và công viên ngày trước thằng bé và Yasube đã từng luyện tập kiếm đạo. Nhà trẻ chiều thứ Bảy lặng im như tờ, trái lại trong công viên đầy trẻ con. Thế nhưng cả hai địa điểm giống nhau ở một chỗ là đều không có Tomoya.

Một rá rời, Hiroko lại quay về chung cư. Nhớ đâu thằng bé đã về nhà rồi? Quãng đường leo lên tầng tám nơi hai mẹ con ở làm cô lo sợ. Một mặt cô nghĩ chắc chắn thằng bé phải về rồi, mặt khác cô linh cảm có lẽ nó vẫn chưa ở nhà.

“Tomo-chan?”

Cửa vẫn mở. Hiroko thềm cầu nguyện trong đầu và bước vào nhà. Vẫn không thấy đôi giày. Cô lại tìm từng góc ngách trong căn hộ.

Nỗi giày vò hòa lẫn với cảm giác không thực tựa hồ như cô vẫn ở trong một giấc mơ. Cô phải làm gì đây?

Hay là gọi cảnh sát.

Hiroko liếc nhìn đồng hồ. Mới được có một tiếng từ lúc cô phát hiện ra Tomoya không ở nhà. Thằng bé ra ngoài sớm lắm thì cũng chỉ trước đó ba mươi phút. Hiroko tự hỏi liệu mình có đang làm quá lên chẳng, thế nhưng cô không chần chờ nổi nữa. Người ta có cười

cô, có giận cô cũng được. Còn nước còn tát.

Hiroko lục tìm một tấm ảnh Tomoya để mang tới đồn cảnh sát. Cô chọn trong album hai, ba tấm ảnh mới chụp, có thể thấy rõ mặt thằng bé rồi đút vào trong túi áo khoác cô vẫn mặc này giờ.

Đúng lúc ấy chuông cửa reo, Hiroko nhảy dựng lên, vội lao ra cửa.

“Tomo-chan!”

Cánh cửa mở ra, đập “uỳnh” vào người vừa bấm chuông.

“Mẹ xin lỗi, cửa đập trúng con à?”

“Ái ái ái...”

Hiroko bước chân trần xuống nền đất, giọng nói vọng đến tai cô không phải giọng trẻ con.

“Ai đấy?”

Là Yasube chẳng? Suy nghĩ ấy vụt qua tâm trí Hiroko. Nhưng khi cô nhòm qua khe cửa, người đứng ở bên ngoài còn là một nhân vật gây bất ngờ hơn cả Yasube.

“Cậu Tanaka?”

Tanaka Motohiko hình như mới đụng đầu vào cửa, đang chỉnh lại gọng kính thiếu chút nữa là rơi ra và lão đảo đứng lên.

“Có chuyện gì thế?”

“Câu ấy để em hỏi mới đúng chứ.”

Tanaka lườm Hiroko. Nhưng vết hằn kéo dài từ trán đến đầu mũi của cậu ta sau cú va đập với cánh cửa làm vẻ hăm dọa trong ánh nhìn bay biến hết cả.

“Chị xin lỗi, tại chị không nghĩ cậu đứng gần cửa thế.”

“Không, em không hỏi cái đó. Mấy ngày nay em đang nghĩ hay

chị Yusa nghỉ việc ở công ty rồi.”

“Gì cơ?”

“À thì, chẳng phải chị sang giúp đỡ người em họ của chị hay sao? Chị sẽ lập văn phòng rồi hợp tác kinh doanh với anh ta chứ gì? Chị lấy cớ con ốm, nhưng thật ra đang chuẩn bị sang đó làm nên mới nghỉ ở công ty đúng không?”

“Cậu đừng có tự ý suy diễn lung tung.”

Nhưng Tanaka không thèm nghe.

“Nếu vậy thật thì em biết làm sao đây? Nhờ có chị Yusa mà cuối cùng em đã sắp trưởng thành thật sự, dù chỉ một chút nhưng em đã tự tin vào bản thân hơn. Ấy vậy mà chị Yusa lại nghỉ việc thì em biết làm sao, chỉ nghĩ đến điều ấy thôi em đã rối trí rồi. Nên em mong chị nghĩ lại...”

“Thế nên cậu mới mò đến tận đây à?”

“Vâng.”

Tanaka nói giọng tiu nghỉu và gật đầu.

“Chị nói cho cậu biết, chị chưa một lần nào nghĩ tới chuyện đó đâu. Con chị ốm thật mà. Gần đây đúng là có nhiều chuyện, việc công ty chị cũng hơi lơ là, nhưng chị đâu có ý định nghỉ việc.”

“Nhưng mà sếp Shiroasaki, rồi mọi người nữa, ai cũng bảo chắc chắn chị Yusa sẽ nghỉ.”

“Chị không biết mọi người đã rót vào tai cậu những gì, nhưng chính chị vừa nói với cậu là không phải thế đấy thôi. Cậu không tin chị chứ gì?”

“Không không, làm gì có chuyện đó...”

Hiroko xỏ lại đôi giày từ nãy đến giờ cô giẫm gót lên rồi đẩy Tanaka sang một bên.

“Cậu tránh ra đi, bây giờ chị không rảnh để tiếp cậu.”

Hiroko đi như chạy qua hành lang tới chỗ thang máy, Tanaka đuổi theo.

“Chị đi đâu đấy? Cửa còn chưa khóa kìa!”

“Thằng con đang ồm cửa chị mất tích rồi.”

Hiroko quay đầu lại nói.

“Hả? Chị bảo sao?”

“Là vậy chứ sao nữa. Thằng bé đi khỏi nhà, tìm đâu cũng không ra.”

Tanaka lại há hốc miệng, Hiroko cau nhặng lên.

“Đã mất công hỏi rồi thì cậu giúp chị luôn đi.”

Đúng lúc ấy cửa thang máy mở ra, Hiroko thô bạo đẩy Tanaka vào trong, rút từ trong túi áo một tấm hình của Tomoya đưa cho cậu ta và nói: “Cậu tìm đứa trẻ này giúp chị. Cậu vẫn còn vô tích sự lắm. Còn lâu mới trưởng thành được, có khi còn thua cả thằng con chị ấy chứ.”

Hiroko lên lớp Tanaka mà lồng ngực như thắt lại.

“Thế nên hãy tìm thằng bé cho chị. Tìm được chị sẽ công nhận cậu là cấp dưới của chị.”

Hiroko nói và cúi xuống, thấp đến nỗi đầu cô như thể sắp chạm vào bụng.

“Chị xin cậu... Xin cậu, tìm con giúp chị.”

“Roppongi? Một đứa trẻ học mẫu giáo ấy hả?”

“Vâng, chắc chắn thằng bé muốn đến đó.”

Hiroko giải thích rõ tình hình cho viên cảnh sát trực đồn trạc tuổi

trung niên. Tất nhiên cô bỏ qua mấy phần kiểu như “thời gian trượt”, nhưng vẫn kể hết chuyện Yasube đột nhiên xuất hiện trước mặt hai mẹ con, rồi từ đó ba người sống cùng nhau dưới một mái nhà. Cô nghĩ điều đó là cần thiết để người ta hiểu được Tomoya muốn gặp Yasube đến thế nào. Tanaka đứng đằng sau nhưng cô chẳng quan tâm chuyện Tanaka nghe thấy.

“Nhưng cậu bé chưa tới đó bao giờ đúng không?”

Viên cảnh sát phản ứng chậm chạp.

“Vâng.”

“Thế thì cậu bé không biết đường đi đâu nhỉ. Chắc chắn nó vẫn loay quanh gần đây thôi.”

“Nhưng tôi có cảm giác thằng bé đã đi tới đó.”

Viên cảnh sát không trả lời câu ấy của Hiroko.

“Nếu cậu bé tự mình rời nhà thì khả năng xảy ra chuyện hay tai nạn là rất thấp. Tôi nghĩ cô sẽ tìm được con ngay thôi, nhưng để cho chắc chúng tôi vẫn sẽ vào cuộc.”

“Vâng, trăm sự nhờ cậy các anh.”

Hiroko lo lắng không biết họ sẽ giúp đỡ ở mức độ nào, nhưng cô cũng chẳng có lựa chọn nào khác ngoài cúi đầu nói vậy. Khi thấy viên cảnh sát nhắc điện thoại bàn lên, báo cho bên kia tuổi và trang phục của Tomoya lúc đi ra ngoài, cô lại càng thấm thía sự thực rằng thằng bé đã đi thật rồi.

Trước khi tới đồn cảnh sát Sugamo để sao ảnh Tomoya, viên cảnh sát dặn Hiroko về nhà đợi, nhưng cô không còn tâm trạng nào mà đợi nên đã nhờ anh ta có thông tin gì cứ liên lạc qua điện thoại vì cô cũng sẽ đi tìm thằng bé.

“Vậy là người đó không phải em họ chị sao?”

“Chị xin lỗi vì đã nói dối cậu, nhưng ít nhất thì giữa chị và anh ta cũng chưa tới mức quan hệ nam nữ. Chuyện rắc rối lắm, bây giờ không có thời gian giải thích đâu.”

Hiroko nói tiếp với Tanaka.

“Trước hết cứ thử tìm kỹ hơn khu này xem. Chị sẽ quay lại cửa Bắc một lần nữa, cậu Tanaka tìm ở cửa Nam hộ chị nhé.”

Cô không hiểu. Tại sao cô lại gặp phải chuyện này? Thật vô lý. Hiroko vừa cáu vừa buồn, và hơn tất cả, cô lo cho Tomoya.

Cô cẩn thận tìm ở đường lớn, đường nhỏ và cả những con hẻm trong ngõ cụt, điều này khiến cô nhớ lại hồi ba người dẫn nhau đi lòng vòng khắp nơi để tìm đường về lại thời Edo.

Nhờ đó mà Hiroko gần như đã thuộc nằm lòng đường đi lối lại ở khu này. Sống ở ngay gần đây vậy mà có nhiều đường cô chẳng biết, thậm chí còn ngạc nhiên, “Ồ, ra chúng còn thông với nhau như thế này”. Nhưng rồi những ký ức ấy lại mờ dần trong tâm trí cô, cứ như thể chuyện đã xảy ra từ lâu lắm rồi.

Cũng giống như hồi ấy, thứ cô muốn tìm không thể dễ dàng tìm thấy. Hiroko chìa ảnh của thằng bé ra cho những người ở khu phố mua sắm quanh đó xem, hỏi họ liệu có thấy cậu bé nào như trong hình đi qua đây không. Nhưng ai cũng chỉ nghiêng đầu bối rối. Mỗi khi có người cảm thông nói với Hiroko “Đáng lo thật đấy nhỉ”, nước mắt cô chỉ chực trào ra.

Sau khi tìm kiếm một vòng, cô gọi cho Tanaka. Nhưng phía cậu ta cũng không thu được kết quả gì. Có khả năng Tomoya đã không đi về phía nhà ga. Hiroko lại chuyển hướng, cô sẽ tìm ở phía Bắc của khu chung cư, còn Tanaka đi ra đường Meiji.

Hai người gặp nhau trước cửa hàng Family Mart ở ngã tư Kami-

Ikebukuro lúc ba giờ chiều.

“Thế nào rồi?”

“Không được gì chị ạ.”

Tanaka thở không ra hơi, đáp.

“Em xin lỗi.”

“Không phải lỗi của cậu mà, chị cũng có tìm được gì đâu.”

“Hay thằng bé về nhà rồi?”

“Vừa nãy chị mới về nhưng không thấy nó.”

“Nghỉ một lúc đã”, Hiroko nói và rủ Tanaka vào quầy ăn uống trong Family Mart.

“Không cần đâu, chúng ta nhanh tới chỗ kế tiếp tìm thôi chị.”

“Cố quá sức cũng không tốt đâu. Chị đi xe đạp còn đỡ, chứ chân cậu chắc rã rồi rồi.”

“Nhưng mà...”

“Mệt bã người ra thì đâu làm được gì đúng không.”

Hiroko mua hai lon cà phê, đưa một lon cho Tanaka. Cậu ta ngại nhưng vẫn uống.

“Không biết cảnh sát có đi tìm thằng bé không nhỉ?”

“Cảnh sát tuần tra không trông thấy thằng bé. Nếu có thấy thì chắc cũng chỉ giữ thằng bé lại thôi.”

“Tệ quá nhỉ.”

“Họ bảo dựa trên trực giác của người trong nghề thì thằng bé không sao cả. Chị quyết định sẽ nghỉ vậy.”

“Người bình thường tốt thật chị nhỉ.”

Tanaka cũng cảm ảnh Tomoya để hỏi có ai trông thấy thằng bé không.

“Nói thật là em ngại bắt chuyện với người lạ lắm, nhưng mọi người ai cũng cố gắng nhớ lại giúp khiến em hơi bất ngờ.”

Hỏi bất kỳ ai thì mọi người xung quanh cũng tụ tập lại rồi chỉ cho Tanaka, “Chắc thằng bé đi hướng kia kìa”, hay “Có khi nó đang ở chỗ này này”. Tanaka kể đến cả ông chú đứng chèo kéo khách trước cửa hộp đêm cũng tham gia.

“Chị cảm giác Tomoya đi Roppongi thật rồi.”

“Ít nhất thì có lẽ thằng bé không ở khu này. Nhưng nếu vậy thì nó ở đâu được nhỉ?”

Thấy Tanaka đang ấp úng, Hiroko bèn nói toẹt ra luôn.

“Không đâu, chắc chắn nó đã đến đó rồi. Cách đi thì chỉ cần hỏi người qua đường là được, nếu nó bám theo người lớn thì nhân viên nhà ga cũng chẳng nghi ngờ gì. Nó là Tomoya mà. Thế này là con hát mẹ khen hay nhưng nó khôn lắm. Dù gì nó cũng đã được Yasube rèn giũa nhiều mà.”

“Chị Yusa.”

Tanaka lên tiếng với vẻ mặt trịnh trọng.

“Nếu chị đã nói thế thì chắc chắn là vậy rồi. Chúng ta đi đi, đi đến Roppongi ấy. Với lại, có lẽ em hơi nhiều chuyện nhưng mà...”

“Gì cơ?”

“Chị nên nói cho anh Kijima biết đi.”

“Nhưng mà người đó...”

“Chị Yusa, dù nói này nói nọ nhưng thực tâm chị vẫn rất tin tưởng anh ấy đúng không? Em xin lỗi nếu có nói gì sai, nhưng đến cả em cũng thấy từ khi anh Kijima không còn ở bên nữa, chị Yusa như rơi vào bế tắc ấy. Đừng cứng đầu nữa, gọi cho anh ấy đi. Kể cả anh Kijima không làm gì thì gọi một cuộc cũng có mất gì đâu.”

Đột nhiên Hiroko không biết đáp lại thế nào. Lúc đầu cô bất ngờ khi Tanaka đề xuất phương án đó, nhưng nghe cậu ta nói thế, cô nhận ra ở đâu đó trong lòng mình cũng đã luôn nghĩ như vậy.

“Chị hiểu rồi.”

Hiroko cầu nguyện khi nghe âm thanh báo chờ. Đến lúc cô chắc hẳn trong đầu chắc là không được rồi thì Yasube nhắc máy ở hồi chuông thứ tám.

“Cô Hiroko đấy ư?”

Giọng Yasube vang lên.

“Có chuyện gì vậy? Hôm nay bỏ nhân bản lắm, sắp đến giờ phải diện kiến ngài Matsudaira.”

“Tomoya đi mất rồi.”

“Cô nói vậy ý là sao?”

“Lúc tôi không để ý, thằng bé chạy ra khỏi khu chung cư để đi tìm anh đấy.”

Ở đầu dây bên kia, tiếng thở của Yasube ngưng lại.

“Thật vậy ư?”

“Thằng bé nói muốn đến chỗ anh nên tôi đã mắng nó, không cho nó đi. Rồi ngay sau đấy không thấy bóng dáng nó đâu nữa.”

“Bỏ nhân hiểu rồi.”

Yasube nói.

“Bây giờ bỏ nhân nên làm gì đây?”

Yasube đứng chờ trước cửa hàng Almond trong bộ dạng quen thuộc làm bao ánh mắt đổ dồn về phía anh ta. Nhưng giờ không phải lúc để e ngại. Nhìn thấy Hiroko đang chạy về phía mình, Yasube cũng tiến về phía cô.

“Từ bấy đến giờ cô Hiroko đã tìm được manh mối gì chưa?”

“Không, chẳng có gì hết.”

“Thật vậy ư...”

Hai thanh kiếm nơi thắt lưng Yasube va vào nhau leng keng khi anh ta ngửa mặt lên trời cầu nguyện.

“Hôm nay anh không xài đồ giả à?”

Nghe Hiroko hỏi, anh ta gãi đầu, vẻ như muốn nói “Lộ mất rồi”.

“Có cơ hội diện kiến ngài Matsudaira mà mang đồ giả kể cũng hơi kỳ. Bỉ nhân phải giấu quản lý để mang đi đấy.”

“Không phải đồ giả à?”

Hiroko vờ như không nghe thấy giọng nói hoảng loạn của Tanaka.

“Bỉ nhân nhận được cuộc gọi của cô đúng lúc chuẩn bị lên đường. Quản lý thúc giục nên đi sớm, nhưng bỉ nhân còn phải thay y phục. Bây giờ bỉ nhân cảm thấy vô cùng áy náy vì đã thất lễ với ngài Matsudaira...”

Nhưng rồi Yasube kiên quyết ngẩng đầu lên.

“Nếu không được ngài tha thứ, cùng lắm bỉ nhân rạch bụng tạ tội

là xong. Hiện giờ việc tìm cậu Tomoya là quan trọng nhất.”

Vụ này về sau có vẻ sẽ náo động đây. Nhưng đúng như lời Yasube, nên ưu tiên tìm kiếm Tomoya đã. Vấn đề là không biết thằng bé có nhớ được cái tên Roppongi Hills hay không. Tạm thời, ba người chia nhau ra hỏi quanh giống như lúc ở Otsuka. Họ vào một tiệm sách mà nhân viên ở đó nhận ra Yasube ngay tức khắc.

“Anh đang quảng bá cho tác phẩm mới hay gì ạ?”

Người nhân viên bối rối.

“Không phải vậy đâu. Bỉ nhân đang tìm một cậu bé nhưng mãi mà không thấy.”

Nếu được người nổi tiếng hỏi chuyện nghiêm túc thì chắc người ta không thể trả lời qua loa. Được sự chi viện mạnh mẽ của Yasube khích lệ, Hiroko và Tanaka cùng tỏa ra phố.

Giả dụ Tomoya đã đến đây thật, điểm thuận lợi là do khu này hầu như không có trẻ con đi lại nên thằng bé sẽ dễ được chú ý, nhưng Hiroko cũng hơi lo lắng rằng thằng bé bị nhầm với đứa trẻ khác. Thêm nữa, không giống như phố mua sắm trước nhà ga Otsuka, ở Roppongi này toàn là những quán cà phê và cửa tiệm cao cấp, nên có hỏi về bộ dạng của người qua đường thì cũng chẳng mấy ai trả lời được.

Cuối cùng Hiroko lại đến trước Sở Cảnh sát Azabu. Cô nghĩ chắc hẳn họ đang đi tìm rồi, nhưng để cho chắc, cô thử hỏi một nhân viên cảnh sát đứng ở cửa.

“Bé trai sáu tuổi ư?”

“Vâng.”

“Có chuyện gì thế? Cháu bị lạc à?”

Rõ ràng viên cảnh sát đó vẫn chưa biết gì về việc tìm kiếm

Tomoya. Hiroko trả lời là không có gì rồi bỏ đi. Nếu nói gì hớ hênh cô sẽ lại phải giải thích thêm một lần nữa, tốn thời gian vô ích mà chẳng được gì.

Đồng hồ đeo tay chỉ gần năm giờ. Ngày đã dài hơn trước nhiều, nhưng bởi dãy nhà cao tầng ở hai bên đường mà Hiroko chẳng còn thấy mặt trời buổi chiều đâu nữa. Cái lạnh rón rén lan đến.

Tomoya không mặc áo khoác. Nó chỉ mặc một chiếc áo nỉ hơi dày bên ngoài áo thun có cổ. Tiết trời đêm tháng Ba lạnh chẳng kém mùa đông là mấy. Dù nói là Tokyo đang ấm dần lên, nhưng nếu thằng bé phải ở ngoài một đêm với cơ thể chưa bình phục hẳn từ trận cúm thì...

Một cảm giác buồn buốt khác hẳn với cái lạnh do thời tiết chạy dọc sống lưng Hiroko. Phải tìm người tiếp theo để hỏi thôi. Khi cô bắt đầu rảo chân bước, chiếc điện thoại trong túi reo lên.

Hiroko luống cuống rút điện thoại ra áp lên tai.

“Thấy rồi hả?”

“Không, vẫn chưa.”

Là giọng Yasube.

“Nhưng có người nói đã thấy một đứa trẻ đúng như miêu tả.”

Hiroko vội vàng chạy đến chỗ Yasube, đó là một tiệm bán thuốc lá lâu đời, nằm lạc lõng ngay ở con dốc đi về Roppongi Hills. Yasube hỏi chuyện bà lão đã trông tiệm suốt từ sáng, bà kể đúng là có một đứa trẻ đi về hướng Roppongi Hills.

Khi Hiroko chìa ảnh ra, bà lão đeo cặp kính đứng đưa trước cổ lên rồi chăm chú nhìn bức ảnh.

“Đúng rồi, chính là cậu bé này. Không sai đâu. Tầm ba giờ chiều nó có đi qua đây.”

Quả nhiên Tomoya đã tới tận đây rồi. Khả năng thằng bé đi tới Roppongi Hills rất cao. Hiroko nhìn Yasube, sau đó nhìn Tanaka, người vừa nãy cũng được Yasube liên lạc qua điện thoại. Đúng lúc ấy, họ nghe tiếng ai gọi từ phía sau lưng.

“Anh Yasube!”

“Cậu đấy à,” Yasube cũng quay lại chào. Hình như là người quen của anh ta ở đài truyền hình Đông Nhật Bản.

“Anh đang làm gì thế?”

“À không có gì, chẳng là cậu Tomoya...”

“Tomoya?”

“Là cậu bé đã trợ giúp bỉ nhân trong cuộc thi làm bánh đấy mà. Cậu Tomoya rời nhà đi đâu không biết, hình như đã tới Roppongi Hills nên bỉ nhân đang đi tìm cậu ấy.”

“Nguy đấy nhỉ.”

Đối phương đáp lại vẻ sửng sốt.

“Tôi sẽ nói người bên chúng tôi nếu trông thấy cậu bé thì báo lại cho anh biết.”

“Vâng, trăm sự nhờ cậu.”

Yasube nói, đoạn cùng Hiroko và Tanaka chạy về hướng Roppongi Hills. Chẳng mấy chốc họ đã nhìn thấy trụ sở của đài truyền hình Đông Nhật Bản ở đầu chân dốc, một dãy nhà cao tầng cũng hiện ra phía đằng xa.

“Chúng ta nên tới căn hộ của anh Yasube trước đã.”

“Nhưng cửa có khóa tự động mà.”

“Kể cả vậy thì thằng bé vẫn có thể tới cổng vào. Giờ nó không ở đó nữa nhưng biết đâu lại có người thấy nó thì sao?”

Nhân viên gác cổng vẫn là người Hiroko gặp lần trước khi tới đây. Nhưng hôm nay vừa nhìn thấy Yasube, anh ta đã niềm nở chào rồi tiến lại gần.

“Công ty vận chuyển mới liên lạc. Dụng cụ nhà bếp để giao cho họ là những thùng chất ở góc hiên kia đúng không ạ?”

“Trên thùng có ghi tên bỉ nhân. Mà giờ chuyện đó thế nào cũng được. Anh có thấy cậu bé nào đi qua đây không?”

“À, ban nãy có một đứa trẻ đến hỏi tôi có phải chú Yasube sống ở đây không. Không biết thằng bé đã đến tuổi đi học chưa.”

“Hả,” cả ba người cùng hét lên. Anh bảo vệ bị vây quanh hẳn phải kinh ngạc lắm.

“Đây là con tôi, bây giờ tôi đang đi tìm nó.”

“Đứa bé đi đâu rồi anh?”

“Nó không nói.”

Anh ta lúng túng đáp.

“Lúc thằng bé hỏi anh Yasube có sống ở đây không, tôi trả lời rằng tôi không thể nói cho nó biết. Tại đó là quy định ở đây. Nhưng thấy thằng bé xịu mặt ra tội nghiệp quá, nên tôi đành bảo nó là chú không thể nói anh Yasube có sống ở đây hay không nhưng nếu nhìn thấy anh ấy thì chú sẽ chuyển lời là nhóc đến tìm. Rồi nó lại đi đâu không rõ nữa.”

“Lúc đó khoảng mấy giờ vậy anh?”

“À... để xem nào, cách đây khoảng gần một tiếng.”

Ba người lại chạy đi.

“Cậu Tomoya!”

“Tomoya!”

“Tomoya ơ!”

Ba người kiểm tra xung quanh vài khu nhà, ngó vào từng bụi cây và gọi tên thằng bé.

“Có khi nó tới chỗ cửa hàng rồi.”

“Chúng ta đi tìm thôi.”

Có lẽ đang là chiều thứ Bảy nên con đường mái vòm nơi có các cửa hiệu cao cấp nằm san sát khá nhộn nhịp. Có vài người dắt chó đi dạo với vẻ huênh hoang rằng mình là dân Roppongi nhưng phần lớn là người từ khu khác tới đây để mua sắm và ăn uống. Khi ba người bắt đầu gọi tên Tomoya, mới đầu người qua đường còn ngạc nhiên không biết có chuyện gì, nhưng rồi họ nhận ra ngay Yasube.

Trong chớp mắt Yasube đã bị bao vây. Đèn flash từ điện thoại chớp liên tục. Vô số những cánh tay vươn ra xin chữ ký và bắt tay.

“Thành thực xin các vị thông cảm cho.”

Khi Yasube xin lỗi và giải thích tình hình, tiếng xì xầm lan rộng trong đám đông.

“A, đứa trẻ trong cuộc thi đấy mà.”

“Thằng bé khá ghê.”

“Nó đi mất rồi hả?”

“Tôi sẽ tìm cùng anh, trẻ con giờ ra ngoài nguy hiểm lắm”. Ai đó nói. “Tôi nữa”, “Tôi nữa”, những giọng nói khác vang lên.

Yasube nói cảm ơn, Hiroko và Tanaka cũng cúi đầu, đúng lúc đó thì một luồng ánh sáng mạnh, khác hẳn ánh đèn flash của điện thoại bao trùm họ. Cả ba quay ra nhìn xem là chuyện gì thì thấy đội quay phim của vài đài truyền hình không biết xuất hiện từ khi nào đang chĩa máy quay về phía họ. Hình như có cả nhiếp ảnh gia và phóng viên. Thấy các đội quay phim của đài Đông Nhật Bản lao ra

khỏi Câu lạc bộ phóng viên, các đài khác cũng chạy theo vì tưởng có chuyện. Có người còn hỏi: “Nghe nói đứa trẻ bị bắt cóc à?”

Bắt cóc ư? Hiroko ngạc nhiên vì mới chốc lát mà thiên hạ đã thêm mắm thêm muối vào câu chuyện rồi. Nhưng càng có nhiều người tham gia tìm kiếm thì càng tốt.

“Cũng không phải bị bắt cóc hay gì nhưng... thôi, trước hết cứ lên đường cái đã.”

Cả đoàn người bắt đầu di chuyển. Cảnh phóng viên, nhà báo không hiểu gì lắm nhưng cũng bám sát theo. Có người còn bắt đầu tường thuật trực tiếp tình hình.

“Vâng, chúng tôi đang đưa tin trực tiếp từ khu vực Hillside của Roppongi Hills. Con trai, à không, con trai người quen của chuyên gia bánh ngọt Kijima Yasube hiện đang mất tích, có thông tin cho rằng cậu bé đang ở trong khu vực Roppongi Hills. Hiện giờ, anh Yasube đang dẫn đầu đội tìm kiếm, tích cực tìm bé Tomoya. A, chúng tôi nhìn thấy một cậu bé đang đi phía trước, cách khoảng năm chục mét. Anh Yasube tức tốc chạy tới bên cậu bé. Tiếc thay, một người có vẻ như là mẹ cậu bé đang đi đằng sau. Nhưng Yasube không hề tỏ ra thất vọng. Có vẻ anh thực sự tin tưởng cậu bé Tomoya đang ở đây.”

Liếc thấy cuộc tìm kiếm nhộn nhịp như lễ hội được chiếu trên màn hình lớn ở trung tâm, Tanaka hồn bay phách lạc.

“To chuyện rồi đấy chị nhỉ.”

“Nhưng thế này thì chắc chắn sẽ tìm được thằng bé.”

Hiroko mỉm cười nói. Dù cô hơi sợ hãi khi nghĩ đến chuyện xảy ra tiếp theo.

Thực ra bây giờ việc tìm thấy Tomoya chỉ là vấn đề thời gian.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thằng bé đang ở Roppongi Hills. Đội tìm kiếm vừa diễu hành qua những cửa tiệm, nhà hàng và quán cà phê hào nhoáng vừa rà soát từng buồng vệ sinh và những chỗ khuất. Cả đội gọi tên Tomoya, tưởng chừng như làm rung chuyển cả dãy phố nhà cao tầng. Sau khi đi hết tầng một, họ đi lên trên, tìm hết các tầng xong thì lại chuyển sang tòa nhà khác.

Đoàn người rầm rập di chuyển từ con đường mái vòm đến tòa tháp cao tầng. Họ kiểm tra cả đài quan sát lẫn bảo tàng mỹ thuật. Đi qua một cái giếng trời khổng lồ, đoàn người vào kiểm tra tòa nhà có rạp chiếu phim, bao gồm cả sân thượng, sau đó lại một lần nữa đi xuyên qua khoảng trống giữa những tòa chung cư, tiến ra rạp hát ngoài trời đang nhộn nhịp bởi có một buổi trình diễn ảo thuật. Rồi tất cả lục tìm cả công viên Roppongi, nổi tiếng vì sự kết hợp hài hòa giữa những tác phẩm điêu khắc hiện đại, độc đáo cùng khuôn viên được thiết kế theo phong cách thuần Nhật.

“Chúng tôi đã vào khu vực Roppongi Hills được gần một tiếng và rà soát một vòng hết các địa điểm chính nhưng vẫn chưa thấy bé Tomoya đâu cả.”

Nghe phóng viên tường thuật, Yasube cũng lẩm bẩm: “Lạ thật.”

“Dù cậu ấy ở đâu thì cũng phải nghe thấy tiếng mọi người gọi chứ, đáng lẽ giờ này phải xuất hiện rồi.”

“Chắc nó đi lạc rồi. Chúng ta quay lại đường cũ một lần nữa xem.”

Hiroko nói. Yasube chỉ còn biết gật đầu đồng ý.

Đoàn người xếp thành một hàng rồi lại đi vòng quanh Roppongi Hills. Thế nhưng không thấy Tomoya đâu cả. Từng giờ từng phút trôi qua, mỗi khi ra khỏi các tòa nhà, họ lại thấy cái lạnh thấm vào

da thịt.

“Lạ thật đấy.”

Yasube liên tục nghiêng đầu. Trong đôi mắt đã thoáng vẻ sốt ruột.

“Hay thằng bé đi hẳn ra chỗ khác rồi?”

Hiroko lại thấy nôn nóng không yên.

“Không đâu, chắc chắn ở ngay gần đây thôi. Tomoya cũng biết anh Yasube ở đây rồi mà.”

“Nhưng nếu vậy thì tại sao nó không chịu ra đây? Thằng bé đang làm gì vậy không biết?”

Tanaka động viên, nhưng Hiroko lại nổi cáu.

“Em không biết nhưng mà...”

“Không biết thì đừng có nói bừa!”

Đoàn người tiến về phía khu dân cư. Hiroko đã lục tìm khu này đến lần thứ ba rồi.

“Cậu Tomoya!”

“Tomoya!”

Yasube, Hiroko rồi cả “đội tìm kiếm” lại bắt đầu gọi.

“Tomoya ơ!”

Nhưng những tiếng gọi ấy chỉ vang lên vô vọng khắp tòa nhà rồi tan biến vào bầu trời đêm thăm thẳm.

“Thật lạ lùng. Quả thật rất lạ lùng. Không có lý nào cậu Tomoya lại không nghe...”

Yasube lẩm bẩm, rồi như thể nhớ ra điều gì, anh ta lập tức ngẩng lên.

“Có lẽ nào!”

Gương mặt Yasube chợt trở nên nghiêm trọng, đoạn anh ta hộc tốc chạy đi.

“Làm sao thế?”

Hiroko ngạc nhiên hỏi, nhưng Yasube cuống quýt không kịp trả lời. Cô chỉ còn biết chạy theo anh.

“Gì thế?”

“Tìm được rồi hả?”

“Cứ chạy tiếp đi!”

Yasube dẫn đầu đoàn chạy về hướng khu chung cư anh ta ở. Anh ta chạy thẳng về phía đó, nhưng đến trước sảnh đột ngột đổi hướng và tiến về phía cuối hiên. Một chiếc xe tải đang đậu, vài người đàn ông mặc đồng phục đang chất bếp và lò nướng vào thùng xe. Thùng xe đã có chiếc tủ lạnh được chất lên trước đó và buộc chặt bằng dây thừng.

“Đội đã!”

Chẳng phải nói cũng biết, những công nhân vận chuyển đều hoảng hốt dừng tay khi thấy đám người kỳ lạ ào tới. Yasube nhảy lên thùng xe, lao tới chiếc tủ lạnh như muốn đâm sầm vào đó rồi nhanh chóng tháo dây. Hiroko và những người còn lại, rồi cả bao nhiêu máy quay đều nín thở dõi theo từng động tác của Yasube. Khi sợi dây buộc rơi xuống nền đất, Yasube mở cửa tủ ra.

“Cậu Tomoya!”

Yasube cúi xuống, rồi đứng lên quay về phía Hiroko và mọi người. Tomoya nằm lả đi trong vòng tay anh. Yasube bước xuống, Hiroko lao tới bên Yasube, kêu không thành tiếng, rồi cô lay người Tomoya.

“Mẹ...”

Thằng bé hấp háy mở mắt. Những giọt nước mắt nóng hổi trào ra từ khóe mắt Hiroko.

“Con làm mẹ lo như thế là không được đâu.”

Sau đó cô chẳng nói gì thêm nữa, đón lấy Tomoya từ Yasube rồi ôm chặt thằng bé.

“Chú Yasube đã cứu con đấy.”

“May là bỉ nhân đã tới kịp. Nếu cậu Tomoya cứ thế bị xe chở đi, hẳn phải mất thêm thời gian mới tìm được. Vậy sẽ nguy hiểm lắm.”

“Cháu thấy trên hộp có dán tờ giấy ghi tên chú Yasube, nên cháu tưởng nếu chui vào đấy sẽ được khuân vào nhà chú... Nhưng chui vào rồi cháu không thể mở cửa ra được nữa... Càng lúc càng thấy khó thở hơn...”

Tomoya nói nhát gừng và quay lại nhìn Yasube. “Chú đi tìm cháu ạ?”

“Đương nhiên rồi. Cậu Tomoya đối với bỉ nhân vô cùng...”

Giọng Yasube bỗng dừng đứt quãng.

“Chú khóc đấy ạ?”

“Bỉ nhân đâu có khóc.”

“Yasube ơi, nước mắt cháu cũng chảy rồi.”

“Bỉ nhân đã nói với cậu nam nhi không đổ lệ rồi cơ mà.”

Nhưng nhìn Yasube như thể sắp khóc nức tới nơi. Có tiếng ai đó vỗ tay. Âm thanh đó râm ran lan ra trong vòng người đang vây quanh Yasube, cuối cùng trở thành một tràng pháo tay rầm rộ.

“Nào, chúng ta đi thôi.”

Yasube giục Hiroko. Tomoya cũng đã đi lại được. Bốn người, bao gồm cả Tanaka chuẩn bị tiến về hướng Gate Tower trong tiếng vỗ

tay hân hoan của mọi người...

Đúng lúc ấy.

“Anh Yasube, tìm thấy anh rồi!”

Là quản lý của Yasube. Cô ta vừa hồn hển nói vừa chạy tới chỗ bốn người. Hẳn cô ta biết được vị trí của Yasube qua ti vi và lao tới đây.

“Nguy to rồi.”

Yasube lảo bầm, mặt mày tái mét, ba chân bốn cẳng chạy xuống hầm đỗ xe của khu chung cư ngay cạnh đó. Hiroko bế thốc Tomoya lên, đuổi theo Yasube, thế là Tanaka cũng theo luôn.

“Tôi không để anh thoát đâu!”

Nhưng quả nhiên vì sống ở đây, Yasube thuộc cấu trúc tòa nhà như lòng bàn tay. Anh lườn lách qua dãy xe Benz, BMW, Jaguar, thỉnh thoảng lại lẩn vài chiếc Ferrari và Porsche, dẫn đường cho Hiroko và Tanaka nhanh chóng tiến tới cầu thang thoát hiểm trước khi cô quản lý bắt kịp.

Họ thoát ra được mặt sau của khu chung cư. Không khí nơi này khác hẳn so với mặt phố. Lòng đường hẹp đến mức ô tô rất dễ va quệt nhau, người qua lại cũng không nhiều. Tiếng ồn ào ban nãy tưởng như không có thật, nhưng lại chẳng có chỗ nào có thể trốn được.

“Làm sao bây giờ?”

“Tạm thời sẽ không bị bắt đâu.”

Yasube mới bước chậm lại một lúc lại bắt đầu tăng tốc. Hiroko cũng định bế Tomoya lên nhưng cô đã mệt rũ, đứng trên cầu thang mà người cứ chao đảo, rồi đụng vào chiếc xe ô tô đỗ ngay gần đấy.

“Mẹ có sao không?”

Trong vòng tay cô, Tomoya lo lắng hỏi, Hiroko cười gượng. Ngẩng ra thì mẹ con cô và Tanaka cũng chẳng phải trốn chạy làm gì, nhưng trong thoáng chốc, mặt cô ngây ra. Một tiếng “cạch” vang lên, cửa bên ghế tài xế mở ra.

“Này, bà cô kia!”

Một gã nhỏ thó, tóc nhuộm vàng bước ra. Ngay sau đó, cửa bên ghế phụ cũng mở, một gã to cao, đầu cạo trọc xuất hiện. Cả hai tên khoảng tầm hai mươi tuổi, cùng mặc com lê kẻ sọc lớn, mang giày mũi nhọn bóng lộn. Hai tên chằm thuốc cùng lúc như thể đã thỏa thuận với nhau từ trước, vừa từ từ nhả khói vừa chặn trước Hiroko, đoạn gí sát mặt vào chỗ mui xe mà Hiroko vừa quẹt phải. Đến giờ Hiroko mới để ý, đó là một chiếc xe hiệu Lexus. Trên thân xe đen tuyền có gắn cửa kính màu khói.

Tay nhỏ thó nhún vai một cách khoa trương.

“Ôi, tệ quá.”

“Tôi xin lỗi.”

Hiroko cúi đầu. Tomoya nhìn hai tên trừng trừng. Nhưng với thằng bé bây giờ, thế đã là cố sức lắm rồi.

“Xin lỗi ấy hả?”

“Tôi thành thật xin lỗi ạ.”

“Xin lỗi bao nhiêu lần thì cũng có làm xe hết xước được đâu, mà hình như còn hơi lốm nữa đây này. Kim loại miếng mà.”

“Tôi xin được bồi thường cho hai anh. Giờ tôi phải trả bao nhiêu ạ?”

“Bao nhiêu à. Tôi cũng không rõ nữa. Xe này không phải loại rẻ tiền, cô cũng biết mà đúng không? Phí sửa chữa cũng phải tương đương với loại xe thôi.”

“Các người đợi đã.”

Yasube chẳng biết quay lại tự bao giờ, hùng hổ chen vào giữa hai tên.

“Nào, cô Hiroko, cậu Tomoya!”

“Nhưng mà...”

“Cô không cần phải lo. Nào.”

Yasube vừa nói vừa đẩy lưng Hiroko, cô đành bất đắc dĩ lùi lại.

“Mày làm trò gì thế, bộ dạng thì kỳ quặc.”

“Cho bĩ nhân xem một chút.”

Yasube xem xét phần mui xe và nói: “Chiếc xe không xây xát gì cả, cũng không thấy có vết lõm. Bĩ nhân không biết xe này giá bao nhiêu, nhưng nếu không có gì để sửa chữa thì đâu cần lấy phí, ấy là lẽ thường tình. Xin các hạ ngừng dựng chuyện.”

Tên lợc lưỡng cúi xuống, thì thầm gì đó với tay thấp bé. Gương mặt hắn ta bỗng lộ vẻ hơi ngạc nhiên.

“Mày là Kijima Yasube phỏng?”

“Quả đúng là vậy. Nhưng bởi các hạ đã hỏi tên bĩ nhân như thế, thiết nghĩ các hạ cũng nên xưng danh cho đúng lễ nghi.”

“Tao cứ nghĩ mấy trò trên ti vi chỉ là diễn kịch, ai dè đâu ngoài đời mày cũng như thằng hề. Nhưng mà này, chắc mày không nghĩ tao sẽ cứ thế để mày đi chứ hả?”

“Vậy nhà người định làm gì?”

“Để xem.”

Tên thấp bé rút điều thuốc mới châm ra khỏi miệng.

“Đầu tiên là thế này.”

Điều thuốc lá kẹp giữa những đầu ngón tay bay thẳng tới mặt

Yasube, nhưng trong khoảnh khắc, không thấy Yasube đâu nữa. Chẳng biết từ lúc nào anh ta đã di chuyển đến ngay sát hai tên kia. Thanh kiếm kiếm trên tay Yasube đang chĩa vào bọn chúng.

“Ta không thể bỏ qua hàng loạt những hành vi vô lễ của các người được nữa!”

“N-này!”

Tên thấp bé giọng run run. Tên to cao đang đứng cách xa một chút cũng không mấy may nhúc nhích, mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

“Không lẽ mà...”

“Trừng phạt!”

Yasube hô lên đầy khí thế và nhắm thẳng vào ngực tên nhỏ thó. Nhưng mũi kiếm đến sát ngực bỗng khựng lại. “Nhà người có phước đấy,” Yasube nói và hạ kiếm xuống, quay gót bước đi.

“Cẩn thận!”

Hiroko hét lên. Tên to cao rút ra từ túi ngực một vật tựa như cây gậy ngắn, phang thẳng vào sau gáy Yasube. Thanh kiếm rơi xuống mặt đường rải nhựa, phát ra âm thanh leng keng. Nhưng Yasube không gục xuống. Anh chậm chậm quay lại phía hai tên kia, trừng mắt nhìn chúng giận dữ.

“Quân vô lại!”

Yasube cúi thấp người xuống, tay không lao tới hai tên lưu manh kia. Nhưng hai tên đều dễ dàng tránh được, bản thân anh lại trúng đòn tấn công khác của tên cao lớn, lộn nhào ra sau. Tên nhỏ con bật dậy, đá Yasube túi bụi bằng đôi giày mũi nhọn. Hoảng hốt, Hiroko chỉ biết cùng Tomoya gọi tên Yasube. Cô bỗng thấy hận bản thân mình quá bất lực. Tanaka hồn xiêu phách lạc, ngồi thụp xuống vệ đường. Sau năm phút hùng hục tấn Yasube, hai tên dường như

đã mệt, không đá nữa, thở hổn hển và nhìn xuống Yasube.

“Đáng đời mày lắm.”

Tên nhỏ con phun ra câu cuối rồi cùng đồng bọn nhảy lên chiếc xe Lexus, nhấn ga lao vọt đi. Hiroko, Tomoya và Tanaka chạy tới chỗ Yasube.

“Bỉ nhân đã trưng ra bộ dạng thảm hại trước mặt mọi người.”

Anh ta rên lên khi được Hiroko đỡ dậy.

“Nhưng bỉ nhân đã giữ trọn lời hứa với cậu Tomoya.”

Giọng thằng bé run run.

“Tại cháu mà xảy ra chuyện này...”

“Không phải đâu, là do bản thân bỉ nhân còn non kém. Ngài Matsudaira chắc chỉ cần tay không cũng có thể nhẹ nhàng giải quyết mọi sự. Ha ha, kết cục có hơi tệ một chút.”

“Để tôi gọi cảnh sát, vừa nãy tôi đã kịp nhớ biển số xe rồi.”

Tanaka nhấp nhồm đứng dậy nhưng bị Yasube níu lại.

“Bỉ nhân vung kiếm chẳng phải cũng đã là làm trái luật sao? Dù chưa chém người nhưng có thể vẫn sẽ bị buộc tội. Vả lại, nếu bị điều tra thân thế sẽ phiền phức lắm.”

Yasube nói và nhặt thanh trường kiếm lên, tra vào vỏ, dùng kiếm chống xuống đường rồi lảo đảo đứng dậy.

“Anh có sao không?”

“Cái đầu đá của samurai thời Edo có cách rèn luyện khác với người ở thời đại của cô Hiroko đấy.”

“Được vậy là tốt, nhưng cái màn thua rồi mỗ bụng tự sát thì anh cho tôi kiểu.”

Yasube cười tươi.

“Cô đừng có lo. Không chém người, thì cũng không chém mình. Trường phái này không ngờ lại hay như thế.”

“Kobushingumi*?”

Nghe Yasube thốt ra một từ cô chưa nghe qua bao giờ, Hiroko phải nhắc lại.

“Đúng vậy.”

Anh ta gật đầu. Chắc tại vừa bị đá nên thỉnh thoảng Yasube lại ôm hông.

“Đó là công việc gì vậy?”

“Những kẻ không được tích sự gì sẽ gia nhập kobushingumi.”

“Không làm gì cả ư?”

“Không gì cả. Ngày nào cũng như ngày nào, chỉ ăn không ngồi rồi. Cùng lắm là luyện kiếm, nhưng kể cả việc đó trong thời bình cũng chẳng có tác dụng gì cả.”

“Thế mà vẫn có lương à?”

“Lương bổng thấp hay cao tùy theo từng gia tộc, nên có khác so với chuyện được trả tiền theo công việc mình làm. Nhưng gia đình bĩ nhân cũng nhận được nhiều nhất là hai trăm thạch*, nói cách khác bĩ nhân chỉ là một võ sĩ hatamoto nghèo hèn.”

Gương mặt Tanaka ngồi ở ghế lái phụ phản chiếu trên gương chiếu hậu. Nét mặt ấy dần dần trở nên bối rối. Tài xế taxi hẳn cũng giống vậy.

“Cậu Tanaka chắc đang nghĩ bọn chị bị ám đầu đúng không?”

“Dạ không phải, em không biết phải nói thế nào...”

“Không sao đâu, hồi đầu chị cũng thế. Nhưng mà là thật đấy. Chuyện phức tạp nên chị không muốn kể cho ai biết, nhưng giờ ai

nghĩ thế nào chị cũng mặc kệ. Nếu cậu Tanaka không muốn tin thì không tin cũng chẳng sao.”

Hiroko trước kia chỉ lơ mờ biết Yasube là tùy tùng của tướng quân, chưa bao giờ nghĩ tới công việc cụ thể của hatamoto là gì. Thế nên cô vô cùng ngạc nhiên khi biết được có người chỉ “ăn không ngồi rồi”.

“Tuy bề nhân nói này nói kia nhưng thực chất rất ganh tị với cô Hiroko luôn làm việc cực kỳ chăm chỉ, cần mẫn dù bề nhân không hiểu lắm. Gần đây, trái ngược hẳn với khi trước, bề nhân ngày ngày ngập tràn trong hạnh phúc. Tới thế giới này, lần đầu tiên bề nhân mới biết đến niềm vui khi làm việc, sự sung sướng khi công lao mình bỏ ra được công nhận.”

“Cháu xin lỗi. Nếu cháu không đi tìm chú thì giờ này chắc chú đã được gặp Tướng quân khiêm nhường rồi.”

Tomoya thần thờ, dần thấm thía độ nghiêm trọng của việc mình đã làm.

“Không đâu, cậu Tomoya cũng đã dạy bề nhân rất nhiều điều.”

“Cháu á? Điều gì cơ ạ?”

“Ha ha, Pokemon chẳng hạn, cũng khó ra trò nhưng chẳng phải cậu đã dạy bề nhân đấy ư?”

Yasube nói với Tomoya hăng còn ngờ ngác.

“Từ giờ trở đi, cậu Tomoya hãy tiếp tục chơi cùng bề nhân nhé.”

“Tất nhiên rồi. Từ giờ trở đi cháu sẽ chơi với chú Yasube mãi.”

“Chúng ta còn phải tập kiếm đạo nữa nhỉ.”

“Vâng.”

“Về tới nhà, bề nhân sẽ làm một chiếc bánh dành riêng cho cậu Tomoya. Cậu thích bánh gì? Bánh quy ngọt? Bánh ngàn lá mille-

feuille? Hay bánh tạc nhân hoa quả gì đó nhé?”

“Cháu thích bánh flan.”

“Cậu Tomoya thích thứ đơn giản như vậy ư?”

“Vâng, cháu thích bánh flan lắm, nhất là bánh flan chú Yasube làm!”

“Bỉ nhân hiểu rồi. Ngày mai sẽ làm luôn.”

Hiroko nghe cuộc hội thoại của Yasube và Tomoya mà lòng khắp khởi. Cô rụt rè nói:

“Thế có nghĩa là anh sẽ ở đây mãi đúng không?”

“Đó sẽ là con đường sống của bỉ nhân.”

“Cùng với tôi ư?”

Yasube cúi gập người trên băng ghế sau chật hẹp.

“Mong được cô Hiroko giúp đỡ.”

Trăm sự nhờ anh.

Hiroko nghĩ khi cúi đầu đáp lễ, cổ giấu đôi mắt đã nhòe nước.

Chắc chắn phải kiềm chế Yasube lại một chút, nhưng cô vẫn sẽ để anh làm việc. Bản thân cô cũng sẽ làm việc ít hơn. Nếu chuyện đó là bất khả thi ở vị trí hiện giờ, thì quay lại làm kỹ sư hệ thống bình thường cũng chẳng sao cả. Cô sẽ tìm ra động lực để lúc nào cũng cố gắng hết mình, sẽ cùng làm việc nhà với Yasube nữa. Đôi lúc, khi bắt buộc cần nhiều năng lượng cho công việc, có lẽ phải nhờ cậy người khác. Nhưng cô sẽ cố gắng không dựa dẫm hẳn vào họ. Ba người, tính cả Tomoya nữa, sẽ dành thời gian để tìm cách giải quyết mọi chuyện.

Đúng rồi, còn phải nói chuyện với gia đình ở Gifu về Yasube. Không biết bao giờ có thể dẫn anh ta về. Mọi người tin hay không

thì tùy. Dù gì đi nữa, Yasube bằng xương bằng thịt cũng hiện hữu ngay đây rồi.

Hiroko nhận được cuộc gọi từ Sở Cảnh sát Sugamo đúng lúc xe taxi vừa đi ngang qua, còn năm phút nữa là tới khu chung cư.

“Trường trình ư?”

“Đúng thế đấy. Bên cảnh sát theo dõi ti vi nên cũng nắm được tình hình rồi, nhưng họ bắt buộc phải viết tường trình nên tôi qua đó nói chuyện với họ một chút.”

Đã nhờ họ tìm kiếm rồi, bây giờ từ chối cũng không được.

“Vậy chúng ta ghé qua Sở Cảnh sát chứ?”

Nghe Tanaka nói, người tài xế hỏi lại: “Bây giờ làm thế nào ạ?”

“Cho bĩ nhân xuống xe ở đây, bĩ nhân sẽ về chung cư trước.”

Yasube vốn không thích gì cảnh sát nên khăng khăng vậy, Hiroko đề nghị chở anh về rồi quay lại nhưng Yasube từ chối, nói rằng khoảng cách có nhiều đó đi bộ cũng được. Cuối cùng, chiếc taxi dừng lại ở bên đường đối diện siêu thị Tomiya.

“Cửa chắc vẫn mở đấy.”

“Liệu bĩ nhân có nên tranh thủ mua sắm luôn không?”

“Không cần đâu. Hôm nay cả nhà phải đi ăn sushi hay gì đó chứ.”

Hiroko gượng cười đáp. Yasube xuống xe ngay trước cột đèn giao thông, băng qua đường dành cho người đi bộ. Chiếc taxi đi thêm một quãng rồi quay đầu. Lúc xe lướt qua, Yasube giơ một tay lên. Hai mẹ con cũng vẫy tay chào.

Sau này nghĩ lại, Hiroko cảm giác như có vật gì tròn trịa, sáng lấp lánh dưới chân Yasube. Có lẽ vật đó làm người ta liên tưởng tới một chiếc gương lớn. Nếu bảo đó chỉ là mặt trăng phản chiếu xuống mặt đường thì cô cũng thấy đúng. Còn tiếng “uỳnh”... riêng điều này thì cô có thể khẳng định là âm thanh đó không rõ lắm.

Nhưng bản thân Hiroko cũng không biết, liệu phần nào trong đó là ký ức, phần nào là sản phẩm của trí tưởng tượng. Dù sao thì lúc ấy, cô chẳng có cảm giác gì đặc biệt, cứ thế đi tới Sở Cảnh sát Sugamo. Thủ tục ở đó hóa ra rất đơn giản, ký vào bản tóm tắt lời khai xong là có thể về nhà.

“Cảm ơn Tanaka nhiều nhé. Hôm nay chị đãi cậu sushi thượng hạng luôn.”

“Anh Yasube chắc cũng đói lắm rồi ấy nhỉ.”

Về đến khu chung cư, lúc đứng trong thang máy Tomoya cũng bồn chồn không yên, sau đó nó chạy như bay vào căn hộ.

“Chú Yasube ơ!”

Hiroko và Tanaka theo sau thằng bé. Khi ngó vào nhà cô mới ở người ra. Vì điện không bật.

Hay Yasube không khỏe nên đi ngủ rồi?

“Anh Yasube?”

Cô bật công tắc điện, Tomoya vào phòng bên trong.

“Chú có ở đây không con?”

“Không ạ.”

Thằng bé quay trở lại phòng khách, thất vọng lắc đầu. Hiroko để ý thấy đèn báo máy trả lời điện thoại tự động nhấp nháy. Giọng người quản lý trong tin nhắn thoại như sắp khóc tới nơi, khẩn khoản mong Hiroko liên lạc lại.

“Chắc là Yasube đi mua đồ rồi. Đã nói không cần cơ mà. Giờ làm đồ ăn lại muộn giờ mất.”

Hiroko lẩm bẩm. Cô mở sổ danh bạ, đặt phần sushi cho bốn người.

“Kiểu gì đến lúc người giao hàng đến chú ấy cũng về rồi.”

Thế nhưng dự đoán của Hiroko trật lất. Đợi thêm ba mươi phút nữa cũng không thấy anh ta đâu. Tomoya đòi đợi Yasube về nên Hiroko phải dỗ thằng bé, để phần cho Yasube rồi ba người cùng ăn. Lát sau Tanaka cũng ra về. Ngày hôm đó, hầu như Tomoya chẳng chợp mắt. Suốt đêm thằng bé trần trọc trở mình, giật mình thon thót mỗi khi nghe tiếng nước rỉ ra từ vòi nước trong bếp hay tiếng tủ lạnh bỗng nhiên kêu ro ro. Hiroko cũng không ngủ được, chỉ lặng im nhìn Tomoya.

Chủ nhật, Yasube vẫn chưa về. Khi tuần mới bắt đầu, thứ Hai, rồi thứ Ba cũng không thấy anh ta đâu. Các phương tiện thông tin đại chúng bắt đầu đưa tin rầm rộ về những hoạt động của Yasube ở Roppongi Hills và sự biến mất ngay sau đó của anh ta. Người quản lý chạy đôn chạy đáo tìm Yasube như thể sắp hóa điên. Nhưng dù đã tốn kha khá tiền bạc và nhân lực, vẫn không một ai có thông tin gì cả. Yasube đã đột nhiên biến mất.

Tomoya không phải đau buồn mà giống như hồn lìa khỏi xác. Ba ngày sau, Hiroko đã nói về những điều mà cô nghĩ mình đã trông thấy. Cô đã phát ngáy lên với hàng đống câu hỏi của báo đài và cảnh sát, nhưng tuyệt đối không hé răng về thân thể thực sự của Yasube.

“Mẹ nghĩ, chú Yasube đã quay về thời Edo rồi con ạ.”

Tomoya cúi gằm mặt xuống, nhìn chăm chăm vào những sợi vải

bị xù ra trên ghê xô pha.

“Con cũng nghĩ thế đúng không?”

Thằng bé không đáp. Nhưng Hiroko tin chắc là Tomoya biết điều đó giống như cô vậy.

“Tìm đến thế mà còn không thấy nữa mà mẹ nhỉ.”

Sau một quãng dài im lặng, thằng bé khẽ nói như thể không kìm được nữa.

“Chuyện đó trước sau gì cũng xảy ra thôi.”

Hiroko nói.

“Vậy nên con không được nghĩ là chú Yasube nói dối. Con hiểu chưa?”

“Con không nghĩ vậy đâu. Làm sao nghĩ như thế được. Nhưng mà mẹ ơ...”

Khuôn miệng Tomoya méo xệch đi, nhưng một lát sau lại dần trở về trạng thái bình thường. Thằng bé cúi cái đầu nhỏ về phía trước.

Trong vòng chưa đầy nửa năm, không biết thằng bé đã phải kìm nén bao nhiêu nước mắt. Thế nhưng nó vẫn vượt qua tất cả. Yasube chắc đã đoán trước ngày này sẽ tới nên mới dạy bảo thằng bé phải mạnh mẽ.

Từ hôm sau, Tomoya lại đi nhà trẻ, Hiroko cũng quay lại chỗ làm. Lễ tốt nghiệp nhà trẻ diễn ra vào thứ Bảy, đúng một tuần sau ngày Yasube biến mất. Tháng Ba cũng sắp qua đi.

Hôm đó, trước khi buổi lễ được cử hành, những đứa trẻ lớp mẫu giáo lớn sắp tốt nghiệp hát đồng ca và diễn kịch. Tomoya hát to hơn tất cả các bạn, dũng dạc nói lời thoại của Son Goku.

“Tomo-chan ra dáng người lớn quá rồi nhỉ.”

Trong lúc bọn trẻ tạm thời rời khỏi sân khấu và hội trường được trang hoàng lại, Hiraishi Yoshie ngồi cạnh Hiroko trên hàng ghế dành cho phụ huynh bắt chuyện với cô.

“Đúng vậy đấy. Đạo gần đây nhiều thứ xảy ra quá mà.”

“Chị Hiroko biết chuyện gì xảy ra với anh Yasube đúng không?”

Khi Yoshie khẽ huých cùi chỏ vào sườn Hiroko, cô mỉm cười, thì thào.

“Em biết à? Chị biết ngay mà.”

“Chuyện như nào thế, kể em đi!”

“Thực ra, người đó là samurai du hành thời gian từ thời Edo tới đây đấy. Giờ anh ta lại quay về Edo mất rồi.”

Yoshie phá lên cười.

“Hay đấy. Chị Hiroko được lắm nhé.”

“Thật mà.”

“Tuyệt vời.”

Yoshie nói, vỗ vai Hiroko.

Hiroko liếc mắt về phía góc dãy ghế dành cho phụ huynh. Tanaka Motohiko đang ngồi đó. Từ hôm ấy, Tanaka nói nếu có thể sẽ thay thế Yasube dù chỉ một chút, rồi qua nhà Hiroko chơi mỗi khi tan giờ làm. Tomoya cũng dần dần mở lòng với cậu ta. Nhưng Tanaka không hề tin chuyện Yasube du hành thời gian, cậu ta khẳng định cho rằng hội chứng cuồng Edo của Yasube đột nhiên quay trở lại nên mới rời xa hai mẹ con Hiroko. Có lẽ thế thật cũng nên. Nếu vậy cũng chẳng sao cả. Chỉ có điều đối với Hiroko và Tomoya, việc Yasube là võ sĩ thời Edo là sự thật không gì lay chuyển được.

Khi cô hiệu trưởng bước lên bục, tiếng xì xào ở hàng ghế phụ huynh im bật. Lũ trẻ cũng trở về chỗ ngồi. Giáo viên điều hành buổi

lễ đọc tên đứa trẻ đầu tiên, một cô bé đứng lên, vẻ căng thẳng. Chắc bọn trẻ đã phải luyện tập rất nhiều lần. Cô bé tiến đến giữa bục, cúi đầu chào cô hiệu trưởng. Cầm giấy chứng nhận trên tay, cô bé lùi lại một bước rồi lại cúi đầu một lần nữa. Sau đó, cô bé quay một trăm tám mươi độ, đi về dãy ghế phụ huynh.

“Lớn lên con sẽ trở thành người bán hoa.”

Phát biểu “Con muốn làm gì khi lớn lên” vào lễ tốt nghiệp là truyền thống của nhà trẻ này. Tiếp theo là một bé trai.

“Lớn lên con sẽ trở thành cầu thủ bóng đá.”

Cầu thủ bóng chày. Bác sĩ. Giáo viên mẫu giáo. Đầu bếp.

Đến lượt Tomoya. Cũng giống như lúc hát đồng ca và diễn kịch, thằng bé không sai một động tác nào, dứt khoát nhận giấy chứng nhận. Thằng bé quay lại, tay trái cầm giấy chứng nhận, tay phải giơ lên cao tới mức vạt áo vest bị kéo hẳn lên. Nó hít thật sâu.

“Lớn lên con sẽ trở thành samurai.”

Thằng bé hô to hết mức, làm rung chuyển cả hội trường. Gương mặt các phụ huynh thoáng vẻ hoài nghi, có người còn cười khúc khích. Thế nhưng Tomoya vẫn bình thản như không. Thằng bé chạy qua hội trường lác đác tiếng vỗ tay, hướng về phía Hiroko.

“Mẹ thấy con thế nào?”

“Ngầu lắm con ạ.”

“Thật không ạ?”

Tomoya cười toét miệng.

Sau buổi lễ, Hiroko cùng Tomoya và Tanaka đi bộ tới nhà ga. Họ lên tuyến Marunouchi ở Ikebukuro, đến Kasumigaseki thì chuyển sang tuyến Hibiya và xuống tàu ở Hiroo - ga sau của Roppongi.

Bởi Yasube đã có lần nói mình trước sống ở Azabu, nên Hiroko

đề nghị mọi người cùng tản bộ quanh khu này. Tanaka phản nản “Còn chưa thôi sao” nhưng vẫn đi theo hai mẹ con.

Khu vực quanh nhà ga toàn người nước ngoài, chắc vì ở đây có trường quốc tế. Nhưng đi từ công viên Arisugawa vào khu nhà dân, đường phố tĩnh lặng đến bất ngờ, đó đây vẫn còn sót lại những ngôi nhà kiểu Nhật với hàng rào đất nặng nề.

“Nhà chú Yasube ở đâu nhỉ?”

Tomoya lẩm bẩm. Hai mẹ con chỉ biết Yasube ở Azabu, nghĩ lại mới tiếc vì không hỏi kỹ, giờ thì đành chịu. Song Hiroko cảm giác, nếu nhà anh ta ở khu này thì chỗ nào cũng được cả. Một trăm tám mươi năm trước chắc đây không phải khu cao cấp như bây giờ, nhưng có lẽ vẫn là một chốn thích hợp cho samurai.

Dù hai mẹ con không sống cùng Yasube, Hiroko vẫn đề nghị công ty cho mình xuống chức như đã suy nghĩ. Shirotsuki Atsushi tròn mắt ngạc nhiên, nhưng bởi Hiroko quả quyết sẽ nghỉ việc nếu sếp không đồng thuận, nên cuối cùng mọi việc vẫn đâu vào đấy. Thế nên bây giờ cô quay lại thiết kế các hệ thống nhỏ cùng với Tanaka như trước kia.

Hiroko không biết làm như vậy có đúng không, nhưng dù có hay không có Yasube, cô vẫn luôn phải tìm cách tốt nhất cho mình. Hiroko tự nhủ với bản thân “Đừng nóng vội”, chỉ vậy thôi. May mắn thay, dạo gần đây cô có dự cảm mọi thứ đang tốt đẹp dần lên.

“Dẫu vậy,” Hiroko nghĩ, “nếu Yasube đã trở lại Edo, không biết từ bấy đến giờ anh ta sống thế nào.” Đó là điều cô bận lòng. Nếu Yasube quay lại nơi anh ta thuộc về thì cô thực lòng muốn chúc phúc cho anh. Nhưng còn niềm vui trong công việc mà Yasube lần đầu biết tới khi đến đây? Không biết anh ấy có thể tìm được niềm hạnh phúc đó ở Edo không nhỉ? Nếu Yasube được Tướng quân để

mất tới và có công việc như ý muốn thì chẳng nói làm gì, nhưng...

Trước mắt ba người lại xuất hiện một ngôi nhà kiểu Nhật. Cứ ngỡ là nhà dân nhưng hóa ra là tiệm bánh ngọt truyền thống, bên trong hình như còn phục vụ cả trà. Đúng lúc muốn nghỉ chân nên ba người gạt tấm rèm, bước vào tiệm. Họ ngồi xuống bàn nhìn ra khung cửa sổ lớn bằng kính, nơi có thể nhìn thấy rõ những nụ hoa chúm chím nở trên một cành anh đào vươn ra từ hàng cây bên đường.

“Tháng sau con thành học sinh tiểu học rồi đấy nhỉ.”

“Bao giờ mẹ mua đồ tập kiếm đạo cho con ạ?” Tomoya hỏi.

“Để xem nào. Lát nữa mình đi nhé. Còn phải nhờ người hỏi trường dạy kiếm đạo nữa.”

Tanaka nãy giờ ngồi đọc menu, bỗng thốt lên “ủa” rồi chìa ra cho Hiroko xem.

“Cái này như thế nào nhỉ? Đây này, ‘Món nổi tiếng: Phụ Lãm Edo’.”

“Chịu thôi.”

Hiroko nghiêng đầu, chẳng biết từ đó đọc thế nào cho đúng. Cô liền gọi nhân viên tới hỏi.

“Đọc là flan ạ.”

Cô gái có vẻ là nhân viên làm thêm trả lời.

“Flan? Nhưng đây là tiệm bánh ngọt truyền thống cơ mà?”

“Vâng. Hình như từ thời Edo đã có rồi. Thật sự là rất giống bánh flan. Hồi đó không có sữa bò nên được làm bằng sữa đậu nành.”

“Tiệm này có từ thời Edo hả?”

“Vâng. Hình như từ năm Văn Chính Mười một.”

Ba người nhìn nhau.

“Vậy cô có biết nguồn gốc của tiệm này không?”

Cô gái đáp “Các anh chờ đợi chút” và mang ra một tờ giới thiệu từ quầy bày bánh. Vừa liếc nhìn, ba người đồng thanh kêu lên “A!”.

“Người sáng lập: Kijima Yasube.”

“Trùng hợp quá phải không ạ? Đến cả mặt nhìn cũng có nét giống nữa, chắc chủ cửa tiệm này là họ hàng xa của anh Yasube, tôi vừa mới khuyên anh ấy viết thư hỏi thử xem thì...”

Lời nói của cô nhân viên không lọt vào tai ba người. Đâu phải chỉ giống thôi đâu. Hiroko và Tomoya đã biết Yasube từ thời anh ta vẫn còn búi tóc, nên nhìn người trong bức chân dung, cả hai mẹ con nhận ra ngay đó đích xác là Yasube. Gương mặt như hòn đá cuội hay là củ khoai tây, tự bao giờ đã trở thành gương mặt một ông lão đáng mến đang nở nụ cười hiền hậu.

“Chú Yasube cũng kinh doanh tiệm bánh ở bên đó nữa mẹ nhỉ.”

Trên tờ giới thiệu có đoạn thế này.

“Xưa kia, có rất nhiều người đi lạc vào vùng đất thánh. Tuy nhiên, hiếm ai mang được phép thuật của vùng đất ấy trở về. Kijima Yasube, nguyên là một hatamoto, sau một năm bất vô âm tín, bỗng xuất hiện trở lại, từ bỏ tước vị. Ngài tự tay làm và bán loại bánh mang tên ‘Flan’. Bàn dân ai nấy đều ưa chuộng, gọi đây là thứ bánh của thần linh. Bánh có hương vị vô cùng thần bí.” (Trích Gia phả Gia tộc Kijima)

“Bánh flan Edo” có vị ngọt thanh thoát, nhưng cốt bánh đầy đặn. Xúc lên bằng thìa tre sẽ thấy bánh hơi rung rinh rất đáng yêu, mềm

mại chạm vào lưới, rồi nhẹ nhàng tan chảy trong miệng.

“Con thấy chưa, chú Yasube chẳng giữ lời hứa với con là gì?”

Nghe mẹ nói, Tomoya giờ hai ngón tay lên thành hình chữ V và đáp: “Chú ý đúng là thiên tài mẹ nhỉ.”

Một người đàn ông trung niên hình như là chủ tiệm, chắc nghe thấy tiếng xôn xao nên bước ra, liếc nhìn một cái rồi lại quay vào. Gương mặt anh ta giống Yasube như tạc.

“Mẹ nhìn thấy không mẹ?”

“Chắc phải là cháu của chắt của chú Yasube con ạ.”

“Thật trùng hợp. Dù có trùng hợp thế nào đi nữa, trùng hợp vẫn là trùng hợp thôi.”

Ngồi cạnh, Tanaka làm bầm như thể đọc thoại, Hiroko và Tomoya phá lên cười.

Mục Lục

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10